

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 148

I Legislatura

Any 1983 (segon període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 76

Primera reunió,
tinguda dijous 13 d'octubre de 1983

SUMARI

S'obre la sessió a dos quarts i quatre minuts d'onze del matí.

El M. H. Sr. President saluda, en nom de la Cambra, l'H. Sr. Gilet, Conseller d'Educació i Cultura del Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, i els senyors Vellibre, i Montaner i Nadal, Secretari General Tècnic i Director General de la Conselleria d'Educació i Cultura respectivament, tots ells presents a la tribuna d'honor (p. 4747), i, tot seguit, proposa a la Cambra una modificació de l'ordre del dia (p. 4747).

Així mateix, el M. H. Sr. President comunica la dimissió de l'H. Sr. Espasa com a Secretari Quart de la Mesa i, en nom d'aquesta, li agraeix la tasca duta a terme com a tal (p. 4747). També fa avinent que el senyor Jordi Daroca ha dimitit el seu càrrec de membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (p. 4747).

*Es passa tot seguit a tractar del primer punt del nou ordre del dia: **Elecció del Secretari Quart de la Mesa del Parlament** (p. 4748), la qual es fa mitjançant votació nominal per paperetes (p. 4748).*

Els I. Srs. Secretaris Primer i Segon procedeixen a llegir els noms de les I. Sres. Diputades i dels I. Srs. Diputats per tal que vagin dipositant llurs vots en l'urna (p. 4748).

El M. H. Sr. President fa l'escrutini de la votació (p. 4748), el resultat de la qual llegeix tot seguit: 36 vots a favor del Diputat I. Sr. Marcel Planellas i 61 vots en blanc (p. 4748). El M. H. Sr. President li dona l'enhorabona, la benvinguda i l'invita a ocupar el seu lloc (p. 4748).

*Es passa a tractar del segon punt de l'ordre del dia: **Proposició de Llei sobre Declaració de Paratges Naturals d'Interès Nacional i de Reserves Integrals Zoològiques i Botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà** (p. 4748).*

El M. H. Sr. President fa avinent que al susdit Dictamen no hi ha cap esmena o vot particular reservat, llevat d'una esmena tècnica, signada per cinc Grups parlamentaris, a la qual dona lectura (p. 4748) i la qual tot seguit es posa a votació (p. 4748). S'aprova per unanimitat dels presents (p. 4748).

Se sotmet a votació la **Proposició de Llei sobre Declaració de Paratges Naturals d'Interès Nacional i de Reserves Integrals Zoològiques i Botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà**, la qual és aprovada per unanimitat dels presents (p. 4748).

Per a explicació de vot, intervenen els Diputats I. Srs. Guitart, del G. Socialista (p. 4748); Dalmau, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4749); Medir, del G. p. del PSUC (p. 4750); Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes (p. 4751), i Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4751).

El M. H. Sr. President deixa momentàniament l'hemicicle i la I. Sra. Vice-presidenta Primera ocupa el lloc de la Presidència (p. 4752).

Es passa a tractar del tercer punt de l'ordre del dia: **Presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual s'estableix el camí processal per a la sol·licitud del benefici de separació de patrimonis** (p. 4752).

El Diputat I. Sr. Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per fer el torn a favor de la suara esmentada **Presa en consideració** (p. 4752).

Atès que no hi ha cap torn en contra, els diferents Grups parlamentaris passen a exposar —seguint l'ordre de menor a major— llur posició respecte a l'esmentada **Presa en consideració**. Primer de tot, ho fa el Diputat I. Sr. Luna, del G. p. de Centristes (p. 4753); a continuació, ho fan els Diputats I. Srs. Valentín, del G. p. del PSUC (p. 4754); Casares, del G. Socialista (p. 4755), i Albiol, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4755).

Es passa a tractar del quart punt de l'ordre del dia: **Presa en consideració de la proposta de Proposició de Llei per la qual s'estableix un cànon sobre l'extracció de minerals energètics** (p. 4756).

El Diputat I. Sr. Garreta, del G. p. d'Esquerra Republicana, intervé en el torn a favor de la susdita **Presa en consideració** (p. 4756).

Atès que no hi ha torn en contra, a continuació, seguint l'ordre de menor a major prenen la paraula, per fixar llur posició, els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 4759); Corral, del G. Mixt (p. 4759); Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 4760); Cigarrán, del G. Socialista (p. 4760), i Vallvé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4761).

Es posa a votació l'esmentada **Presa en consideració**, la qual és aprovada per 52 vots a favor, 28 en contra i 12 abstencions (p. 4762).

Es passa a tractar del cinquè punt de l'ordre del dia: **Presa en consideració de la Proposició de Llei que declara paratge natural d'interès nacional els terrenys del vessant sud del Massís de l'Albera** (p. 4762), que presenta el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4762).

Es passa al torn de posicionament dels Grups parlamentaris. Pel G. p. de Centristes intervé el Diputat I. Sr. Luna (p. 4763), i tot seguit prenen la paraula els Diputats I. Srs. Medir, del G. p. del PSUC (p. 4763); Tomàs, del G. Socialista (p. 4764), i Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4765).

Es posa a votació la dita **Presa en consideració**, la qual és aprovada per 56 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció (p. 4765).

Es passa a tractar de la **Presa en consideració de la Proposició de Llei de creació de l'organisme autònom Institut de les Lletres Catalanes** (p. 4765), que defensa el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 4765).

Per fixar llur posició, prenen la paraula els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 4766); Porter, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4767); Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4768), i Colomines, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4768).

Sotmesa a votació l'esmentada **Presa en consideració**, és rebutjada per 43 vots a favor, 51 en contra i 9 abstencions (p. 4770).

Es passa al setè punt de l'ordre del dia: **Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio-Televisió a Catalunya** (p. 4770).

Es procedeix a fer la votació per tal de designar el susdit membre, la qual es duu a terme per mitjà de paperetes que les I. Sres. Diputades i els I. Srs. Diputats, cridats alfabèticament, han de dipositar en l'urna.

El M. H. Sr. President procedeix a fer l'escrutini de la votació, el resultat de la qual és: Sr. Albert Pons i Balon, 79 vots a favor; Sra. Helena Ferrer i Mallol, 1 vot, i 23 abstencions (p. 4770).

Atès que el quòrum de dos terços de la Cambra, en el moment de la votació, només és de 87 Diputats, el M. H. Sr. President fa avinent que la votació haurà d'ésser repetida (p. 4770).

Se suspèn la sessió a un quart i set minuts de tres de la tarda i es reprèn a un quart i set minuts de sis de la tarda (p. 4771).

Es passa al punt següent de l'ordre del dia: **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques**, la qual és formulada pel Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista (p. 4771). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4772). Replica el Diputat I. Sr. Ganyet (p. 4773) i respon de nou l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4774).

El Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista, pren la paraula per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector industrial de la llet a Catalunya** (p. 4776). Respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4777). Replica el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 4780). Respon de nou l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4780).

Per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals**, intervé el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4780). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4781). Replica el Diputat I. Sr. Casanovas (p. 4784). Respon de nou l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4785).

Per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat en la zona del Campament de l'IPS de Castillejos**, pren la paraula el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4786). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4787). Replica el Diputat I. Sr. Alay (p. 4788). Respon de nou l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4788).

Per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la compra de terres de la finca del castell del Remei**, intervé el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 4789). Respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4790). Replica el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 4791). Respon de nou l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4792).

Per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa**, pren la paraula el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista (p. 4793). L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia respon.

(p. 4794). Replica el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista (p. 4796). Respon de nou l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4797).

Per formular la **interpellació al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia estatal**, intervé el Diputat I. Sr. Alay (p. 4797).

Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4798). Replica el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4799).

Respon de nou l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4799).

La sessió se suspèn a les nou i onze minuts del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 76

S'obre la sessió a dos quarts i quatre minuts d'onze del matí. Pre-sideix el President del Parlament, M. H. Sr. Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i pel Lletrat Sr. Bayona.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. Pujol, President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Proposició de Llei sobre declaració de paratges naturals d'interès nacional i de reserves integrals zoològiques i botàniques dels aiguamolls de l'Empordà.*

2. *Presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual s'estableix el camí processal per a la sol·licitud del benefici de separació de patrimonis*

3. *Presa en consideració de la proposta de Proposició de Llei per la qual s'estableix un cànon sobre l'extracció de minerals energètics.*

4. *Presa en consideració de la Proposició de Llei que declara paratge natural d'interès nacional els terrenys del vessant sud del massís de l'Albera.*

5. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de creació de l'organisme autònom Institut de les Lletres Catalanes.*

6. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector financer a Catalunya.*

7. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política juvenil.*

8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el possible trasllat fora de Catalunya de direccions de serveis estatals.*

9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la convocatòria d'eleccions a l'Aldea.*

10. *Interpellació al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques.*

11. *Interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial de la llet a Catalunya.*

12. *Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals.*

13. *Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en la zona del Campament de l'IPS de Castillejos.*

14. *Interpellació al Consell Executiu sobre la compra de terres a la finca del Castell del Remei a Lleida.*

15. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa.*

16. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia estatal.*

17. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Senyores i senyors Diputats, permetin-me que abans d'entrar en les qüestions relatives a l'ordre del dia adreci, en nom de tots, una molt cordial salutació a l'Honorable senyor Gilet, Conseller d'Educació i Cultura del Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, que ens fa l'honor de ser a la tribuna, acompanyat dels senyors Vellibre, Secretari General, i Montaner i Nadal, Directors Generals. La nostra salutació més cordial, doncs, i la satisfacció de la Cambra de tenir-los entre nosaltres aquest matí. *(Aplaudiments.)*

L'ordre del dia que ha estat distribuït a les senyores i als senyors Diputats, per la circumstància de dues dimissions i també perquè en elaborar-lo no s'havia tingut en compte una norma que hem seguit moltes vegades relativament a l'ordre de les qüestions a introduir-hi, necessitaria una modificació.

Modificacions de l'ordre del dia

Proposo, doncs, alterar l'ordre del dia de la manera següent. Primerament, posar com a primer punt de l'ordre del dia l'elecció del Secretari Quart de la Mesa del Parlament. L'Honorable senyor Ramon Espasa, que com vostès saben ha estat designat fa poc membre de la Comissió de Traspassos, ha presentat la seva dimissió del càrrec de Secretari pel fet de considerar que li era impossible assumir a la vegada la càrrega de Diputat, de membre de la Comissió de Traspassos i de Secretari de la Mesa i, a més a més, sense abandonar del tot —com ha anat fent fins ara i com desitja continuar fent— les seves activitats professionals com a metge. Per tant, en vista d'aquesta decisió, hem de procedir a l'elecció d'un nou Secretari Quart, que jo proposaria que fos el primer punt de l'ordre del dia.

Aprofito aquesta ocasió per a donar les gràcies, en nom de la Mesa, i crec que en nom de tota la Cambra, a l'Honorable senyor Espasa per la tasca important que ha portat a cap com a Secretari. Jo crec que la seva col·laboració ha estat molt valuosa i que ha contribuït a crear aquest esperit que ens hem esforçat tots a mantenir en la Mesa de considerar totes les qüestions amb la màxima objectivitat des del punt de vista jurídic i reglamentari, és a dir, d'actuar tal com creiem que una Mesa de Parlament ha de fer.

Per tant, doncs, jo voldria que constessin en acta la recança de tots els altres membres de la Mesa per la dimissió del senyor Espasa i l'agraïment de tots plegats, de tota la Cambra, per la seva gestió durant aquests tres anys.

No és aquesta l'única modificació de l'ordre del dia que els haig de proposar. Hi ha hagut també la dimissió del senyor

Jordi Daroca del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i convé que hi hagi la provisió del càrrec en virtut d'aquesta dimissió al més ràpidament possible.

Per tant, proposaríem que l'elecció del substitut del senyor Daroca passés com a punt —que seria ara el setè de l'ordre del dia— immediatament després de les preses en consideració de les Proposicions de Llei que figuren en l'ordre del dia.

Finalment, la darrera modificació que els proposem, que els proposo de realitzar, és que, com ha estat costum de la Cambra durant aquests darrers temps, les interpellacions —i, en aquest cas, en l'ordre del dia figuren set interpellacions—, les set interpellacions que portaven els números d'ordre del deu al setze passin abans que les mocions.

És a dir que, immediatament després de l'elecció del nou membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, continuem amb les interpellacions, i fins després d'haver acabat les interpellacions no entrem en el debat i la votació de les mocions.

És que alguna de les senyores o algun dels senyors Diputats té alguna objecció a aquesta proposta que faig de modificació de l'ordre del dia? *(Pausa)*

Bé, no havent-hi objecció, considerem, doncs, la proposta aprovada per assentiment, i podrem entrar, doncs, ja en el primer punt de l'ordre del dia.

Abans, voldria proposar-los que, com de costum, ens estalviem la lectura de les preguntes previstes per a aquesta sessió parlamentària, per tal com la llista de les preguntes ha estat distribuïda a les senyores i als senyors Diputats i podem, doncs, considerar-les com a llegides a fi d'abreujar i de guanyar temps, car ja hem començat amb un retard excessiu.

Elecció del Secretari Quart de la Mesa del Parlament

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que és l'elecció del Secretari Quart de la Mesa del Parlament.

Aquesta elecció, tractant-se de l'elecció d'una persona, ha de fer-se per votació per paperetes, i aniran cridant nominalment les senyores i els senyors Diputats; jo crec que podem seguir l'ordre alfabètic, car no hi ha cap inconvenient en aquest cas.

Els recordo que s'ha d'inscriure, evidentment, un sol nom a la papereta per tal com s'elegeix únicament un membre de la Mesa.

Comença la votació; el senyor Secretari anirà cridant les senyores i els senyors Diputats per ordre alfabètic.

(Els I. Srs. Secretaris Primer i Segon llegeixen els noms de les I. Sres. Diputades i dels I. Srs. Diputats, els quals procedeixen a votar.)

El Sr. PRESIDENT: Tots els Diputats i Diputades presents han votat? *(Pausa.)*

Anem a procedir, doncs, a l'escrutini.

(El M. H. Sr. President fa l'escrutini de la votació.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: Marcel Planellas, 36 vots; paperetes en blanc, 61.

El senyor Marcel Planellas ha quedat, doncs, elegit Secretari Quart de la Mesa.

En nom de la Mesa li dono l'enhorabona i l'invito a ocupar ja el seu lloc. *(Pausa.)*

Proposició de Llei sobre Declaració de Paratges Naturals d'Interès Nacional i de Reserves Integrals Zoològiques i Botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà

Bé, passem ara ja al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Proposició de Llei sobre Declaració de Paratges Naturals d'Interès Nacional i de Reserves Integrals Zoològiques i Botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà. És que la Comissió ha designat alguns dels seus membres per tal de defensar el Dictamen? Bé, aleshores, en aquest Dictamen, que, com vostès saben, procedeix d'una Proposició de Llei presentada conjuntament per tots els Grups no hi havia absolutament cap esmena ni vot particular reservat. Ara acaba d'arribar a la Mesa una esmena tècnica que porta la signatura de cinc dels sis Grups parlamentaris i que diu el següent: «els Diputats sotasignats han observat que en diferents punts de la Llei sobre Declaració de Paratges Naturals d'Interès Nacional i de Reserves Integrals Zoològiques i Botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà s'esmenta el terme municipal de Vilanova de la Muga quan hauria de dir de Perelada, ja que aquell terme municipal va ser absorbit per aquest. Proposem, doncs, l'oportuna esmena tècnica d'acord amb l'article 101.2 del Reglament». Bé, és evident que aquesta esmena tècnica és pròpiament tal, i, per tant, pot ser admesa a tràmit. Jo proposaria, doncs, que, no havent-hi altra esmena ni vot particular, votem aquesta esmena tècnica i tot seguit votem globalment tot el Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena tècnica, que es posin drets.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Bé, l'esmena tècnica ha estat aprovada per unanimitat dels presents, i passem ara, doncs, a votació el conjunt de la Proposició de Llei; és a dir, incloent-hi la part dispositiva i l'exposició de motius. No votem l'annex, car s'entén que l'annex és un document que s'adjunta a la llei. Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Proposició de Llei, incloent-hi, dic, l'exposició de motius i el títol, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, la Proposició de Llei sobre Declaració de Paratges Naturals d'interès Nacional i de Reserves Integrals Zoològiques i Botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà ha quedat aprovada per unanimitat dels presents. Jo voldria assenyalar que, una vegada més, una Llei important ha estat aprovada per unanimitat i que aquesta Llei demostra la sensibilitat de la nostra Cambra i, per tant, del poble de Catalunya, sobre la qüestió de la defensa de la natura. Bé, passem, doncs, a les explicacions de vot. Alguns dels representants dels Grups parlamentaris? *(Pausa.)* El senyor Clotas, en nom del Grup Socialista, no, el senyor Terradellas...

El Sr. TERRADELLAS: El senyor Guitart.

El Sr. PRESIDENT: Perdó. El senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ens trobem davant d'un cas d'aprovació de Llei realment bonic donat que és una culminació, una sortida a una reivindicació popular que de fa set anys belluga pel nostra país i que va fer passar els aiguamolls empordanesos d'ésser uns perfectes desconeguts a ésser una zona anomenada, volgu-

da i defensada des d'arreu. La reivindicació i mobilització que comentem també ha fet que molts núvols negres de degradació es desfessin abans de ruixar els estanys. El núvol més negre era a les llacunes d'entre La Muga i el Fluvià. Les llaunes, en terminologia local, amenaçades de mort pel macroprojecte de marina residencial Port Llevant; un projecte gestat i aprovat en altres èpoques i que pogué ésser vençut i retirat.

Cal felicitar, sincerament, la tenacitat dels Grups de defensa dels aiguamolls empordanesos pel fet d'haver tirat endavant tot un seguit d'iniciatives legals, de conscienciació popular i d'actuació no immediates i a vegades extremes, com va ésser el fet d'haver de parar les màquines de Port Llevant, cos a cos.

Cal felicitar, igualment, l'energia dels ajuntaments que hi van col·laborar. Avui, tot això, es veu poc o molt premiat.

Cal recordar també les innombrables persones, institucions, entitats cíviques i els partits polítics que han donat suport a la lluita pels aiguamolls.

Estem orgullosos de recordar que el partit dels Socialistes de Catalunya es va adherir a la defensa dels aiguamolls des del seu primer moment i que durant aquests anys hem fet coses per a la seva conservació des del Grup parlamentari, en aquesta legislatura, i des del Govern de la Generalitat, en l'etapa dita provisional abans.

L'interès i la importància nacional i internacional dels estanys i llacunes empordanesos es mereixen, evidentment, una protecció especial. El paisatge, la riquesa biològica, el manteniment dels aqüífers, un recurs pedagògic de primer ordre, bé valen una llei de protecció. I, amb això, hi guanyem tots, hi guanya el país, perquè mantenim un espai vital, un espai conformador de la nostra personalitat territorial.

Els antics empordanesos varen començar a dessecar o transformar els estanys i les llacunes per raons de subsistència, per transformacions agrícoles o ramaderes, raons antigament justificables; però això es va anar embrutint i, a partir dels anys 60, del «boom» turístic, les raons de dessecació ja eren especulatives, de negoci, amb un litoral verge que pertany a tots.

No és vàlid argumentar antigues tradicions dessecadores per a justificar els actuals intents de transformació i destrucció d'alguns estanys perquè seria llarg discutir si eren vàlides o no les antigues tradicions i es podria argumentar, sobretot, que, abans, no coneixien el valor dels aiguamolls, cosa que ara, per sort, coneixem a bastament.

Hem salvat un tros d'aiguamolls, n'han quedat molts de destruïts i queda, evidentment, feina a fer encara. Per exemple: cal evitar la degradació de la plana del baix Ter, la qual ha quedat exclosa d'aquesta Llei; cal evitar que algunes zones d'estanys o de platges verges desapareguin víctimes del formigó; apellem al Consell Executiu i a tots els Grups parlamentaris que siguem amatents a entendre tot l'abast i la voluntat del que avui hem aprovat per tal de no haver de lamentar destruccions irreparables.

Cal que ningú no se senti ferit ni temorós, per una declaració de paratge protegit. D'aquí a uns anys, veurem que a aquesta frase que es diu ara, fins i tot innocentment, la de «terrenys afectats per tal o tal paratge o reserva», li haurem de canviar el verb i direm, sens dubte, «terrenys beneficiats per la Llei de tal protecció». S'ha dit moltes vegades, però cal anar-ho recordant: és molt important que no desfem més el país amb l'excusa del turisme o qualsevol altra. No podem convertir la costa

catalana en una costa urbanitzada, enformigonada, o plena d'esculleres de ports esportius.

Però tornem a la llei; ja la tenim aprovada. Ara només cal posar-la a la pràctica. Cal que la llei es faci complir immediatament per a evitar atemptats contra el paisatge o la flora i per a evitar que més espècies d'ocells siguin afusellades i foragitades de les que a partir d'avui seran reserves integrals.

La tasca continua essent de tots, però és ben cert que el Consell Executiu té una especial responsabilitat en aplicar ja, sense distraccions i amb energia, la lletra i l'esperit d'aquesta llei. Malauradament, hem tingut ja experiències desencisadores com les de l'aplicació de la Llei de protecció de la zona volcànica d'Olot.

Volem que no es repeteixin, volem estar segurs de que no es repetiran. En tot cas, nosaltres serem bons vigilants de l'aplicació d'aquesta llei. Cal que aviat les reserves puguin complir la seva missió: ultrapreservar definitivament un indret remarcable, han de treure, educar i esplaïar molta gent. Aquesta zona i els equipaments informatius i educatius que ha de tenir serviràn, sens dubte, per a una tasca essencial com és la renaturalització de l'home en ajudar-lo a tornar a connectar amb allò que l'envolta.

Per acabar, vull aprofitar les ratlles escrites per Jordi Sargatal, biòleg de Figueres, en un article publicat a la revista de *Castelló d'Empúries* titulat «Castelló i els aiguamolls». Diu així: «Ja per acabar, només vull desitjar que els paisatges dels aiguamolls de Castelló i de l'Empordà mantinguin per sempre més el caire ferm i únic del qual ens parla en Carles Fages de Climent, poeta que fou de Castelló d'Empúries en la introducció de la seva obra de teatre *El bruel*, la qual transcorre íntegrament en la zona de llacunes d'entre la Massona i la Rogera. D'aquesta obra, ens diu el mateix autor que mai no podrà ésser representada en cap escenari perquè el veritable protagonista és irreproduïble per la seva bellesa i raresa i aquest protagonista és el paisatge.»

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, tant de bo que en aquest escenari que és la nostra terra no ens falti mai el decorat dels aiguamolls.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El Diputat senyor Dalmau en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. DALMAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan, ja fa mesos, va presentar-se en aquesta Cambra la Proposició de Llei per a la defensa dels aiguamolls de l'Empordà, el criteri que vàrem exposar els diferents grups polítics fou coincident sobre la necessitat de legislar i d'un ordenament oportú per a protegir aquests espais naturals.

Ja vàrem, en aquella ocasió, exposar els motius mestres o rectoris d'aquesta necessitat que venia condicionada per la importància que els aiguamolls tenen per a l'equilibri ecològic d'aquestes comarques empordaneses i també per altres equilibris biològics més llunyans, donat que aquests espais marjalencs són llocs de refugi i de repòs per a moltes espècies migratòries que hi troben l'entorn necessari per a prosseguir els seus viatges indispensables per a la seva subsistència fent de l'Empordà, o, millor dit, dels seus aiguamolls, un lloc de pas, a fi de complir aquestes espècies el seu destí vital de la mateixa manera que, a través de la seva història, l'Empordà ha estat

també un lloc de pas de molts pobles, races i cultures humanes que tant han contribuït a configurar la nostra raça, el nostre poble i la nostra identitat nacional.

En tenir cura de l'entorn biològic no hem oblidat la repercussió de l'element geològic, condicionant de l'anterior i que està vinculat amb els sistemes urbanístics, construccions viàries, construccions de ports que tant han preocupat i continuarien preocupant si no tinguéssim ara aquesta arma legislativa que acabem d'aprovar.

Naturalment que, per damunt de tot, l'element que més ens ha preocupat ha estat l'element primordial que, no cal dir-ho, és l'home.

Precisament, aquest Projecte de Llei havia despertat, com és lògic, molt d'interès i comentaris en la comarca. Per això, voldria donar les gràcies a totes les persones, entitats i corporacions que durant aquest temps ens han ajudat amb les seves observacions i iniciatives per a poder aprofundir més en el coneixement d'aquesta temàtica.

I ho agraim ben sincerament perquè l'element humà, primordialment involucrat en aquesta llei, és, precisament, el nostre pagès, l'home de la terra per antonomàsia, l'home que la coneix i que l'estima, perquè l'ha conquerit amb el seu esforç i treball quotidià i té el seu tros, com ell l'anomena, com la materialització dels esforços de diverses generacions que s'hi succeeixen per assegurar la permanència familiar a través dels temps.

Totes aquestes inquietuds i comentaris, el nostre Grup parlamentari els ha dissecat, podríem dir, per extreure les esmenes que varem proposar en el degut termini reglamentari.

Tot aquest paquet d'esmenes ha trobat la seva contrapartida en les que els altres grups havien elaborat i, afortunadament, el paralelisme de criteris que oferien la majoria d'elles va permetre una recopilació a cura de la ponència que, en arribar a la Comissió no fou difícil l'elaboració de transaccionals que abocaren a un Dictamen aprovat per una gran majoria, i, en tot cas, sense cap vot en contra.

Creiem que, amb aquesta llei, Catalunya disposarà d'un text legislatiu necessari per a aquesta parcel·la del seu territori i molt adient perquè disposa de la suficient flexibilitat per a poder-se adaptar als factors condicionants de l'entorn susceptibles, lògicament, de motivar canvis difícils de preveure, però als quals les regulacions que han de poder-se adaptar palautinament, i ampliar, en tot cas, en aquells llocs que ho reclamessin.

És per això, doncs, que, per simple coherència, el nostre Grup, Esquerra Republicana, ha aprovat afirmativament aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Medir, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en aquest torn d'explicació de vot, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat no puc passar per alt, com no ho han fet els Il·lustres Diputats que m'han precedit, el fet que l'aprovació d'aquesta Llei és la culminació d'un llarg procés, però, fins i tot, podríem dir de dos processos: el primer, que arrenca de la reivindicació popular, directament, de la lluita popular per a salvar aquests aiguamolls, i, el segon,

el procés en què es va recollir a la màxima institució catalana, el nostre Parlament, aquesta inquietud popular, aquesta lluita, i s'ha transformat, negre sobre blanc, en la Proposició de Llei —avui ja Llei— que hem aprovat.

Efectivament, hem recollit —i això és bo— en el Parlament una llarga lluita, una llarga inquietud, i ho hem fet gràcies als qui en varen ser protagonistes —que van voler donar-nos l'oportunitat— als Grups parlamentaris, d'un text concret, concretat, un text amb uns objectius, que va servir de base per a la discussió i que, al seu dia, ja llunyà, fou presentat i pres en consideració en aquesta mateixa Cambra per unanimitat.

Aquest text —i aquest és, jo penso, el nucli de la nostra explicació com a Grup— ha sofert unes certes transformacions i, malgrat tot, nosaltres el continuem reconeixent com a nostre, i crec que aquesta és l'obligació de l'explicació que hem de donar avui. Hi van haver, després de la seva presentació, discrepàncies, fonamentalment en dos temes: en l'àmbit territorial que s'abastava amb aquesta Llei, l'àmbit en què s'anava a aplicar, i en el règim d'usos i d'utilització en què quedarien els sòls de les zones en les quals fos aplicada la Llei.

El primer dels temes s'ha resolt tant en el seu àmbit estricte com en els criteris utilitzats per a definir-lo. S'ha resolt eliminant, traient, de l'àmbit de la Llei, el Baix Empordà, i deixant-hi la part en què popularment s'havia lluitat més, la part que segurament en extensió és més important de protegir, la part de l'Alt Empordà. I s'han utilitzat els criteris que nosaltres defensàvem des del principi per a definir aquests espais. És a dir, no uns criteris de fronteres administratives entre termes municipals —eventualment hi poden coincidir, però aquest no ha estat el criteri determinant—, sinó els criteris de la mateixa funcionalitat del país, de la mateixa estructura del país. I per això nosaltres hem abonat aquest criteri, i hem abonat també, estem abonant també amb el nostre vot afirmatiu aquest nou àmbit territorial. De tota manera, hem d'aclarir que el fet d'haver reduït l'àmbit a l'Alt Empordà no vol dir, per a nosaltres, de cap manera, que creguem que això és l'única zona a protegir —si utilitzéssim aquest verb, o a utilitzar racionalment si estiguéssim més acurats en la terminologia— i que el Baix Empordà és ja un camp lliure per a tota mena d'actuacions. No és aquest el criteri del nostre partit, i vetllarem perquè això, efectivament, no sigui així. Nosaltres continuarem amb la defensa de la integritat de les utilitzacions raonables, racionals, legítimes en el Baix Empordà, però ens oposariem que s'utilitzés aquesta redistribució de l'espai, aquesta racionalització de l'espai perquè allò fos un toc ja de batalla, obert a tota mena d'iniciatives.

Crec que han quedat satisfactòriament aclarits, i s'han pogut, aleshores, allunyar preocupacions sovint infundades, els règims d'usos i utilització de les zones d'àmbit d'aquesta Llei, i avui sabem que ningú no podrà o haurà de deixar de fer de pagès perquè el seu terreny estigui en l'àmbit d'aplicació de la Llei i que, per tant, s'han preservat, efectivament, i s'han donat oportunitats, fins i tot, a aquestes zones que avui estaran afectades —si és que encara fem servir aquesta paraula— per aquesta Llei. És totalment acceptable, des del nostre punt de vista, el règim d'usos, el règim d'utilització d'aquests terrenys, d'aquests sòls, i, per tant, per això, també nosaltres hem donat suport aquesta Llei.

I, finalment, cal esmentar que s'ha millorat, s'ha millorat la

representació en la Junta de les persones vinculades a la zona, especialment pel que fa a grups ecologistes, i això també pensem que ha estat una millora substancial que ha sofert aquest text que inicialment fou presentat en la seva llarguíssima tramitació en aquest Parlament.

En conjunt, doncs, el resultat és plenament acceptable, és plenament satisfactori pel que significa —ho repeteixo una vegada més— que la màxima institució hagi sabut recollir, traduir i concretar una aspiració popular i una lluita popular molt estesa, i perquè aquest text hagi sortit, precisament també, de qui inicialment va portar aquesta lluita.

Per això, nosaltres, refermant-nos una vegada més en la crida a no malversar el patrimoni del Baix Empordà, excusant-nos que ja ha estat protegit l'Alt, penso que és un dia important, que és una llei important la que acabem d'aprovar i, en tot cas, deixem en mans de tots els Grups parlamentaris i del Consell Executiu la seva correcta aplicació i —ho repeteixo una vegada més— la no malversació de la resta del nostre patrimoni natural.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El senyor Rimbau, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, breument, perquè la majoria dels motius que van ser utilitzats per la ponència —que, just és recordar-ho, estava integrada per Diputats representants de les comarques gironines, perquè el tema afecta, evidentment, de forma prioritària, les nostres comarques— han estat ja exposats a la Cambra.

Voldria tan sols fer dues puntualitzacions: que, sortint d'una proposta conjunta, evidentment més àmplia quant a l'espai geogràfic a què es referia i els nivells de protecció que es pensava establir, hem arribat al que jo crec uns justos termes de protecció. S'ha definit exactament la zona que cal protegir, i s'ha definit el grau de protecció que cal aplicar en cadascun dels punts.

Nosaltres creiem que és molt positiva aquesta Llei que aprova avui la Cambra, perquè amb la protecció que es dona garantim la conservació del que autènticament és espai natural, que no tan sols pel seu aspecte paisatgístic, sinó que per les aus migratòries té molta importància, però, al mateix temps, evitem, en el futur, que accions de grups que s'atribueixen la possessió absoluta de la veritat pertorbin la bona convivència entre els veïns. Creiem que s'ha definit allà on s'ha d'exercir la protecció, i s'ha definit també allà on queda fora de la zona de protecció i, per tant, que està subjecta a la regulació general. Creiem nosaltres que aquest és un bon argument, és un factor a tenir en compte, de cara a una millor convivència de tots els qui residim a les comarques gironines.

En aquest sentit, el nostre Grup no pot menys que exposar la seva congratulació per la Llei que avui ha aprovat la Cambra.

Moltes gràcies, senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna explicació de vot més? El senyor Ricard Masó, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, després d'un període molt llarg de temps, massa llarg, potser, fins i tot, acabem d'aprovar una Llei, una altra Llei de protecció de l'espai de Catalunya, que se suma a les altres aprovades anteriorment per aquest mateix Parlament, com, d'una

manera, especial, la de protecció de la zona de la Garrotxa, la de protecció del Pedraforca, i la d'extraccions en espais naturals, que s'inscriuen en l'esperit que posa de manifest la voluntat d'un poble avançat, d'un poble —el de Catalunya— que es preocupa per fer del país un lloc on es pugui viure, que es preocupa del benestar social i, per tant, també, de la protecció dels seus espais naturals.

El nostre Grup ha votat favorablement i amb satisfacció, perquè estem segurs que aquesta és una llei positiva i que també és una llei aplicable. Vull dir amb això que no és una llei que persegueixi resultats utòpics, materialment difícils d'abastar, sinó que la seva aplicació comportarà una lògica que estem segurs que també compartiran amb el seu tarannà realista els qui són habitants —els que hi viuen— de l'Empordà.

Hem votat favorablement també perquè en la seva redacció definitiva s'han corregit aspectes que ens produïen alguns temors, tal com ja vàrem manifestar en donar la nostra conformitat a la seva admissió a tràmit, i sobre la base dels quals vàrem preparar les nostres esmenes. Havíem manifestat expressament que volíem posar-nos del costat d'una proposta que no significués una càrrega damunt d'uns i a favor d'uns altres, sinó que significués un programa seriós i ordenat, amb les degudes compensacions per a fer possible la utilització dels elements naturals a favor de tots. Amb aquesta Llei, ens sembla que això s'aconsegueix. I havíem manifestat també que calia mesurar les possibilitats reals en l'ordre econòmic, valorant si efectivament resultava possible d'establir les possibles compensacions que resultessin de la seva aplicació. Això també em sembla que s'haurà aconseguit.

Havíem suggerit també que aquest Parlament vetllés perquè es prenguessin unes mesures que ajudessin tots els ciutadans a estimar la seva terra, sentint-se-la pròpia, però també respectant-la, conscients que la natura és també de tots. Ara, segons el text que hem aprovat, la Junta de Protecció haurà d'assumir, en part, aquest deure.

Pel que fa a la reducció de l'àmbit, també nosaltres —com ha manifestat l'Il·lustre Diputat senyor Medir— vetllarem per la utilització racional de les terres del Baix Empordà. Estem satisfets d'aquesta Llei, i creiem que aquest text que acabem de votar tots els Grups, unànimement, també satisfarà els diferents ajuntaments de la zona, amb la voluntat dels quals hem procurat ser molt respectuosos, sense renunciar, però, al deure de vetllar per allò que hem cregut que era de l'interès general de Catalunya. Creiem que satisfarà també les aspiracions d'aquelles persones que, per vocació o bé per professió, viuen més de prop els problemes de l'ecologisme —així, almenys, ho hem deduït de les notes de premsa d'aquests últims dies, quan ja s'ha conegut públicament el Dictamen d'aquesta Proposició de Llei.

Creiem, senyores i senyors Diputats, que, d'aquesta Llei, ens en podem felicitar. Voldria, però, felicitar també aquelles persones i col·lectius que amb la seva inquietud ajuden especialment en la sensibilització per a estimar i respectar la naturalesa; els ajuntaments que amb tant d'interès han seguit aquest procés de protecció d'alguns dels seus paratges; el Govern de la Generalitat que, amb la seva actitud decidida, ja havia pres les primeres mesures efectives de protecció.

Senyores i senyors Diputats, de la primera terra de Catalunya que varen trepitjar fenicis, grecs i romans, pobles que han

deixat empremtes molt importants entre nosaltres, de la costa allà on devien fondejar per primera vegada els seus vaixells, segur que en varen quedar enamorats. El que els va fer venir, certament, varen ser uns altres motius, però molts s'hi varen quedar i varen ajudar a fer d'aquestes terres un gran país. Hauria estat una llàstima que aquesta comarca que els va rebre s'hagués malmenat. Avui, senyores i senyors Diputats, amb aquesta Llei hem assegurat, en una part, la seva conservació definitiva.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(El M. H. Sr. President deixa momentàniament l'hemicicle i la I. Sra. Vice-presidenta Primera ocupa el lloc de la Presidència.)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Algú desitja fer l'explicació de vot? *(Pausa.)*

**Presa en consideració
de la Proposició de Llei per la qual s'estableix
el camí processal per a la sol·licitud
del benefici de separació de patrimonis**

Bé, passem, doncs, al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual s'estableix el camí processal per a la sol·licitud del benefici de separació de patrimonis, presentat pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. En no haver manifestat el seu criteri el Govern, passem directament al debat.

Per a la presentació, per a fer el torn a favor d'aquesta Proposició de Llei té la paraula...

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)*: El senyor Casas-Salat.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: ... el senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, estic aquí, com ha dit molt bé la senyora Presidenta, per a fer la defensa d'una Proposició de Llei per la qual s'estableix un camí processal que és previst en l'article 264 de la Compilació del nostre Dret Civil Català, i que admet la separació de patrimonis.

En primer lloc, voldria manifestar als Grups parlamentaris que jo crec que, si aquesta Llei mereix l'atenció i la consideració de tots vostès, el títol potser haurà d'ésser alterat per a fer-lo una mica més curt, però vaja, això no és una de les qüestions primordials, perquè no afecta el contingut del que els vaig a dir ara.

En segon lloc, també els voldria fer remarcar que, potser, de fa dos anys i escaig, en aquest hemicicle no s'havia parlat encara en termes de dret civil català. O sigui que nosaltres tenim facultats previstes en l'article 9.2 de l'Estatut, tenim competència exclusiva sobre aquesta matèria i no n'hem fet ús per una senzilla raó, que la Cambra no ignora, i és que s'havia nomenat una Ponència mixta integrada per tots els Grups a l'empara de l'article 108 del Reglament, la qual s'havia de dedicar, exclusivament, a l'estudi del tema del nostre dret.

Després d'una sessió maratoniana del dissabte passat —suposo que la Cambra ja n'està assabentada, perquè ha sortit a la premsa— es va acabar el Dictamen de Ponència i ara suposo que aquest llenguatge que vaig a emprar serà força habitual a les seves orelles perquè espero i desitjo que el tema del dret civil català sigui objecte de debat en aquest hemicicle.

Deixant això, entrarem immediatament en matèria. En primer lloc, aquí es parla de procediment, o sigui, es parla d'un procés. És clar, un procés sempre vol dir una tècnica, una tècnica d'aplicació. Evidentment, si hi ha d'haver una tècnica d'aplicació hi ha d'haver una institució que ho justifiqui, i aquesta institució que ho justifica no és, ni més ni menys, com he dit abans, l'article 264 de la nostra Compilació.

Aquest article estableix un benefici, un benefici en favor d'uns creditors respecte a una massa hereditària. Ara bé, jo voldria que vostès reconsideressin —jo ja sé que la Cambra és prou il·lustrada sobre el tema i no pretenc donar lliçons a ningú, i coneix perfectament què és la institució—, consideressim per un moment el que és una herència. Una herència no és, com creu molta gent del carrer, una «bicoca», o un avantatge, alguna cosa que plou del cel i que només et ve a afavorir, sinó que moltes vegades, una herència suposa un cúmul d'obligacions, de deutes, d'accions i més coses. No són solament aquests elements, podríem dir-ne, de tipus pecuniari que la gent contempla com un avantatge, sinó que són factors molt més importants. O sigui, és la continuïtat de la personalitat d'un difunt que passa a mans d'una altra persona. Davant d'això sempre hi ha una persona cridada; aquesta persona és l'hereu. L'hereu pot acceptar l'herència purament i, llavors, els dos patrimonis, el propi i el que li ve, queden purament confosos; ara bé, té un remei perquè es pot trobar davant d'una herència que estigui completament carregada de deutes i llavors, és clar, el que passaria és que, en confondre's tots dos patrimonis, l'home es trobaria que encara hi hauria d'afegir diners.

Llavors, el legislador ha pensat en el que vostès coneixen molt bé, que és la institució del benefici d'inventari. Es pot agafar l'herència a benefici d'inventari i l'hereu no té altra obligació que anar pagant fins al límit on arriba l'herència. Ara, també pot ser que es doni el procés invers —i aquí neix l'article 264 de la nostra Compilació—, que és que, quan l'herència és opulenta, quan l'herència és rica, però, per exemple, està constituïda per un patrimoni que és immobilitzat i que no és fàcilment realitzable i que, no obstant això, té uns creditors que li han pogut néixer i que, en aquell moment, es queden completament penjats perquè, en confondre's el patrimoni de l'hereu, que pot ser una persona que tingui uns béns molt migrats, i el patrimoni que li ve de l'herència, els creditors propis de l'hereu es poden tirar damunt dels béns que arriben. O sigui que es crea aquí, en el 264, una protecció per a evitar que pugui passar aquest fenomen: que es produeixi un embargament i que es produeixi la pèrdua de drets molt lícits que tenen els primers creditors sobre la massa hereditària del causant.

Vista així la cosa, l'article 264 preveu, doncs, que aquelles persones que siguin creditors, aquelles persones que hagin ajudat en l'última malaltia el causant, els legataris —i s'oblida els legitimaris, i, al meu entendre, això és una llacuna que té la llei, perquè la legítima, per a mi, és superior al llegat, i em sembla que en això estic en línia amb els tractadistes del dret civil català—, aquesta gent tinguin un dret prioritari sempre que acudeixin al jutge i li demanin la separació dels patrimonis. Llavors el jutge, després de la demostració de l'existència d'aquest fet, fet un inventari, ordena la separació dels dos patrimonis i, fins que no hagin cobrat aquelles persones que tenien un dret directe sobre els béns del causant de l'herència, no es

produeix la confusió dels dos patrimonis.

Aquesta protecció, per això, malgrat tot, està ficada dins l'article 264 de la nostra Compilació però no és previst quin tipus de procediment se seguirà. La causa, doncs, de la presentació d'aquest Projecte de Llei és tractar d'establir quin procediment se seguirà per a poder aconseguir aquesta separació de patrimonis, o sigui, aquest benefici en favor dels creditors.

El procediment és dubtós. Ja saben vostès, doncs, que la jurisdicció processal espanyola —que és la que s'aplica aquí, a Catalunya— està dividida en dos grans blocs: jurisdicció processal voluntària, que és la que pot exercitar tothom i que no està subjecta a terminis, i la jurisdicció contenciosa, que és aquella que segueix un procediment reglat, en el qual s'estableix com s'ha de fer la demanda, etcètera.

Qüestions que poden sorgir? Moltes. Hi haurà qui opinarà que en una situació així s'ha d'acudir per la quantia dels béns al declaratiu de major quantia i establir un procediment llarg i costós. Hi haurà qui opinarà que ha d'acudir a la jurisdicció voluntària. Ara, jo els dic que la jurisdicció voluntària, amb tot el respecte que em mereix el poder judicial, és una jurisdicció que s'eternitza. Jo mateix, com a professional, tinc una testamentaria que fa quatre anys que m'està durant, i no hi ha manera de fer-la caminar. Per què? Perquè l'impuls processal no està reglat, ni és previst.

Doncs la missió que té aquesta llei no és res més que això: és establir un procediment ràpid i al millor possible per a poder aconseguir aquesta divisió de patrimonis.

Primera qüestió, la primera qüestió, el primer article, si vostès se'l miren —i ara farem una revisada general de tots els articles, ràpid—, diu quin és l'objecte de la llei.

El segon estableix la competència. Qui serà competent? Aquesta és una qüestió que pot sorgir. Es pot opinar que serà competent, per exemple, per part del creditor, el jutge del lloc on s'hagi mort la persona, però també pot venir un altre i opinar que la competència correspon al lloc on són els béns. Ja tenim una qüestió de competència que pot allargar el procediment. Manera d'obviar-ho? Molt senzillament: se segueix el criteri general i es diu que serà competent el jutge de l'últim domicili de la persona que ha deixat l'herència.

En segon lloc, quines són les persones cridades? Les persones cridades no són sinó aquelles que hi ha previstes en l'article 264 afegint-hi els legitimaris, considerant que els legitimaris tenen un millor dret i que, en certa forma, la legítima té molta...

Després, en tercer lloc, la possibilitat que coexisteixin els dos beneficis, el benefici d'inventari, perquè ens podem trobar que l'hereu, per cobrir-se, hagi demanat el benefici d'inventari. Ara bé, en forma cautelar —i això no és opinió meua, sinó que és opinió del senyor Puigferriol, de la senyora Encarna Roca i del senyor Roca-Sastre—, aquests grans tractadistes del dret català opinen que poden coexistir els dos beneficis, un en forma activa, que és el benefici d'inventari, i l'altre en forma cautelar, perquè el benefici d'inventari, indubtablement, es pot perdre per culpa del mateix hereu que sostregui béns, que faci alguna trampa o alguna cosa, i, llavors, els creditors quedarien completament al descobert.

Tercera qüestió que es toca? Doncs es toca, després de tot això, el procediment. El procediment es farà per una simple demanda, com es fan totes les demandes. En aquesta demanda,

s'hi acompanyarà tota la documentació necessària i precisa perquè el jutge la vegi. El jutge es pot declarar competent o incompetent, però ja tenim traslladat tot el procediment dins de l'àrea d'un procediment reglat i contenciós; o sigui, no estem en una jurisdicció voluntària d'estira i arronsa i casos imprevistos, sinó que la tenim completament establerta.

I, d'un altre cantó, també tenim l'avantatge que no estem ficats dintre d'un declaratiu de major quantia, que és un plet que, com saben ses senyories, és de llarga duració, perquè admet demanda, admet contestació de la demanda, admet rèplica, admet dúplica, admet proposició de prova, admet pràctica de prova i admet sentència.

En canvi, aquí s'agilitzen els tràmits perquè, de fet, la proposició de prova es farà si una de les parts ho vol, però si no, no es farà.

Llavors, el que es fa és que es dona el trasllat de la demanda a la part contrària —que és l'hereu—, perquè manifesti tot el que vulgui; perquè l'hereu tindria potser escapisme, podria trobar-se alguna persona o algun creditor que digués: jo estic disposat a seguir i, en canvi, altres no volen seguir, i, per tant, l'hereu digués: jo estic disposat a atendre tots els deutes, però, si no em vénen en massa, no els puc atendre. No; aquí el jutge haurà de resoldre, ja *in situ*, sobre la matèria, això, i s'haurà al final de dictar una sentència que, com totes les sentències, és apel·lable davant de totes les jurisdiccions.

Això, pel que fa referència a la llei. Ara bé, jo els puc dir que aquesta llei és esmenable, és perfeccionable, però també voldria cridar l'atenció de la sala respecte a una cosa. És la primera llei que nosaltres fem de tipus processal, i segons l'article 149.1.6, el processal, el dret processal és una de les competències que l'Estat es reserva i només fa una excepció; aquelles que vinguin derivades de les especialitats típiques de cada un dels drets de tipus foral o de tipus... No m'agrada la paraula foral; en el nostre cas podem dir de tipus nacional.

Aquesta via experimental, jo crec que aquesta Cambra l'ha de provar, l'ha de seguir; algun dia hem de començar, algun dia hem de fer dret processal per veure com reaccionen, també, en aquest aspecte, els senyors de Madrid.

I res més sinó demanar-los indulgència, comprensió i que aprovin i prenguin en consideració aquest Projecte de Llei que els acabo de sotmetre.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Algun torn en contra d'aquesta exposició? No havent-hi cap torn en contra, passem, doncs, al posicionament dels diferents Grups de menor a major. És que el Grup Centrista desitja prendre-hi part? El senyor Agustí Luna, en nom dels Centristes.

El Sr. LUNA: Señora Presidenta, señoras Diputadas, señores Diputados el Grupo parlamentario Centrista saluda la presentación de esta proposición de ley por la que se establece el camino procesal para la solicitud de los beneficios de la separación de patrimonios, presentada por el Grupo parlamentario d'Esquerra Republicana de Catalunya. Como muy bien indicaba el Diputado Jordi Casas-Salat en su exposición, esta proposición de ley tiene por objeto utilizar una competencia estatutaria para que este Parlamento pueda dictar normas procesales, como excepción a la regla general de reserva del derecho procesal al Estado, en cuanto estas normas de carácter procesal sean

una exigencia que derive de las particularidades del derecho sustantivo propio de Cataluña —más que foral, propio de Cataluña—, como efectivamente hacía referencia con matizaciones el Diputado señor Casas-Salat. Y en este sentido, en cuanto que esta proposición supone el desarrollo institucional del Estatuto de Autonomía de Cataluña, nuestro Grupo votará favorablemente y, como decía al principio, saluda su presentación.

En definitiva, esta proposición de ley intenta facilitar, abrir un camino, asegurar la posibilidad de la protección de los derechos de los acreedores del difunto frente a los de los acreedores del heredero, como muy bien indicaba el Diputado proponente. Decía él muy bien también que, como toda obra humana, esta proposición de ley es perfectible, es mejorable a través de las enmiendas, y, recogiendo esta invitación, nuestro Grupo, con ese afán de mejora, de perfección del texto que se presenta, en su momento hará las observaciones que tenga por conveniente. Pero quisiera, señora Presidenta, terminar nuevamente haciendo referencia a la congratulación de nuestro Grupo porque se intente a través de esta proposición de ley el desarrollo institucional del Estatuto en un camino hasta ahora realmente no iniciado por nuestra Cámara, pero que se deriva de las posibilidades que el propio texto estatutario consiente.

Muchas gracias, señores Diputados; muchas gracias, señoras Diputadas; muchas gracias, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: És que el Grup Mixt desitja intervenir per fixar la seva posició? Bé, pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN: Señora Presidenta, señoras y señores Diputados, en nombre del Grupo parlamentario del Partido Socialista Unificado de Catalunya tengo que decir que a la hora de examinar el posicionamiento de nuestro Grupo entorno a la proposición de ley presentada por el Grupo parlamentario d'Esquerra Republicana de Catalunya nos hemos sumido en una cierta perplejidad, en el sentido de que, por un lado, se planteaba nuestra conducta habitual, en este hemicycle, en este Parlamento, acerca de una postura sistemáticamente favorable a permitir la tramitación de todas las proposiciones de ley, puesto que nosotros siempre, desde incluso la redacción del reglamento de esta Cámara, siempre hemos defendido la iniciativa legislativa surgida del propio Parlamento, a parte de, naturalmente, la iniciativa parlamentario surgida desde el Consell Executiu de la Generalitat; esto por un lado.

Nuestra práctica —de todos es conocida, es constatada en el *Diario de Sesiones*, es conocida de todos ustedes— ha sido de favorecer el trámite de toda Proposición de Ley.

Pero por otro lado, y en esto estaba la contradicción y esta perplejidad a que antes me refería, estaba —dicho sea con los máximos respetos— la que a nosotros nos parecía una cierta superfluidad de esta Proposición de Ley, en la medida en que, aunque es cierto que el artículo 149 de la Constitución y el artículo 9 del Estatuto posibilitan el establecimiento por este Parlamento de normas procesales que deriven —«necesariamente» dice la Constitución, no incluye este adverbio el Estatuto—, que deriven, digo, de las particularidades del derecho sustantivo en establecer normas procesales... Porque en este caso del artículo 164 de la Compilación, que, como ha explicado muy bien antes el senyor Casas-Salat, esta-

blece una norma muy justa de protección de los acreedores del causante y de los legatarios para que en el fenómeno de confusión de patrimonios que se produce cuando se acepta la herencia, entonces sus intereses, sus deudas, sus créditos, mejor dicho, como legatarios, no resulten perjudicados por esta confusión de patrimonios, queden suficientemente protegidos. Esta norma es justa. Lo que pasa es que el supuesto en la realidad se plantea con escasísima frecuencia. Se tendría que decir, con datos de primerísima mano, que, por ejemplo, pues, en un juzgado de primera instancia de Barcelona, en un período de tiempo comprendido en cerca de los tres años, entre dos años y medio tres años, se han tramitado unos 4.000 asuntos, y solamente en un caso se ha planteado la deducción de una acción judicial en la que precisamente se planteara el problema del beneficio de la separación de patrimonios, que, en este caso concreto, se hizo mediante el ejercicio de una acción en un procedimiento de juicio declarativo de mayor cuantía.

Es cierto también que, efectivamente, no está dicho en ningún texto cuál debe ser el procedimiento a ejercer, pero realmente tampoco esto es una gran novedad, puesto que al establecerse normas en el derecho sustantivo tampoco se tienen por qué establecer necesariamente las normas procesales que tienen que ser el cauce a través del cual se deduzcan las correspondientes acciones judiciales, sino que para eso está la Ley de Enjuiciamiento Civil, que establece una serie de normas generales, y entonces el demandante se acoge al cauce procesal idóneo para que esta acción se sustancie debidamente. Esto es una cosa cierta.

Pero también es tanto o más cierta cuanto que, por ejemplo, pues —y hay que tener una perspectiva de futuro—, en el plazo de dos, de tres, de cuatro meses quizás, hay una reforma planteada en el Congreso de los Diputados en la que, como todos seguramente saben, el límite competencial del juicio de menor cuantía, que es un juicio muy sintético, muy breve, y que se puede terminar con bastante facilidad, se eleva hasta 50 millones de pesetas de cuantía, lo cual quiere decir que prácticamente toda acción que se presente en términos contenciosos ante un tribunal a partir del mes de enero-febrero, resulta que casi necesariamente se tramitaría por los cauces del juicio declarativo de menor cuantía, que es, como digo, muy breve.

Esto es una cosa evidentemente cierta. Otra cuestión también sería —pero esto ya sería entrar en el fondo del asunto, y esto es para un trámite posterior—, si realmente este procedimiento planteado es el adecuado, si esto supone, de manera real, una ventaja respecto a los procedimientos ordinarios contenidos en la Ley de Enjuiciamiento Civil. Pero, en fin, esto es un tema, como digo, que corresponde a la segunda fase.

El Grupo parlamentario del PSU, al plantearse esta perplejidad, evidentemente la ha sopesado, ha considerado por un lado esta conducta habitual a que antes me refería, por otro lado esta especie de no clara necesidad de plantear un cauce procesal específico, pero ha prevalecido, en cualquier caso, el criterio fundamentalmente político, de ser fieles a esta conducta de no poner nunca obstáculos a la tramitación de iniciativas legislativas salidas en forma de proposición de ley por esta Cámara.

Por tanto, nosotros vamos a votar favorablemente a la toma en consideración de esta Proposición de Ley, y, en un futuro, en el trámite subsiguiente, trataremos de contribuir a fin de

que esta Proposición de Ley salga lo más perfecta posible, de manera que, aunque realmente sea para supuestos —insisto— yo creo que muy escasos, al menos sea tan ventajosa en cuanto a la facilidad, a la claridad, a la cobertura de la problemática que se puede plantear, por ejemplo, en las medidas cautelares, que esto es un caballo de batalla en este tema, etcétera, pues pueda ofrecerse por el Parlamento de Cataluña un cauce processal claramente favorable, claramente superior a los trámites ordinarios.

Por tanto, insisto, digo y repito, y con esto termino mi intervención, el Grupo parlamentario del PSU de Catalunya votará favorablemente la toma en consideración de esta Proposición de Ley.

Muchas gracias, señor Presidente.

(Durant aquesta intervenció el M. H. Sr. President s'ha reincorporat al seu lloc de la Presidència.)

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara, per al Grup Socialista, al Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vaig a fixar la posició del Grup Socialista en relació amb aquesta Proposició de Llei, i, d'entrada, els vull dir que no entraré, com és normal, en el contingut de la Proposició de Llei; el senyor Casas-Salat l'ha explicat. En el cas que tiri endavant aquesta Proposició de Llei, tindrem ocasió d'entrar sobre el contingut. El que sí que ell ha dit és una cosa, és que presentava aquesta Proposició de Llei perquè ell la creia necessària i perquè, d'aquesta manera, anàvem a fer un experiment, una mena d'experiment, una espècie de contrast del que podrà ser l'exercici d'aquesta competència exclusiva que, certament, tenim i que no ha estat mai o ha estat poc exercitada.

Però el que sí que vull fer és contemplar aquesta Proposició de Llei sota l'angle de la seva transcendència, possible transcendència, i de la seva oportunitat. Aquests són els dos punts de referència per a pronunciar-se, em penso.

Bé, doncs, segons el nostre punt de vista, aquesta llei, des d'aquests criteris té dues característiques. La primera: la necessitat que vol arribar a satisfer. És important aquesta necessitat o no ho és? Nosaltres creiem sincerament que aquesta necessitat és molt poc important, jo no dic que no n'hi hagi cap, i que és molt poc urgent. Si vostès pregunten a qualsevol advocat de Catalunya que es dediqui a assumptes civils, i, concretament, a successions o a herències, si, efectivament, es troba sovint en el cas de demanar el reconeixement d'aquest benefici de separació de patrimonis, del patrimoni de l'herència, d'una banda, i del patrimoni de l'hereu, per l'altra, segur que els dirà que s'hi ha trobat en molt pocs casos. Si, a sobre, li pregunten si ha tingut dificultats de procediment, encara es trobaran que això passa en menys casos. Jo no dic que en cap cas, i potser el senyor Casas-Salat ens en sap dir algun. Però el que és cert i innegable és que hi pot haver una certa ambigüitat a l'hora de triar el procediment d'acord amb la legislació actual.

Per tant, transcendència, importància, amb tota sinceritat, d'aquesta llei, poca. Sobretot poca en un moment en què aquest Parlament té pendent una obra important, que és contemplar i modificar la totalitat del Dret Civil de Catalunya. En la primera fase, certament, els treballs estan bastant avançats; en la segona ni hem començat encara. Aleshores, potser cal considerar què passa. Si en una situació com és l'estat de l'administració de justícia, el procediment en aquest país represen-

ta uns problemes d'una envergadura extraordinària, ens hem de dedicar, hem de dedicar els nostres esforços, sí o no, a una qüestió que jo, sense ofendre gens ni mica la iniciativa, qualificaria de menors.

Aquest és l'aspecte de la possible transcendència o importància. En el primer sentit.

En el segon sentit. Certament, aquí el que anem a fer és a exercitar aquesta competència exclusiva i interessant de dictar normes de dret processal, però en i sobre aquelles institucions que siguin peculiars del dret substantiu de Catalunya, i, atenció!, perquè la Constitució, com ja ha estat dit aquí, en el 149.1.6 diu: «i que això sigui necessari». Per tant, l'interès, des d'aquest punt de vista, és un interès, certament, experimental, però que cal tenir en compte que presentarà certes dificultats. Nosaltres no veiem que això sigui estrictament necessari, i ho subratllo, *estricteament necessari*, pot entendre's que és necessari des d'un punt de vista ampli.

Aleshores, si vostès posen en relació aquestes dues característiques, d'un costat, l'escassa transcendència del tema i, de l'altre, una certa fragilitat en l'experiment, no podran deixar-se de fer aquesta pregunta: per què ara aquesta llei? Per què hem de dedicar uns esforços que hauríem d'emprar d'una forma més enèrgica per a tirar endavant projectes i proposicions que tenim en algunes comissions on s'estan marfonent una mica, i no pas moltes vegades per enfrontaments polítics? Per què això?

De tota manera, cal definir-se, i nosaltres ens inclinem a donar el sí a aquesta Proposició de Llei perquè tiri endavant, simplement perquè, com a regla general, creiem que tota aportació, encara que sigui per a complementar, encara que sigui per a millorar en detalls l'estructura general de la nostra organització judicial, ha de ser benvinguda, però, evidentment, no ho podem fer ni amb entusiasme ni amb un gran convenciment.

Per acabar, jo els diria, ja que això ve a tomb en la institució que contemplem, que nosaltres acceptem aquesta herència a benefici d'inventari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda ara la intervenció del Grup parlamentari de Convergència i Unió. En nom d'aquest Grup, el Diputat senyor Albiol.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'una manera molt breu explicarem el posicionament del nostre Grup. Sigui dit d'entrada, i sense més preàmbuls, que el nostre Grup parlamentari sí que votará afirmativament la Proposició de Llei presentada per Esquerra Republicana per la qual s'estableix el camí processal per a la sol·licitud del benefici de separació de patrimonis, perquè tal Proposició de Llei ens mereix, en principi, un judici favorable, ja que a través seu s'inicia un desplegament processal d'una institució del nostre dret civil, exercitant així la competència exclusiva que en aquest camp processal estableixen els articles 149.1.6 de la Constitució i 9.3 del nostre Estatut d'Autonomia.

Ens ha semblat, parlant en termes generals, que el contingut de l'esmentada Proposició de Llei és favorable, car, tècnicament, recull les aportacions més modernes de la doctrina civil catalana. El desenvolupament de l'article 264 de la Compilació del Dret Civil de Catalunya, a més a més, és en la línia en la qual es pronuncià clarament el Segon Congrés Jurídic Català,

i, d'una manera concreta en aquesta matèria, s'hi referia la Ponència cinquena, que va aprovar la conclusió 10, apartat b), i que literalment deia: «En l'immediat tràmit de la revisió de la Compilació, hom procedeixi a una regulació de les disposicions generals d'aplicació de l'acte de jurisdicció voluntària que conté el sots-text, sens perjudici de les previsions oportunes per a cada acte especial.»

Quant al contingut de l'articulat, jo no hi entraré profundament, perquè ja ho ha fet l'illustre Diputat senyor Jordi Casas-Salat, però sí que voldriem dir, precisament quant a aquest contingut de l'articulat, que voldria anticipar que des del nostre punt de vista, creiem que, malgrat que en termes generals hi estem d'acord, també pot ser millorat, i és per aquest motiu que en el moment procedimental oportú presentarem algunes esmenes per tal de poder obtenir un text més adequat a les necessitats jurídiques i socials actuals, esmenes que també, d'altra banda, voldria anticipar, que seran de tipus tècnic.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el torn d'intervenció dels Grups, passem, doncs, a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La presa en consideració ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

**Presa en consideració
de la proposta de Proposició de Llei
per la qual s'estableix un cànon
sobre l'extracció de minerals energètics**

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Presa en consideració de la proposta de Proposició de Llei per la qual s'estableix un cànon sobre l'extracció de minerals energètics, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Com que no s'ha manifestat el Govern sobre aquesta Proposició de Llei, no hi ha cas, doncs, de procedir a la lectura del criteri. I passem, doncs, al debat de totalitat, primerament amb un torn a favor que, en nom del Grup proponent... *(El senyor Alay s'aixeca per parlar.)*

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)*: El Diputat senyor Garreta.

El Sr. PRESIDENT: ... el Diputat senyor Garreta.

El Sr. GARRETA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en prendre la paraula per a demanar-los, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el seu vot favorable en la presa en consideració de la proposta de Proposició de Llei per la qual s'estableix un cànon sobre l'extracció de minerals energètics, em veig obligat a cridar la seva atenció sobre un vell problema que és subjacent a l'arrel d'aquesta iniciativa legislativa del Grup en nom del qual els parlo, i que tots vostès coneixen, ja que ha estat, en diferents ocasions, tractat en aquesta Cambra. Em refereixo al greu perjudici que les activitats de les companyies petrolieres estan causant al nostre subsector pesquer, concretament al litoral tarragoní.

D'antuvi, m'excuso, doncs, de reincidir en una problemàtica a la qual ja s'han referit diversos il·lustres Diputats d'aquesta Cambra, amb gran coneixement de causa. El senyor Subirà i Rocamora encetà el tema formulant a l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia una pregunta sobre la possibilitat d'aplicar el cànon el mes de desembre de 1980. L'octubre del 1981, en pregunta adreçada a l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el senyor Pérez Ciudad mostrava la seva preocupació per la crisi del subsector, per la contaminació a la mar, i demanava ajut econòmic per a fer cara a la situació.

El senyor Medir, l'octubre del 82, reclamava al titular del mateix Departament la promesa Llei d'ordenació del sector pesquer; el senyor Corral, en interpellació i subsegüent Moció, presentada el juny de l'any passat, ens proposava també l'establiment del cànon, i en el subsegüent torn d'intervencions van poder intervenir tots els Grups parlamentaris explicant la seva posició en aquest tema.

La Moció, tal com els senyors i les senyores Diputades recordaran, no va prosperar per diferents motius que els oradors explicaren convenientment.

El que sí que va restar clar és el reconeixement unànim de l'existència d'un problema en termes objectius i la necessitat de posar-hi remei des de la perspectiva de la limitació de les competències autonòmiques.

A risc de ser reiteratiu, em permetran les senyores i els senyors Diputats que faci un breu resum de la situació de crisi en l'activitat pesquera en relació amb l'activitat extractora de les companyies petrolieres.

Des de fa pocs anys ençà, la davallada de la pesca és evident i incontrovertible al litoral tarragoní. A la nostra costa s'ha passat de produir 11.600 tones, l'any 1977, a 9.200 el 81. Tan sols aquest darrer any, en relació amb l'anterior, la pesca ha davallat, quant a nombre de captures, en un 3%; per tant, la nostra zona ha passat de ser exportadora de peix, a importar-lo.

En intentar compensar la davallada de captures amb l'augment del preu de venda, el peix ha passat de ser un component habitual de la nostra dieta —tal com ho demostra la variada i rica gastronomia de la nostra zona coneguda arreu del món— a ser un aliment assequible tan sols per sibarites d'alt poder adquisitiu. Però els efectes negatius de l'empobriment de la nostra mar no afecten tan sols a les capes econòmicament més dèbils dels consumidors —cal recordar aquí que Catalunya s'autoabasteix en un 30% del consum de peix—, sinó que incideixen directament en l'estabilitat dels llocs de treball; dels dos milers i mig d'homes als quals la nostra mar dona ocupació directa.

Com vostès sabran, la forma de retribució dels tripulants és la que es coneix per «la par», que vol dir que, un cop deduïts els ingressos bruts obtinguts per la venda del peix, les despeses derivades del manteniment del bastiment i de les arts, la resta és dividida entre els tripulants pel sistema tradicional de les parts, de forma que la davallada de les captures, que cada cop resulta més difícil de compensar amb l'augment dels preus de venda, no tan sols afecta aquests petits empresaris —que són els armadors—, sinó els tripulants, que no poden frenar la minva del poder adquisitiu amb l'increment dels salaris, tal com està en altres sectors de l'activitat productiva.

La peculiar forma retributiva que té establert el subsector

impossibilita, entre altres raons, l'única solució que s'ha demostrat —quan ha estat aplicada— efectiva per tal d'aturar aquest irracional, i jo diria que econòmicament suïcida, manera de procedir, que és l'establiment d'una veda.

És impensable, però, avui, demanar als treballadors de la mar, com als de qualsevol altra activitat, que renunciïn durant dos o tres mesos a uns ingressos dels quals depèn la seva subsistència. És forassenyat pretendre que els armadors renunciïn a uns ingressos amb els quals, encara que precàriament, amortitzen uns crèdits concedits en una època de signe triomfalista, que els va incentivar a incrementar l'esforç pesquer fins a arribar avui a la situació que s'enregistra en la nostra zona, car la relació potència instal·lada-tons capturada, és una de les més altes d'Europa.

Evidentment, contribueixen a la crisi altres factors i circumstàncies, com, per exemple, l'autorització de xarxes no normalitzades. La falta de protecció comercial del nostre peix, del peix mediterrani, la política d'importacions que, com a compensació de llicències de pesca al Mercat Comú o a la zona africana, practica el Govern central, temes de què miraré de no tractar en benefici de la brevetat, i passaré directament a tractar de la circumstància que més negativament està repercutint en la situació, en la greu situació del litoral tarragoní. Em refereixo, com vostès comprendran, a la presència de les companyies petrolieres en tota l'extensa gamma que comprèn, des de les investigacions amb plataforma o vaixells fins a instal·lacions fixes d'explotació i el seu enllaç entre elles i amb les indústries petroquímiques a la costa, en especial la refineria en petroli.

No es pot negar la importància que per al país tenen les extraccions petrolieres tarragonines, que signifiquen un 7% del consum total de l'Estat, però també és cert que la mar és de domini públic, que els pescadors n'estan fruit des de molt antic, i que les companyies han vingut a pertorbar greument una activitat tradicional, de la qual depèn la seva subsistència.

En què perjudiquen les companyies els pescadors? En què perjudiquen les companyies a la pesca? Jo dividiria els perjudicis en dos grups. En el primer inclouria els potencialment indemnitzables, i dic potencialment perquè a la pràctica s'ha demostrat molt difícil arribar a percebre aquestes indemnitzacions per dificultats amb la identificació de procedència dels desastres que passen, i, d'altra banda, la diferència de posició de poder que hi ha entre companyies i armadors. En aquest grup inclouria la presència de desferres i deixalles que afecten les arts, moltes vegades en centenars de mils de pessetes, i també inclouria en aquest apartat les fuites de crus que inutilitzen per a la venda no tan sols el producte sinó que moltes vegades inutilitzen les mateixes arts.

En aquest grup inclouríem els perjudicis no indemnitzables, que són els que considerem, des del punt de vista econòmic, més importants.

En primer lloc, l'obligada alteració del rumb de les barques de pesca per la presència de plataformes, vaixells d'investigació i la que ja s'ha convertit en una veritable xarxa de canonades que obliguen les barques a interrompre els circuits d'arrossegament que es fan seguint les corbes batimètriques que priven el seguiment de les boles de peix i que obliguen a efectuar inútils maniobres i desplaçaments que augmenten, en definitiva, la despesa de carburant que representa ja en aquests moments més del 40% del producte de la pesca.

Per a fer-se una idea, jo voldria que les senyores i els senyors Diputats poguessin veure el plànol que jo estic mirant, on apareix una canonada que lliga la plataforma «Afortunada», la plataforma «Alfa», i la plataforma «Dorada», pràcticament amb el cap de Salou. Aquesta plataforma travessa —és perpendicular a la costa— totes les línies batimètriques. Aquesta canonada té ni més ni menys que la longitud de cinquanta quilòmetres. Suposo que aquest fet il·lustrarà les meves paraules i que no caldran més comentaris.

En segon lloc, hauríem de citar dintre d'aquest apartat dels efectes negatius no indemnitzables l'activitat investigadora de les companyies que empra, la majoria d'ocasions, mètodes parasísmics que afecten —tal com els ecologistes han denunciat al seu moment— la reproducció del peix. I, en tercer lloc, la reducció de l'espai lliure per a pescar, no solament per la presència física de les instal·lacions, sinó per les àrees de prohibició que la Direcció General de la Marina Mercant estableix al seu entorn.

És freqüent que en la premsa de les nostres comarques apareguin anuncis, com, per exemple, aquest que jo tinc aquí davant, que diu: «Aviso de la Chevron Oil Company of Spain», i, entre altres coses: «Prohibido el fondeo de arrastre en quinientos metros por fuera del perímetro de la plataforma fija «Casablanca», situación, etc.; prohibición de fondeo de arrastre en quinientos metros por fuera del perímetro de las cabezas de pozo «Casablanca», «Uno A», etc.; prohibición de fondeo y arrastre en una franja de un kilómetro de anchura, centrada sobre la línea que une la plataforma fija ...», etc.

Em sembla que no cal insistir a demostrar el greu perjudici que les activitats extractives exerceixen sobre la pesca. Crec que en l'avinentsa del debat de la Moció presentada pel Diputat senyor Corral, es va fer palesa la coincidència de tots els Grups en aquesta valoració.

Tothom estava d'acord en el fons del problema i en la injustícia de la situació; en el que es discrepava únicament era en el remei a aplicar-hi.

Conseqüent amb la posició que llavors vaig prendre en nom del meu Grup i amb les paraules que en aquella ocasió vaig dir, en demanar-los el seu vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, no els estic demanant el seu suport perquè el Consell Executiu realitzi gestions, porti a bon terme negociacions, estudiï un projecte de veda sobre el qual, d'altra banda, em van dir, crec, que no tenim competències, perquè acceleri traspassos o perquè estudiï no sé quina possibilitat. Els estic proposant, ras i curt, que dintre del nostre estricte àmbit competencial portem a terme una acció legislativa concreta que ha de solucionar, entre altres problemes —als quals després em referiré—, la primera part, i la més important, del problema del sector pesquer a Tarragona: el finançament.

Sé que alguns de vostès són contraris —perquè així s'han manifestat en els debats a què he fet referència anteriorment— a l'establiment d'un cànon com a compensació a la detracció dels recursos naturals d'una zona determinada. I els vull dir una cosa també molt clara; estic totalment d'acord amb vostès, i no perquè coincideixi amb les argumentacions que en alguns casos s'han donat a la Cambra. S'ha dit, per exemple, que la utilització de cànon quan es treu aigua d'un lloc per a portar-la a un altre, la utilització de cànon en el moment en què es pretén espoliar tal o tal zona reserva natural del nostre país, per

a compensar-lo amb mecanismes de tipus econòmic i la utilització de cànons en matèria d'extraccions, és, des de la nostra òptica de què parlava, un plantejament dretà, o que la dualitat de recursos i compensacions econòmiques no es pot admetre a casa nostra perquè els recursos naturals avui ja, a Catalunya, no són un simple mitjà de producció, sinó que és quelcom escàs, que cal preservar i que cal combatre amb mesures no exclusivament economicistes.

No estic d'acord, no estic en contra del cànon, sinó que hi estic en contra per uns arguments propis. Crec que els ciutadans, ja sigui individualment o en collectivitats localitzades damunt del territori, tenen el deure de contribuir des d'una perspectiva global i solidària a la societat en què estan integrats; igualment, des de la mateixa perspectiva, han de rebre els beneficis de la seva contribució. Perquè crec, perquè estic convençut que, en el fons, l'establiment de cànons és el reconeixement dels Governos, i, en aquest cas, del Govern central, de la seva incapacitat de crear la necessària illusió col·lectiva i la seguretat en el ciutadà de la justesa del sistema distributiu. Però resulta, senyores i senyors Diputats, que el cànon, conegut popularment com a «energètic», o «de l'electricitat», no l'hem inventat aquí, a Catalunya. Resulta que els pous de petroli, que tants de perjudicis tots coincidim que ens estan produint, no ens reporten cap benefici especial. Resulta que no hem estat nosaltres qui ha decidit la seva instal·lació; resulta que, amb l'aplicació de la Llei 7/1981, del 25 de març, els recursos provinents del recàrrec es distribueixen entre les províncies que tenen instal·lades centrals elèctriques alimentades per carbó, energia nuclear o hidràulics. Resulta, doncs, que les províncies de l'Estat en les quals són explotats uns recursos naturals limitats i, per tant, exhauribles, com ho són el carbó, el gas natural o el petroli, no reben cap compensació, mentre que les que disposen de centrals hidràuliques —recurs natural renovable i que no produeix cap mena de molèstia, llevat de les derivades de l'ocupació, per anegament de terres, dels embassaments, que, d'altra banda, reben la seva compensació— sí que reben compensació, sí que reben els beneficis del cànon.

Per tant, en definitiva, situació de greuge comparatiu evident; greuge comparatiu que ens mouria, encara que no existissin aquests problemes que hem demostrat, sobre els quals tota la Cambra ha coincidit que hi són, a demanar que el cànon, que els beneficis que avui dia s'apliquen sobre la producció d'aquestes centrals s'apliquessin també al petroli, concretament, i, per extensió, al gas natural i al carbó.

I qui està a favor del cànon? Qui s'ha manifestat, en aquesta Cambra, a favor del cànon? Doncs, mirin: quan s'han fet interpellacions, el senyor Conseller d'Indústria i Energia i el senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca s'han manifestat a favor d'imposar un cànon; han dit que s'havia d'estudiar. Els estalviaré de llegir-los les seves manifestacions. El cert és que, en aquest tema, el Consell Executiu, el Govern ens ha fallat; no s'ha fet cap acció per a l'establiment d'aquest cànon. Qui està, també, a favor d'aquest cànon? Doncs, els diria que tota l'àmplia gamma de sectors socials implicats en el tema de la pesca, com és natural. Per exemple, Joan Rebull, membre destacat de les confraries de pescadors a les nostres comarques, membre representatiu, en un article del diari *Avui*, publicat l'1 de desembre del 81, diu: «Sabem que la política de compensacions és la vaselina amb què el món industrial vol introduir el

seu instrumental d'explotació en el món urbà amb un mínim de cost social. A l'ombra d'aquesta política han aparegut, arreu del món, etcètera...». I continua: «Ho sabem, però aquesta classe de compensacions avui és molt significativa per a la pesca tarragonina i del Delta, ofegades com es troben per la minva alarmant de captures.» I acaba: «Lluny del control dels recursos propis no queda més remei que plantejar una reivindicació com aquesta.»

Qui més està a favor del cànon? Per exemple, els sindicats, les organitzacions sindicals. En *Full del Dilluns*, del 2 de novembre, el senyor Fermín Masdeu, responsable de Comissions Obreres, diu que els tracten com a indis, que són les companyies multinacionals; fa el parallelisme amb el Far West. «Las compañías petroleras» —i acaba— «han creado sus cotos particulares para instalar las plataformas y oleoductos. En estas zonas, la actividad pesquera está prohibida. Diría que nos están expropiando el mar y, en consecuencia, pedimos unas indemnizaciones.»

Qui està a favor del cànon? Les associacions d'armadors. Els podria llegir un informe de l'Associació Local d'Armadors de la Pesca Costero-litoral de Tarragona, que també es manifesta a favor del cànon i que també obviaré.

Crec que ens hem de plantejar que la retòrica política no ens privi d'adoptar solucions que el realisme més elemental exigeix. Realisme, com el que expressava amb les seves paraules el Diputat senyor Corral, Il·lustre membre del Partit dels Comunistes de Catalunya, i que els voldria llegir perquè les tinc acotades. Es referia al cànon i deia: «Y no una compensación económica para acabar con el sector pesquero, sino, al revés, para permitir que se pueda seguir pescando, que los trabajadores no vayan al paro, de que no se entre efectivamente en una dinámica de desaparición. Por eso, para nosotros, es perfectamente progresista y de izquierdas, el hecho de potenciar la cuestión del paro. Y, efectivamente, si destruir un sector pesquero, como se nos plantea al negar que el canon es una postura progresista, pues me da la impresión de que se está jugando con las palabras y, en todo caso, no se dan medidas de solución.»

Y em referiré —perquè crec que ja toca— a la Proposta de Proposició de Llei...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que abregui, perquè ha passat ja bastant del seu temps.

El Sr. GARRETA: Aquesta Proposta de Proposició de Llei que el meu Grup posa a la seva consideració, com podran comprovar, és curta —tan sols té vuit articles— i el seu text és congruent amb la Llei corresponent que abans he citat.

La base és en l'article sisè, en què, pel procediment de dividir l'energia primària equivalent per a la producció d'un quilovat hora, en una central tèrmica, que són 2470 quilos/calories, pel poder calorífic real dels minerals energètics, es troba la quantitat necessària de cada un d'ells per a produir un quilovat, i, sobre aqueixa quantitat s'aplica el tipus d'impositiu que calcula i que publica el Ministeri d'Indústria i Energia, que, per a aquest any, és de 27 cèntims, que, aplicats sobre la producció de crús que vam tenir a Catalunya, l'any 82, podria reportar una xifra important, que ultrapassaria els 1000 milions de pessetes, per a pujar als 1300 milions de pessetes.

Voldria posar èmfasi que —tal com està establerta la Llei— aquest és un recurs propi de les Comunitats Autòniques.

Això vol dir que per aquesta via aconseguim una cosa que per a mi és evident, que és ampliar i potenciar la nostra autonomia per una via real i directa.

També voldria cridar la seva atenció sobre l'article vuitè, que diu que aquests recursos es destinaran de forma proporcional a les zones on hagin estat recaptats, i que es destinaran al millorament i al manteniment de la infraestructura de les zones afectades. Això vol dir, ni més ni menys, que es pot solucionar, de moment, no tan sols el problema de finançament del sector pesquer, car a la premsa ha sortit que l'aplicació de veda costava uns 300 milions de pessetes —jo no sé si aquesta dada és certa—, sinó que, si això es tira endavant tal com està, es podria destinar una quantitat important de cabals als municipis costaners que estan fent un esforç meritoris en defensar aquest sector que avui dia crea els màxims llocs de treball, que és el sector turístic, creant-li la infraestructura, neteja de platges, emissaris submarins, etcètera.

Voldria, finalment, fer un prec a tots els Grups parlamentaris: demanar-los que presentin esmenes a aquesta Llei, que considero perfectible, i demanar-los, no tan sols el seu vot afirmatiu a la presa en consideració, sinó el seu ajut en tot el tràmit parlamentari, aquí i a les Corts Generals, amb la convicció que, aconseguint la seva aprovació, farem un bon servei al país i corregirem, ensems, una greu injustícia, en l'existència de la qual tots coincidim.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun senyor Diputat desitja parlar per al torn en contra? (*Pausa.*) Bé, no havent-hi torn en contra, passem a les intervencions dels Grups.

En primer lloc, pot intervenir el Grup dels Centristes. Té la paraula el Diputat senyor Luna.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, la Proposición de Ley por la cual se establece un canon sobre la extracción de minerales energéticos, tiene, en realidad, dos perfiles, dos posibles puntos de vista: en primer lugar, como indica directamente el título de la Proposición, el de la extensión de un canon que ya se viene pagando por la obtención de otro tipo de recursos energéticos respecto de la extracción de minerales con significación energética.

El otro perfil es el de la incidencia de ciertas actividades extractivas respecto de ciertos intereses profesionales, en el caso concreto de carácter pesquero, frente a los posibles —insisto en lo de posibles— perjuicios que la extracción pueda reportar a estos intereses de carácter profesional pesquero.

Desde el primer punto de vista, el principio general, que ya está vigente respecto de algunas actividades económicas de obtención de recursos energéticos, no significa esta Proposición de Ley sino el intento de extender, de aplicar también a otra actividad de apropiación o obtención de recursos energéticos —en el caso concreto de la extracción— esa misma idea de canon. En este sentido, el principio general de la imposición por canon, con las derivaciones que luego pueda tener, como repercusión económica, de distribución, o de apropiación de ese propio canon a que ha hecho referencia el Ilustre Diputado señor Garreta, nosotros vemos con interés este aspecto concreto de la Proposición, y, en este sentido, la votaremos favorablemente, siquiera en su momento presentemos las enmiendas

que el propio Diputado señor Garreta solicitaba.

En cuanto al otro aspecto de la Proposición, es decir, la contemplación de los intereses eventualmente afectados o eventualmente perjudicados por estas actuaciones de extracción de minerales energéticos, nuestro Grupo parlamentario considera que lo fundamental es intentar un equilibrio, desde el punto de vista económico, entre todos los sectores económicos eventualmente afectados en la zona que ha sido contemplada fundamentalmente en el momento de redactar esta Proposición de Ley; Proposición de Ley que quizá —como también ha hecho alguna referencia incidental el Ilustre Diputado señor Garreta— habría que complementar con normas en materia de veda, y con normas de regulación de la actividad pesquera, pero, también en este punto, el objetivo final de buscar un equilibrio respecto de todas las actividades económicas que puedan concurrir en el ámbito territorial que fundamentalmente se ha tenido en cuenta como ilustración en el momento de redactar esta Proposición de Ley, y en el otro aspecto que antes indicaba, de extensión de lo que ya parece ser un principio general de imposición de un canon sobre actividades de obtención de recursos energéticos, nuestro Grupo parlamentario dará soporte a la toma en consideración de esta Propuesta de Proposición de Ley, siquiera —atendiendo a la propia solicitud del Diputado señor Garreta— nuestro Grupo hará las aportaciones por vía de enmienda que considere oportuno, sobre todo en función de los intereses y para proponer y buscar normas adecuadas a los intereses múltiples —múltiples— en juego en la cuestión.

Muchas gracias, Honorable señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas, señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Mixt, té la paraula, per a fixar la seva posició, el Diputat senyor Corral.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, de una forma muy breve, situar tres cuestiones que nos parecen importantes para el Partit dels Comunistes de Catalunya.

En primer lugar, anunciar a la Cámara que sí vamos a votar a favor de la Toma en consideración de esta iniciativa parlamentaria, y lo vamos a hacer porque consideramos, en primer lugar, que es positivo, que es bueno, que haya una iniciativa de los diferentes Grupos parlamentarios, sobre todo si tenemos en cuenta la poca iniciativa en cuanto a proyectos de ley y a iniciativa parlamentaria que se ha operado desde el Consell Executiu de la Generalitat.

En segundo lugar, este posicionamiento nuestro no significa un apoyo incondicional y total a esta Proposición que nos hace el Grupo parlamentario de Esquerra Republicana, si no, en todo caso, podemos anunciar que vamos a proceder a estudiar en profundidad dicha iniciativa para poder hacer las enmiendas que consideramos más oportunas en la línea de contribuir a mejorarlo.

Y, en tercera cuestión, de una forma muy breve, en torno al tema del canon, plantear que, efectivamente, ya lo planteé en una interpelación al Consell Executiu hace ya más de un año, en la cual es evidente que hay una situación en que las grandes multinacionales petrolíferas i petroquímicas han pasado a expoliar el sector pesquero, y que por lo tanto se deben buscar soluciones de muchos tipos pero también debe haber las compensaciones económicas por parte de estas multinacionales a lo

que es este sector pesquero importante para la economía catalana.

Simplemente estas tres cuestiones, anunciando que estudiaremos detenidamente el texto en el supuesto caso de que sea aprobada la toma en consideración por este Parlament, y así lo esperamos, y estas serían, en definitiva, por parte del Partit dels Comunistes de Catalunya, las consideraciones que quisiéramos hacer al Plenario.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, perquè, la posició del nostre Grup respecte al tema dels canons, l'hem explicada ja més d'una vegada, fins i tot l'Il·lustre Diputat senyor Garreta els ha llegit algunes frases d'un altre portaveu del nostre Grup i, per tant, jo no hi insistiré.

A nosaltres ens sembla que aquesta és una mala solució a un problema greu. És com si en lloc de curar el malalt correguéssim a buscar una pensió per a la vídua. A nosaltres no ens sembla que el tema del canon sigui la millor solució per a resoldre els problemes de la pesca a Tarragona. Perquè portant això a l'extrem arribaríem a la conclusió que el sector de la pesca estaria molt bé si es creessin moltes més plataformes petrolíferes, que gairebé no els deixéssim pescar, però aleshores, com que recaptarien molt per canon, el sector de la pesca aniria molt bé.

Ja sé que és una extrapolació abusiva, però és només per a explicar la nostra posició davant d'aquest tema que ens sembla que té una lògica. Que té una lògica, a més a més, lligant amb aquesta llei: aquesta llei a nosaltres ens sembla que és una llei que comença malament, diguem-ne. S'han destinat, doncs, en la seva argumentació, les quatre cinquenes parts del temps a parlar del tema de la pesca quan aquesta és una llei en què el tema de la pesca és un tema, diguem-ne, que hi entra, però que és un tema que està dintre de temes molt més complexos, com és el tema del carbó, etcètera.

Per tant, a nosaltres ens preocupa que aquesta llei arribi d'aquesta manera, que neixi d'aquesta manera, quan és cert que el problema de la pesca és un problema molt greu, quan és cert que encara no s'ha tirat endavant l'ordenació del sector pesquer a Catalunya, quan és cert que per part del Consell Executiu hi ha una total inoperativitat en abordar aquests temes. Aleshores ens sembla que comencem la casa per la teulada. El canon hauria d'arribar al final de tot, hauria de ser la pensió, per entendre'ns, o l'ajut per a la vellesa del sector, per entendre'ns, però ens sembla que el canon no resol el tema fonamental que avui tenim, que és el tema de l'ordenació del sector pesquer i que aquest és un tema que no s'aborda.

A nosaltres ens sembla que aquesta no és la mesura de protecció que hauríem de buscar, sinó que, prèviament a aquesta, ja dic que nosaltres no neguem la utilitat en determinats moments, i, després de prendre determinades mesures, anar al tema del canon, però no en aquest moment. Pensem que aquesta és una Proposició de Llei que és discutible, que té, especialment, aspectes de fons de la llei redistributius i tècnics, que tot això és millorable després. Nosaltres seguim el criteri general del nostre Grup de permetre l'admissió de les lleis i que després es poden perfeccionar, tot i que, en aquesta, la

nostra concepció és de fons; per això, nosaltres no hi votarem a favor en la presé d'admissió, sinó que ens abstindrem. Nosaltres pensem, doncs, que aquesta és la nostra posició i volíem sortir aquí a explicar-la.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom ara del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN: Señor President, señoras y señores Diputados, el Grupo Socialista está plenamente de acuerdo con la posición inicial que el Diputado señor Garreta ha expuesto sobre el análisis de la situación del sector pesquero, los perjuicios, parte de los perjuicios que al sector pesquero se le están ocasionando, los ha expuesto; existe otra forma de perjuicios que también se ocasionan al sector pesquero que no ha expuesto aquí y que tampoco contempla esa Proposición de Ley. Pero quisiera recordar, a las señoras y señores Diputados que creo que habrán visto en el *Boletín*, 151 esta propuesta de Proposición de Ley para enviar al Congreso de los Diputados, que toca en una parte al sector pesquero pero que el problema del sector pesquero no se soluciona con esta Proposición de Ley. Es una Proposición de Ley que afecta a un canon para la extracción de minerales energéticos, entre los cuales está el petróleo, pero está también, como dice el artículo 6, la hulla, la antracita, el lignito, el gas natural, etcétera.

Digo esto porque el Grupo Socialista, que ha seguido siempre la norma de no impedir que una proposición de ley o que una iniciativa legislativa vaya adelante en este Parlamento, en este caso va a hacer una excepción. Es que cree más conveniente votar en contra en esto porque cuando una iniciativa legislativa se presenta, una iniciativa legislativa que comporta unas repercusiones tan serias como puede ser ésta que se está discutiendo, creemos que es necesario un estudio serio de las posibles repercusiones tanto positivas como negativas de esta proposición de ley. Y es que no se ha hablado del carbón, y el carbón, en el artículo 6, está gravado. Esta proposición de ley es evidente que afecta el coste de los productos energéticos, que afecta el coste, y, en este caso, si se quiere proteger el carbón, habría que ver si algunos sindicatos de la pesca están de acuerdo con que se proteja el sector pesquero y que se ponga un canon para el tema del petróleo, pero hay otros sindicatos de rama; podría ser el sindicato minero, que a lo mejor no están de acuerdo con que se le ponga un canon al carbón. Este es un tema que creo que hay que estudiar más a fondo, que es peligroso que ahora llevemos adelante una proposición de ley en este sentido, sobre todo porque abre unas expectativas al sector pesquero de Tarragona que a nosotros nos preocupa, al sector pesquero de todo el litoral catalán, pero fundamentalmente al de las comarcas tarragoninas; que abre una perspectiva que, después, por otros motivos —fundamentalmente uno de ellos podría ser el no gravar el sector del carbón— puede no llevarse a la práctica y eso puede frustrar unas expectativas que se abren con una proposición de ley que, después, en la práctica, no va a llevarse a cabo.

Nosotros sin manifestarnos de que estemos a favor o en contra del canon, creemos que el canon no es la forma más adecuada de recaudar dinero. Sí que estamos de acuerdo con que hay que destinar unos dineros a la reconversión y al desarrollo de las actividades económicas, a la mejora y al mantenimiento de la infraestructura de las zonas más directamente afectadas,

afectadas no sólo por la explotación de los yacimientos, también por los vertidos que en muchos casos no van directamente relacionados con la cantidad de extracción de minerales energéticos. También por los vertidos, también por los que se perjudica al medio ambiente, en su conjunto. Y, en este sentido, a nosotros nos preocupa el tema del sector pesquero. Nos preocupa el tema del sector pesquero e incluso en el tema de la mejora del medio ambiente, en la Ley de Aprovechamiento de Residuos Industriales, nosotros habíamos propuesto, como una excepción en nuestra forma de entender, la manera de recaudar los dineros para destinarlos a un sitio distinto, una enmienda que introducía un cánón para los productores de residuos industriales tóxicos o peligrosos, y han sido precisamente los argumentos de Convergència i Unió y los argumentos de Esquerra Republicana de Catalunya los que nos han convencido de que el cánón no era lo más adecuado para recaudar dinero en ese sentido. Retiramos nuestra enmienda por una enmienda transaccional en la que proponíamos destinar unos recursos, que era lo fundamental de nuestra enmienda, destinar unos recursos para proteger los espacios degradados por los residuos industriales vertidos clandestinamente hasta la entrada en vigor de esa Ley que, desgraciadamente, tampoco ha sido aceptada, esa segunda posición.

Pero, en virtud de estos argumentos que nos han convencido, los argumentos de Esquerra Republicana y los de Convergència i Unió en la Comisión y en la Ponencia de la Ley de Residuos Industriales, y porque nosotros creemos que no descartamos la totalidad de la posibilidad de que se pueda, en algunos casos concretos, introducir un cánón, no creemos que el cánón sea la medida más adecuada de recaudar dineros para destinarlos a un sitio concreto.

Es por estos motivos por los que nosotros vamos a votar en contra, pero no sin tener la preocupación de la exposición inicial del señor Garreta, la preocupación de la situación del sector pesquero de Tarragona, y por ello presentamos hoy mismo al Parlament una Proposición no de Ley que insta al Consell Executiu para que en el período de tres meses haga un estudio, en primer lugar, de las medidas a tomar para evitar que esos perjuicios, no sólo los derivados de las actividades extractivas, sino los de vertidos y otros, puedan evitarse; qué medidas se pueden tomar para evitar, para tomar la prevención inicial y evitar que esos perjuicios se produzcan. Y, en segundo lugar, para conocer las medidas posibles de dar solución a estos temas que en el artículo 8 la Proposición de Ley pone, y es qué dineros se pueden dedicar, ya sea de las competencias que tenga la Generalitat de Catalunya o ya sea haciendo gestiones para que sean dineros del Gobierno del Estado, para intentar solucionar, para paliar aquellas cuestiones que previamente no se hayan podido subsanar de los perjuicios que el sector pesquero le han ocasionado. Pero repito que los problemas del sector pesquero no vienen derivados sólo por el hecho de las actividades extractivas y, en segundo lugar, las actividades extractivas que contempla esta ley no son sólo las plataformas petrolíferas de Tarragona, es también el carbón, es también el lignito, es todo tipo de mineral que pueda servir para el tema energético. Y en ese sentido creemos que el perjuicio de gravar el carbón tiene unas repercusiones graves, teniendo en cuenta la previsión que se tiene de la modificación del plan energético nacional, potenciar el sector del carbón.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Queda ara el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula el Diputat senyor Vallvé.

El Sr. VALLVÉ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, vull dir que el nostre Grup parlamentari està, en principi, d'acord amb aquesta proposta de Proposició de Llei. Hi estem d'acord perquè estem d'acord amb l'esperit d'aquesta proposta de Proposició de Llei en el sentit que s'estableixi alguna compensació de cara als perjudicats per certes activitats econòmiques, com pot ser, en aquest cas, l'extracció de petroli o l'extracció de productes energètics.

Estem d'acord, també, que aquesta iniciativa es formuli de la forma que s'ha presentat: com a proposta de proposició de llei, d'una proposició de llei que el Parlament de Catalunya faci arribar a la Cambra, faci arribar al Congrés de Diputats de Madrid i que sigui realment una llei de l'Estat la que ho estableixi. I això, evidentment, és una exigència, ateses les competències que en aquest cas concret té la Generalitat limitades per l'article 9.17 a les aigües interiors. En aquest cas, com que és una competència que no té la Generalitat, cal que sigui una llei de l'Estat la que ho estableixi. En aquest sentit, doncs, voldria dir que el Consell Executiu, en aquest cas, no ha pogut fer més d'allò estrictament que li donen les seves competències. Ha de ser, en tot cas, una llei de l'Estat la que ho estableixi.

He dit que estàvem d'acord amb l'esperit de la Llei en el sentit de compensar aquestes activitats econòmiques que causen perjudici perquè així ha estat ja la política del Consell Executiu i així ho va definir ja el President de la Generalitat en el seu discurs del mes de novembre del 80, en la presentació del pla d'actuació econòmica, quan parlava, concretament, de certes activitats que són no desitjades i que aquestes activitats cal que es facin, cal que es duguin a terme, perquè són una exigència del món actual i cal, també, que, d'alguna manera, siguin compensades. Cal que s'estableixin les compensacions. Allò era el programa d'actuació econòmica del Govern i avui continuem en aquesta mateixa línia.

Aquesta proposta de Proposició de Llei estableix també, és un complement, de fet, de la Llei 7/1981, del 25 de març, de la Llei que es coneix com el cánón elèctric, com el cánón d'energia elèctrica, que atorga a aquells llocs productors d'energia elèctrica de forma hidràulica, tèrmica de carbó o nuclear uns beneficis, un cánón, que paguem, que paguen tots els usuaris, d'energia elèctrica. I, en parlar d'aquesta Llei de l'any 81, del 25 de març, també cal recordar, potser, que, en aquell moment, aquest cánón, per una esmena que havia introduït Minoria Catalana, havia de ser un cánón que tingués la consideració de caràcter local i que fos administrat per les Comunitats Autònomes. Això no fou així i, en aquell moment, quan es discutia aquella Llei al Parlament de Madrid, el que aleshores era el principal partit de l'oposició no va votar això favorablement, i aquest cánón energètic, amb la importància econòmica que té, és un cánón que, avui, no és administrat per les Comunitats Autònomes, no és administrat per la Generalitat i, en darrer terme, no està sota el control d'aquesta Cambra.

Esperem que el futur cánón que aquesta Proposta de Proposició de Llei vulgui establir sigui un control que pugui passar —com diu ja un d'aquests articles de la Proposta de Llei— pel control de les Comunitats Autònomes.

És una proposició de llei que, evidentment, entenem que caldrà millorar. El Diputat senyor Garreta ha fet ja la petició formal d'esmenes. Creiem que hi ha alguns punts que s'han d'esmenar. Per exemple, el punt, possiblement, de la mineria del carbó; la mineria del carbó que, actualment, els països de la Comunitat Econòmica Europea protegeixen i, fins i tot, subvencionen. Però, en tot cas, nosaltres entenem que és una proposta de proposició de llei que encaixa perfectament amb el que ha estat la nostra línia política d'actuació, de compensar aquelles persones que se senten i que són perjudicades, en darrer terme, per unes activitats econòmiques que són una exigència del món d'avui.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, acabades les intervencions dels Grups, passem, doncs, a votació la proposta de presa en consideració d'aquesta Proposta de Proposició de Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La presa en consideració ha estat aprovada per 52 vots a favor, 28 en contra i 12 abstencions.

**Presa en consideració de la Proposició de Llei
que declara paratge natural d'interès nacional els terrenys
del vessant sud del Massís de l'Albera**

Passem, ara, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Presa en consideració de la Proposició de Llei que declara paratge natural d'interès nacional els terrenys del vessant sud del Massís de l'Albera, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a la defensa de la presa en consideració, en nom del Grup proponent, té la paraula el Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinc la satisfacció de presentar a la consideració d'aquesta Cambra una proposició de llei en defensa d'una nova parcel·la del territori català. No és aquesta la primera vegada, i espero que tampoc no serà l'última, que una proposició, en aquest sentit, es presenta aquí per al seu estudi i aprovació, si s'escau.

Això demostra clarament la preocupació del poble català per conservar aquesta natura que ens envolta, a la qual devem gran part de la nostra manera de fer, tant com a poble com com a persones individuals. La situació de Catalunya en el context del món actual també contribueix, en gran manera, que siguem sensibles a les agressions que la civilització a la qual pertanyem sotmet el medi vital en el qual ens trobem immersos. En una geografia d'àrea relativament petita, Catalunya gaudeix d'una extensa diversitat de subclimes, cosa que, en aquest aspecte, la fa única a Europa, i que causa l'admiració i l'entusiasme de més d'un reputat geògraf europeu.

Avui mateix hem iniciat la sessió amb l'aprovació d'una Llei que protegeix uns aiguamolls situats prop del mar, enmig de la plana empordanesa; aiguamolls que es troben relativament a pocs quilòmetres d'aquest massís de l'Albera, un massís muntanyenc abrupte i relativament sec. Aquest contrast geogràfic al qual nosaltres estem tan acostumats i que tant estranya els

forasters, que troben normal haver de recórrer uns centenars de quilòmetres per a canviar de condicions geogràfiques, és un patrimoni, és una riquesa que ens cal defensar amb tota energia. I ens cal defensar ara situacions que han perdurat durant segles i que en molt pocs anys podrien perdre's irremissiblement.

Aquestes contrades, que durant mil·lennis no han necessitat cap mena d'atenció per part de l'home, ara necessiten, paradoxalment, la protecció de l'home contra el poder d'actuació que el mateix home ha adquirit. Les possibilitats de la moderna tecnologia han posat a les nostres mans la possibilitat que ens permet un accés fàcil, ràpid i massiu a qualsevol lloc, i que juntament amb la potència adquirida per a trasbalsar radicalment qualsevol terreny, ens fa directament responsables de la conservació i la preservació de certes contrades privilegiades de la nostra geografia que, sense una legislació adequada, quedarien, a no trigar massa, completament desnaturalitzades per l'afany de guany inherent a la societat on vivim.

Aquesta contrada de l'Albera és una d'aquestes zones privilegiades que he esmentat. Gairebé n'hi hauria prou de dir, per a demostrar-ho, que aquesta serralada, que serveix de frontera entre dos Estats, pel cantó de l'Estat francès, ja fa anys que gaudeix de l'*status* de parc natural. Aquest massís, baix, si el considerem dins del conjunt dels Pirineus —el seu punt culminant de 1.256 metres, el trobem al puig Neulós—, i que resulta alt si el mirem des de la plana empordanesa, ha estat una de les zones de pas més freqüents d'Europa. Ha estat i encara és una de les portes naturals que permeten el pas entre la península i la resta del continent.

Aquesta zona per a la qual proposem una protecció a través de la figura legal de paratge natural protegit té la particularitat de trobar-se encara pràcticament deshabitada, si deixem de banda alguns masos esparsos en alguna de les seves petites valls. Es tracta d'un conjunt muntanyenc amb una sèrie de petits ports de poca altura i d'accés planer que el fan pas obligat de comunicació entre la plana rossellonesa i la plana empordanesa. Per cert, vull dir com a anècdota que cada dia és més ferma la creença dels historiadors que el pas dels Pirineus d'Anníbal tingué lloc pel coll de Banyuls i no pel del Portús. D'aquesta antiga zona de pas, n'ha quedat, com a testimoni, una gran quantitat de vestigis històrics i arqueològics. Encara s'hi pot veure una sèrie de dòlmens en bon estat, així com d'altres que el pas del temps fa de difícil identificació. També s'hi conserven restes de fortalceses que demostren la preocupació pel control del tràfic que s'hi produïa.

Com a resultat del Tractat dels Pirineus, que permeté que la nova frontera entre l'Estat francès i l'Estat espanyol se situés als cims de l'Albera, aquesta zona es deshabità i deixà de ser concorreguda en benefici del pas pel coll dels Belitres, pel cantó de mar, i pel coll del Portús, per l'interior de les terres. Això ha estat la causa que aquest paratge muntanyenc de clima mediterrani hagi pogut conservar el seu ecosistema particular relativament intacte, que el fa especialment ric en espècies vegetals i que, a part d'uns pocs estudiosos de la zona, és gairebé desconegut. Fins i tot encara s'hi manté una fauna adaptada a les seves condicions característiques. Puc citar com a més important l'existència d'una raça de vaques integrades a les característiques vegetals de l'Albera, que es trobava en vies d'extinció i que ara, gràcies a les atencions de persones de la zona,

sensibles a la preservació de la natura i a la seva explotació racional, es troba en vies de lenta recuperació.

La vegetació de la zona té una gran diversitat de plantes i arbres. Hi trobem rouredes, alzinars —que a la part baixa es transformen en suredes. El que paradoxalment no he pogut veure-hi —almenys a la part espanyola— són àlbers, malgrat que aquest és l'arbre que dona nom al massís.

És per tot aquest seguit de consideracions i davant el perill que pot representar que es produeixin accions que poden ser perjudicials per al conjunt d'aquest ecosistema, tals com les conseqüències que poden derivar d'una possible obertura del nou pas a França, pel coll de Banyuls, on la carretera francesa arriba ja dins la frontera. Aquesta obertura sotmetria la zona a una forta pressió d'interessos turístics importants que podrien ser causa d'una degradació que després tots plegats lamentaríem.

És per tot això —ho repeteixo— que em permeto de demanar als membres d'aquesta Cambra que vulguin tenir en compte aquesta Proposició de Llei que, en nom del meu Grup, tinc el goig de presentar-los, i espero que així ho facin i que votin favorablement la seva presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al torn de posicionament dels Grups. En primer lloc, pel Grup de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Luna.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, el Grupo parlamentario Centrista, a través mío, manifiesta, de entrada, la intención de votar afirmativamente la toma en consideración de esta Proposición de Ley sobre la declaración de paraje natural protegido de interés nacional de los terrenos de la vertiente sur del Macizo de Albera. Proposición de Ley que se inscribe en la constante preocupación de este Parlamento —de la que se ha dado una buena prueba hoy con la aprobación por unanimidad de la Ley que se refiere a los aiguamolls del Alto Ampurdán— por la conservación de la naturaleza, en cuanto que la conservación de la naturaleza es una manifestación del espíritu cívico que anima a nuestro pueblo.

En ese sentido, solamente, y con mucha brevedad, quiero indicar nuestra posición positiva para acoger y considerar esta Proposición de Ley presentada por el Grupo de Esquerra Republicana, tal como nuestro Grupo parlamentario, en todas las cuestiones relativas a la conservación de la naturaleza, y a través de diferentes procedimientos parlamentarios, ha intentado durante esta legislatura.

Por supuesto que nosotros estudiaremos con detenimiento el contenido concreto técnico de la Proposición y, en su caso, presentaremos las enmiendas que consideremos más adecuadas respecto del paraje natural objeto de consideración por esta Proposición de Ley.

Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt desitja intervenir? (Pausa.) No, no hi ha intervenció.

Aleshores, passem, doncs, ja, al Grup del Partit Socialista Unificat. El Diputat senyor Medir té la paraula.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup ha palesat, durant els treballs

d'aquesta legislatura, com el que més, el seu interès en els temes de gestió del territori, d'ordenació del territori. Però, a les alçades que ens trobem d'aquesta mateixa legislatura, la Proposició de Llei que ens presenta avui el Grup d'Esquerra Republicana ens dona peu, un cop més, a lamentar-nos que no hàgim pogut abordar d'una manera global, d'una manera conjunta, els problemes de política territorial i, molt específicament, el que ens ocupa ara, el d'espais naturals protegits.

I així ens hem trobat al davant de tota una sèrie d'iniciatives que ha anat tenint el Parlament, a vegades conjuntes, com la que hem discutit aquest matí, d'altres vegades de partit, unes vegades en forma de proposició de llei, d'altres en forma de proposició no de llei, de cara a protegir el nostre patrimoni natural, els nostres espais naturals.

Però hi ha hagut aquesta falta evident, i que ara al nostre parer es manifesta en la Proposició que estem debatent, de visió conjunta, d'ordenació global; ens hem hagut d'anar referint contínuament a una Llei de l'any 75, per exemple.

Certament, es podria argumentar que, si aquí s'han aprovat altres lleis i s'han donat avui els noms concrets d'aquestes lleis, per què no aquesta? Es podria argumentar això, però jo em permeto fer-los una diferenciació, fer-los observar una diferenciació entre els casos d'altres lleis concretes, sectorials, de protecció que s'han aprovat: la de la Garrotxa, la del Pedraforca, dels aiguamolls i la que ens ocupa. Això eren lleis que feien referència a espais concrets amenaçats greument o amb una amenaça que ja no era tal, sinó que ja s'havia patentitzat; les extraccions de greda, les extraccions de carbó o bé les urbanitzacions abusives. Aquest no és el cas, creiem sincerament, del text que se'ns proposa ara. El Diputat senyor Casanovas ha fet una argumentació sobre la necessitat de defensa de les Alberes que podríem compartir, en gran part, però el que és evident és que avui el massís de l'Albera, com a tal massís, no està sotmès a una pressió com ho estaven abans de la llei els aiguamolls, el Pedraforca, la Garrotxa o tots els espais de Catalunya on hi havia una extracció a cel obert, per citar les lleis que hem aprovat sobre la matèria.

Aleshores, això ens fa veure que entrar en tota una dinàmica de petites proposicions o d'importantes proposicions de llei sobre zones concretes de Catalunya que no tenen aquesta amenaça concreta, real, ja materialitzada fins i tot, és una mica seguir la política de perdigonada que en tants d'altres aspectes hem seguit a Catalunya, el Consell Executiu ha seguit en aquests anys de govern. Aleshores, creiem que no és bo que s'estengui aquesta política que en podríem dir de perdigonada i que es vagin escampant arreu petites actuacions, quan hi ha altres instruments que es poden utilitzar perfectament per a protegir zones de Catalunya.

Però no és només aquesta part de la nostra argumentació, sinó que té una segona part, i és que, quan es tracta de protegir un determinat territori, cal cercar d'entre la realitat jurídica que tenim avui la figura més adequada. I bé, jo puc subscriure i fins i tot ampliar allò que ha dit el senyor Casanovas sobre la importància de l'Albera. Per exemple, ell ha esmentat les rouredes, ha esmentat els alzinars, les sureres, però hi ha també la fageda, que és d'una gran importància a l'Albera, paisatgísticament, botànicament, ecològicament, si vostès ho volen. És cert tot això. Però el grau de protecció que cal donar a aquest conjunt important en hectàrees, a aquest massís, és exacta-

ment el que se'ns proposa, per una llei? O, per exemple, n'hi hauria prou amb una figura de protecció com pot ser el parc natural, com pot ser, per exemple, el que apliquen a França, més en consonància amb el que estan aplicant a la vessant francesa de fa temps. És cert que hi ha una reivindicació pendent també a l'Albera, és cert que el debat Costa Brava, per exemple, anys ha, ja reclamava per a l'Albera un règim de protecció, es reclama una no-urbanització de l'Albera. Tot això és cert, però nosaltres pensem que això es pot arribar a assolir sense necessitat de passar per una proposició de llei, sense necessitat d'establir una protecció de llei en aquesta zona.

És per aquestes raons que, sense que vulguem dir que no cal protegir l'Albera, ni de bon tros, i que estem oberts a qualsevol altra tipus d'iniciativa, el nostre Grup parlamentari no hi pot votar favorablement, votarà en contra de la presa en consideració d'aquesta proposició de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, en nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per la presa en consideració pel meu Grup respecte a la proposició de llei presentada pel Grup de l'Esquerra Republicana. Nosaltres ens congratulem de la política d'aquest Parlament, iniciada fa ja quatre anys respecte a la protecció del nostre espai natural, i, si ens en congratulem, és perquè creiem que el nostre Grup parlamentari ha estat un dels Grups capdavanters en aquesta iniciativa, en la creació d'aquesta especial sensibilitat. Però, quan se'ns presenta una iniciativa legislativa —i nosaltres sempre hem cregut que les iniciatives legislatives han de tirar endavant, vinguin de qui vinguin— que no té el rigor i que pot perjudicar un espai determinat, nosaltres volem fer davant d'aquesta Cambra les nostres consideracions.

El projecte que se'ns ha presentat de proposició de llei pateix de defectes, que jo fins i tot estendré a la responsabilitat del Consell Executiu. Hi ha defectes de continent, hi ha defectes de contingut i hi ha defectes de procediment.

La proposició diu que vol declarar tots els terrenys de la vessant sud del massís de l'Albera. Aquí hi ha un primer error del contingut de la proposició, en tant que aquesta proposició de llei no pretén protegir tota l'Albera, que és el que ha de ser, sinó que només pretén protegir un sector, un segment important, és cert, però només un segment de l'Albera. Per tant, en aquesta proposició de llei, que quedi ben clar; no anem a protegir tota l'Albera, que és el que ha de ser el nostre objectiu, sinó que només anem a protegir un sector de l'Albera.

L'Albera —i penso que aquí hi ha hagut una responsabilitat del Consell Executiu, quan va haver de llegir-se la proposició de llei per altres raons— va des del coll de Lli, fins a la Cervera de la Merenda. I, precisament, jo m'he volgut assegurar personalment que aquesta amplitud geogràfica era respectada per altres veus importants, i, precisament en el mateix Consell Executiu, hi tenim el senyor Max Cahner, que és qui va redactar l'article a l'*Enciclopèdia catalana*, on especifica molt clarament que l'Albera va des del coll de Lli fins a la Cervera de la Merenda, cosa que no contempla aquesta proposició de llei. Per tant, tenim un primer defecte de continent.

El segon defecte és el de contingut. L'Albera, d'acord amb la llei de l'any 75, que és la llei marc sobre la qual regulem la

protecció dels nostres espais naturals, si es que volem protegir-la tota no pot ser mai sota la figura de declaració de paratge natural d'interès nacional, sinó que ha de ser feta sota la figura de parc natural, que és com nosaltres considerem que ha de ser protegida l'Albera. Per tant, tenim un altre problema, que és la figura jurídica de com cal protegir aquesta serralada de l'Albera. Com a problema de contingut, si només procedim a declarar paratge natural un sector de l'Albera, penso que estem fent un flac favor de protecció cap aquest espai natural, en tant que tindrem un sector important de l'Albera sense protegir i un sector protegit, amb la qual cosa aconseguirem que cap sector de l'Albera no resti protegit, malgrat que tinguem un document de protecció.

Però, a més a més, hi ha el tema del procediment, procediment que s'inicia en aquesta Cambra quan discutim la proposició no de llei que va presentar el meu Grup parlamentari respecte a la declaració de les serralades del Montsec d'Ares i de Rúbies, dient que: «el Consell Executiu, fent ús de les competències que li atorga la llei del 75, declari aquella serralada parc natural.» Se'ns van posar pals a les rodes, ens van dir que calia estudiar-ho, que calia consultar-ho a les entitats, als ajuntaments. Ens va semblar molt bé, i per això nosaltres vam votar la proposició no de llei subsegüent, però en la pròpia resolució que emet el Departament de Política Territorial ja diu que presentarà una proposició per a declarar el mateix Consell Executiu les serralades del Montsec parc natural.

Tenim, darrerament, una nova aportació de procediment que utilitza i jo penso que legítimament, el Consell Executiu, quan, d'acord amb la llei del 75 i d'acord amb la superfície que es vol aprovar, el 31 d'agost, surt al *Diari Oficial de la Generalitat* el decret declarant el delte de l'Ebre parc natural. Per tant, nosaltres pensàvem que ja el Consell Executiu, arran del debat que hi va haver de la serralada del Montsec que nosaltres vam iniciar, havia trobat un procediment per a declarar protegits uns paratges. I, per tant, ens sorprèn molt que el Consell Executiu, havent-se llegit aquesta proposició, no s'hagi adonat, en primer lloc, del problema del seu continent, del problema dels seus continguts i hagi acceptat una via legislativa que ja no és aquella que havíem acordat a través dels diferents debats o dels procediments establerts.

Per tant, nosaltres volem la protecció de tota l'Albera, volem la protecció de tot el massís de l'Albera, i creiem que aquest text legislatiu no protegeix tota l'Albera i que els seus resultats, en cas d'aprovar-se, seran contradictoris segurament amb el mateix escrit del Grup que l'ha presentat. En aquest sentit, nosaltres considerem que és molt més viable, que significarà una política proteccionista molt més àmplia, molt més segura, que el Consell Executiu executi i faci allò que la llei li confereix. I des d'aquí nosaltres volem comunicar que, ja que aquesta proposició només defensa un sector de l'Albera, desitgem tota la protecció de l'Albera i hem presentat en aquesta Cambra una proposició no de llei instant el Consell Executiu que declari per decret la protecció de tota l'Albera. Proposició no de llei que nosaltres retirariem si els altres Grups s'hi volen sumar perquè sigui una proposició no de llei conjunta en l'esperit de col·laboració i de treball en comú que aquesta Cambra ha marcat sempre des del primer dia en la defensa dels nostres espais naturals.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per explicar el nostre posicionament seré realment molt breu, perquè aquí no és un lloc per a dir obvietats i seria una obvietat dir allò que des d'aquesta Tribuna hem dit ja tantes vegades; que estem a favor d'evitar que se'ns destrueixi el país en tots els seus ordres i també, naturalment, que es destrueixin la naturalesa i el seu paisatge.

Una altra qüestió seria la de considerar si la zona de l'Albera mereix aquesta llei de protecció que es proposa. Mirin, el massís de l'Albera és el cap de llevant del Pirineu, és «el cap d'aquella serp de forma que surt de la mar d'Astúries per veure l'aigua on es banya a Empúries», segons deia mossèn Cinto Verdager, és un sector que ha inspirat molts poetes i escriptors d'altres gèneres literaris, però aquí tampoc no es tracta de fer poesia i, per tant, no cal fer-ne més esment. No seria raó suficient certament que només per aquest motiu estiguéssim d'acord a protegir-lo.

Senyores i senyors Diputats, a Catalunya hi ha un gran nombre d'espais naturals la preservació dels quals cal valorar. El massís de l'Albera i els seus sistemes naturals, actualment mancats de protecció legal, és un d'aquests. Forma part de la relació d'espais a protegir elaborada per la Comissió d'urbanisme de Catalunya i adoptada per la llei d'extensions del 1981 d'aquest mateix Parlament. La necessitat de la protecció del massís de l'Albera considerem, doncs, que és plenament justificada per raó del seu interès natural.

Altrament, creiem que per la seva entitat la conservació de la natura en aquest sector permetrà de simplificar els mecanismes de gestió en relació amb altres zones amb elements naturals únics o molt específics, com ho han estat els aiguamolls o com ho han estat els volcans, i que, per tant, partint d'aquesta proposició de llei, es podrà iniciar una nova etapa de gestió més simple en aquest procés de protecció de la naturalesa.

Felicitem el Grup d'Esquerra Republicana, que ha presentat aquesta proposició, i el nostre Grup, si bé hi presentarà esmenes tècniques, amb la voluntat de millorar el text proposat, donarà suport a aquesta proposició de llei. Hi presentarem esmenes i provarem de poder-les fer compatibles amb les previsions del projecte de llei d'espais naturals, del qual el Molt Honorable senyor President de la Generalitat va anunciar la immediata presentació.

Pel que fa a l'àmbit i al tipus de protecció comentats pels representants dels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Grup Socialista, creiem que podran ser modificats, si cal, si la Cambra ho considera a través de les esmenes a l'articulat. Nosaltres, senyores i senyors Diputats, votarem favorablement aquesta proposició de llei.

El Sr. PRESIDENT: Passem doncs, a votació la presa en consideració de la proposició de llei.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La presa en consideració ha estat adoptada per 56 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de creació de l'organisme autònom Institut de les Lletres Catalanes

Passem ara a discussió i debat la presa en consideració de la Proposició de Llei de creació de l'organisme autònom Institut de les Lletres Catalanes, presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el Diputat senyor Lorda.

(El Sr. Lorda deixa momentàniament el seu lloc de la Mesa per intervenir des de la tribuna d'oradors.)

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats sembla que sense contradir les característiques pròpies de cada època i la incessant evolució general de l'home i del món pel que fa a la cultura i, dins d'aquesta, a la producció literària, es dona una constant històrica gairebé axiomàtica, que és que, com diu Ruiz i Calonja, destacat historiador de la nostra literatura, el tragí cultural s'accentua paral·lelament a la creixuda política.

Es refereix el nostre historiador al segle XII i, sobretot, als XIII i XIV, quan les nostres institucions nacionals ja no són, diu, «organitzacions polítiques primerenques, sinó cada vegada més madures i ben quallades», la qual cosa permet que l'ús artístic de la llengua catalana assoleixi paral·lelament, és a dir, simultàniament, una esplendor equiparable, sovint fins i tot superior —només cal esmentar els noms de Ramon Llull i d'Àusias March— al de la resta de les àrees lingüístiques romàniques. A la inversa: el compromís de Casp, que infringeix la plenitud nacional de Catalunya i n'inicia l'afebliment polític, condueix paral·lelament a la decadència literària. El redreçament posterior de les lletres catalanes, la Reinaxença, el Modernisme, el Noucentisme, fins a arribar a la primera meitat de la dècada dels trenta, coincideix, també de forma congruent, amb una progressiva creixuda política que, d'una manera abrupta i brutal, serà interrompuda —no anorreada— pel catastròfic contratemps històric del franquisme.

Ara, després del malson, represa la història, Catalunya torna a viure una creixuda política que postula la paral·lela creixuda cultural i literària. Això, però, no es produeix de manera totalment automàtica, sinó que cal que hi esmercem, conscients de la significació històrica dels moments actuals, la nostra voluntat política, orientada a trobar l'adequació institucional que afavoreixi el procés de correspondència entre el recobriment de les llibertats i el de la cultura.

En aquesta voluntat s'inscriu la Proposició de Llei que, en nom del Grup Socialista, tinc l'honor de sotmetre a la consideració de la Cambra. A l'exposició de motius de la Proposició s'hi addueixen les raons immediates que han donat impuls a la nostra iniciativa. No les reproduiré ara ni faré esment puntual del contingut de l'articulat, puix que el text, publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 153, del dia 12 del propassat setembre, obra en poder i en coneixement —cal suposar-ho— de tots els il·lustres membres d'aquesta assemblea.

Permetin ses senyories, en canvi, que dediqui el temps que se m'ha concedit per sortir al pas de certes objeccions que es podrien fer, o s'han fet ja, a la nostra Proposició. Se'ns ha dit, per exemple, que l'Institut de les Lletres Catalanes que propugnem, les característiques del qual, perfectament definides,

perfila la Proposició de Llei, envaeix part del terreny de l'Institut d'Estudis Catalans. No m'estendré massa a rebatre aquesta objecció, per tal com és prou evident que no té consistència. Una comparació, baldament sigui superficial, entre l'Institut d'Estudis Catalans, concebut com a centre d'investigació científica, finalitat a la qual s'ha mantingut fidel des de la seva creació, i ha esdevingut, a tot estirar, pel que fa a l'instrument de la literatura, acadèmia de la llengua catalana, i l'Institut de les Lletres Catalanes, la creació del qual ara es proposa amb l'objecte de promoure la difusió i el coneixement de la literatura escrita en català dins i fora de Catalunya, ens delimita sense possibilitat de confusió dos camps perfectament diferenciats. Més fonamentada semblaria, a primera vista, l'objecció segons la qual el proposat Institut de les Lletres Catalanes ve a competir amb la Direcció General del Patrimoni Escrit i Documental del Departament de Cultura. Efectivament, l'article cinquè del Decret 218/1982, del 5 de juliol, en virtut del qual es crea l'esmentada Direcció General, diu que aquesta «vetllarà per la conservació, organització, actualització i difusió de tot el que té relació amb el patrimoni bibliogràfic, documental i arxivístic; la potenciació i promoció de la creació literària; la lectura i l'edició del llibre i de publicacions periòdiques». Encara que això darrer, «la potenciació i promoció de la creació literària, la lectura i edició del llibre» podria significar un cert encavalcament amb els propòsits de l'Institut de les Lletres Catalanes, la creació del qual advoquem, cal convenir de primer antuvi que el camp que es proposa abastar l'esmentada Direcció General és molt extens, i encara ho és més si es té en compte que, en virtut del mateix Decret, s'hi integren el Servei d'Arxius, el Servei de Biblioteques i del Patrimoni Bibliogràfic, el Servei del Llibre, l'Arxiu Nacional de Catalunya, l'Institut Català de Bibliografia i el Servei de Promoció de la Premsa. És a dir que en la mesura en què hi pugui haver encavalcament, allò que per a la Direcció General del Patrimoni Escrit i Documental és un objectiu entre molts altres i, per tant, poc distint i força difós, per al proposat Institut de les Lletres Catalanes, és l'objectiu específic i exclusiu, ben circumscrit i concret, amb una molt més intensa, podríem dir, concentració de focus. Considerem que aquesta mena de proliferació institucional de caràcter específic i exclusiu respon a l'exigència que ens imposa, no només l'interès que ens ha de merèixer el cultiu artístic de la nostra llengua, sinó també les circumstàncies de tot ordre, recollides sintèticament en l'exposició de motius de la nostra Proposició, en què aquesta activitat es veu constreta a desenvolupar-se.

D'altra banda, tot allò que pugui fer la Direcció General del Patrimoni Escrit i Documental en l'ordre de coses que ens ocupa no deixarà de ser un acte de govern, o sigui, un acte que remet en darrera instància a la discrecionalitat de l'Executiu, perfectament legítima, d'altra banda, no cal dir-ho. Ara bé, és important que en aquest terreny el treball es faci amb la intervenció eficient, no només del Departament de Cultura, a qui afecta la matèria inqüestionablement, i, per això, participa en els òrgans rectors de l'Institut de les Lletres Catalanes, la constitució del qual estem considerant, sinó també d'aquelles associacions, la raó de ser de les quals, per la via de la creació literària o de la seva difusió, consisteix justament en la promoció i potenciació del cultiu artístic del català. Així, tots els més directament i més vivament interessats, per definició, en aquest

propòsit, constituïts en organisme autònom, que, d'una manera específica i sistemàtica, persegueixi l'objectiu de difondre i de donar a conèixer dins i fora de Catalunya la literatura escrita en català, mancomunats per un mateix interès, multiplicaran llurs esforços i llur acció tot contribuint amb gran eficàcia, mitjançant la més adient adequació institucional, a accelerar la realització d'aquella correspondència ja endegada per la pròpia natura de les coses entre crescuda política i crescuda cultural.

Gairebé tots els petits països d'Europa occidental amb llengua pròpia, orgullosos de llur patrimoni literari, posseeixen un dispositiu semblant al que ara nosaltres proposem, oficialitzat i autònom, que funciona amb resultats excel·lents. El dels Països Baixos i l'àrea flamenca de Bèlgica, que conec bé perquè hi he col·laborat sovint, ha realitzat i realitza una tasca fecunda, i si això s'ha considerat necessari de constituir-ho en una àrea lingüística amb un cens de vora els 15 milions de lectors potencials, molt més ho ha de ser en la nostra, amb un cens de només 6 milions.

Senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres estem convençuts que el geni i la vitalitat de la literatura catalana, allò que realment necessita de forma imprescindible és un clima de llibertat. En bona mesura ja s'hi mou, en aquest clima de llibertat, gràcies a les estructures polítiques de caràcter democràtic i autonòmic que el poble de Catalunya ha volgut i malda per mantenir. No creiem pas que el Departament de Cultura, ni l'Institut de les Lletres Catalanes que proposem d'instituir, puguin agregar res de substancial a la vitalitat artística i al geni creador. En realitat, això no és pas de la nostra incumbència. Sí que ho és, però, que els productes de la vitalitat artística i del geni creador català obtinguin la màxima difusió, finalitat especialíssima quant a la literatura de l'organisme autònom que proposem d'establir. I potser sí que per obra d'aquest organisme arribarem a eixamplar després de tot la llibertat del creador literari català, perquè l'ajudarem a resoldre el dilema amb què pot enfrontar-se i a què alludim també en l'exposició de motius, consistent a romandre fidel a la llengua i renunciar a l'àmplia divulgació que sovint mereix la seva obra o, a la inversa, emprar una llengua majoritària per tal d'obtenir la màxima divulgació a canvi de la decisió dolorosa de renunciar a l'ús de la seva llengua.

Per totes aquestes raons, en nom del Grup Socialista, demano a tots els il·lustres Diputats de la Cambra, als quals concedeixo, sense que m'ho hagin sol·licitat, el títol d'amants, apassionats i tot, de les nostres lletres, antigues i modernes, que vulguin prendre en consideració la Proposició de Llei de creació de l'organisme autònom Institut de les Lletres Catalanes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun dels Diputats presents desitja fer un torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Passem, doncs, a les preses de posició dels Grups. En primer lloc, el Grup de Centristes. El Diputat senyor Luna té la paraula.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, nuestro Grupo parlamentario dudaba fuertemente de la oportunidad de la Proposición de Ley de creación del organismo autónomo Instituto de las Letras Catalanas, presentada por el Grupo Socialista, pero se

han dispersado sus dudas, se han disipado sus dudas, después de la, por otra parte, brillante, como acostumbra a ser, exposición del Diputado que me ha precedido en el uso de la palabra.

En efecto, la propuesta de este organismo autónomo, Institut de les Lletres Catalanes, tiene por objeto fundamental la difusión de la literatura catalana. Pero intenta lograr la difusión de la literatura catalana a través de una dispersión de esfuerzos. Nos ha dicho el Diputado señor Lorda que no se quiere invadir, sino respetar el ámbito de actuación del Institut de Estudis Catalans. Nos ha dicho también el señor Lorda que esta Proposición de Ley de creación del organismo autónomo no quiere en absoluto confrontarse ni impedir la actuación que lleva a cabo la Dirección General del Patrimonio Escrito y Documental, pero nos propone la creación de un nuevo organismo autónomo, de una proliferación de esfuerzos, que, a nuestro entender, sólo significaría la debilitación del propio esfuerzo de difusión de la literatura catalana, que creo que es opinión común del Parlamento que se debe potenciar.

En este sentido nos parece que la Ley no es necesaria, e incluso nos parece que esta Proposición de Ley podría ser perturbadora desde el punto de vista de esa propia dispersión; pero, además, en la exposición del Diputado que me ha precedido en el uso de la palabra ha habido otro perfil que, a nuestro modo, ha disipado también las dudas que inicialmente teníamos. Ha dicho el Diputado: «El ámbito posible potencial de actuación de la Dirección General del Patrimonio Escrito y Documental es muy amplio, en cambio, esta Proposición de Ley tiene por objeto algo mucho más específico y exclusivo.» Precisamente esto nos hace pensar que, si hay ya afrontado por el Ejecutivo un mecanismo más amplio de actuación, no sabemos hasta que punto es necesario este mecanismo de carácter específico y exclusivo, por cuanto que por otra parte, la necesaria potenciación de la difusión literaria se puede seguir, o se puede obtener por muchos otros medios y no necesariamente a través de esta parcelación, y, además, una parcelación que comporta un nuevo organismo autónomo, una proliferación de instituciones que, de alguna manera, como decía anteriormente, podría hacer contradictoria, incluso podría llevar a la debilitación de la finalidad, que a todos anima, de la difusión literaria.

Por todas estas razones, nuestro Grupo parlamentario no podrá dar soporte a la iniciativa socialista, por considerar innecesaria la creación de este nuevo organismo autónomo, y, en cualquier caso, lo que sí dará es —pensando que hay otros muchos medios— soporte a cualquier actuación del Consell Executiu o a cualquier iniciativa parlamentaria que tenga por objeto lograr una mayor difusión, una mayor, perfecta difusión de la literatura catalana, pero no precisamente por el procedimiento de dispersión y de proliferación, desde los dos puntos de vista, de las organizaciones y, sobre todo, para hacerlo de una manera un tanto sectorial específica, exclusiva —decía el señor Diputado— como se hace en esta otra ocasión.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras Diputadas, señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Li correspon ara al Grup d'Esquerra Republicana, i té la paraula el Diputat senyor Porter.

El Sr. PORTER: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, durant bastant més de trenta anys de la meua vida, m'he dedicat a fer arribar els llibres en català, els llibres en general, però els de català en particular, arreu del món,

molt més enllà de les nostres fronteres naturals.

És per això que des d'un punt de vista ja professional durant molts anys, com des d'un punt de vista d'escriptor, puix que també sóc cofundador de l'Associació Catalana d'Escriptors, haig de veure amb simpatia una iniciativa que té per objecte, que té la voluntat de la difusió de la propagació del llibre català, però, malgrat això, haig d'anunciar-los que la posició del nostre Grup serà la posició d'abstenció, per a no posar bastons a les rodes a la iniciativa, però pel fet de no estar d'acord amb la forma d'aquesta iniciativa.

Efectivament, per això hi ha diverses raons, però potser la més important de totes és que ja comencen a proliferar massa els ens, organismes autònoms, que no fan més que multiplicar, d'una banda, les possibilitats de pèrdua en l'ús i en l'eficàcia i en la racionalitat del diner públic, i, d'altra banda, que sovint no compleixen la finalitat per la qual han estat creats. El nostre Grup pensa, per exemple, que seria bastant més lògic —si es vol fer una mesura d'aquest tipus— crear —com s'ha fet en altres aspectes— una societat anònima amb capital únicament de la Generalitat, perquè d'aquesta manera no hi hagués la possibilitat de desracionalitzar el problema.

I dic això perquè, en la simple lectura del Projecte, s'hi veuen algunes coses que, almenys per a mi, com a professional de les dues bandes, semblen estranyes. Efectivament, no es defineix prou bé si aquesta és una institució de caràcter acadèmic o paraacadèmic, o si és una institució de caràcter industrial o comercial sobre un producte. Evidentment, en el món contemporani no només el llibre, sinó el llibre, el vídeo i el disc, són matèries que, perquè es comercialitzen, malgrat ser cultura, necessiten un tractament especial; però, hi insisteixo, hi ha unes certes incongruències. Per exemple, hi ha la incongruència que, des del punt de vista del sector professional, aquell que té la missió concreta de fer arribar els llibres a la gent, es fa una llista de les persones que haurien de fer el Consell d'aquesta institució i, en canvi, s'hi fiquen estrictament els editors i no s'hi fiquen ni els distribuïdors ni els llibreters, que són, precisament, els qui fan l'efectiva tasca de difusió del llibre. Però no només això: a l'hora de posar-hi les institucions se n'hi posen unes, i no se n'hi posen unes altres.

No sé quin dels meus Il·lustres predecessors —dos— han fet al·lusió a l'Institut d'Estudis Catalans. Jo no crec que hi pugui haver confusió entre el que es pretenia i l'Institut d'Estudis Catalans; efectivament, l'àmbit de l'Institut d'Estudis Catalans és molt més ampli i de caràcter acadèmic, i és, diguem-ne, la nostra Acadèmia. Efectivament. Però, encara que no les hàgim de confondre, en l'organització que hi hagués de la mena que fos, hi hauria d'haver una representació de l'Institut d'Estudis Catalans, que s'obvia, que no hi és, i, fins i tot, d'altres instàncies que en temps molt difícils per a Catalunya han fet moltes coses importants per al llibre català o en català. S'oblida la tradició de l'Acadèmia de Bones Lletres, per exemple: s'oblida l'esforç que han fet organitzacions —i el nostre partit n'és l'exemple, l'any 36 es va crear una Institució de les Lletres Catalanes perquè se les veia amenaçades—, s'obliden esforços anteriors.

Hi insisteixo, per tot això, doncs, per un aspecte de caràcter no positiu, al nostre entendre, que és la multiplicació d'ens autònoms i per un altre aspecte —el mateix contingut—, no volem posar bastons a les rodes; hem decidit la nostra

abstenció. Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat... El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres votarem «sí» a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei pel tema, perquè ens sembla que ajudaria a racionalitzar l'arbitrarisme que avui s'està practicant des de la Conselleria de Cultura pel que fa a les subvencions a les edicions, i perquè, més encara —després hi tornaré— que per la política actual de la Conselleria, aquesta iniciativa prové de l'Associació Catalana d'Escriptors; fa tres anys hi va haver una entrevista entre representants d'aquesta Associació amb el Conseller de Cultura, i, en aquesta entrevista, quan se li proposava una iniciativa com la que avui es porta a la Cambra, es va respondre des de la Conselleria que no interessava, fins i tot de vegades sembla que s'ha argumentat en contra per por que això fos instaurar un gremialisme en un sector de professionals de la cultura. Potser algú tem el precedent de l'any 36, similar a l'actual, quan es dotaven de subvencions des de la Generalitat els escriptors, quan es van crear alguns premis, quan es podia pensar que aleshores hi havia un cert gremialisme, perquè, en definitiva, era una institució que canalitzava l'edició del llibre en dificultats i, sobretot, si es té en compte que aquella iniciativa sorgia en uns moments de gran munió d'associacions i d'unions entre tots els sectors socials.

Per a nosaltres, la idea que avui es porta a aquesta Cambra té la virtut de desmarcar un tema de la Conselleria de Cultura, en la mesura que crea un òrgan autònom —justament al revés del que deia el senyor Porter i Moix, i després m'hi referiré— i dóna una independència en els creadors i en els professionals d'aquest sector de la cultura. Ho ha dit molt bé el senyor Lorda: aquesta és una pràctica habitual en els països petits que tenen també la seva llengua amenaçada o en dificultats com la nostra. Hi ha organismes pràcticament idèntics al que es vol crear mitjançant aquesta Proposició de Llei, podríem citar el cas d'Holanda o el cas de Suècia; ara bé, tenen pressupostos molt més elevats que l'esmerlida quantitat que avui fa servir la Conselleria de Cultura per a una finalitat com aquesta, dins l'esmerlida quantitat que el Consell Executiu dóna a Cultura del nostre Govern, que no arriba a l'1,5% del Pressupost global de la Generalitat.

En aquest sentit, nosaltres creiem que la Proposició serviria per a racionalitzar l'ajut a l'edició, i serviria per a promoure l'edició catalana a l'estranger, cosa que fins ara ha fet amb iniciatives molt minses l'actual Consell Executiu de la Generalitat.

És evident, senyores Diputades, senyors Diputats, que nosaltres estudiarem a fons el tema, i que aportarem esmenes i correccions en el text; estem en un debat de presa en consideració, i que podríem assenyalar defectes pel que fa a l'organització de l'Institut, potser en excessiva complexitat, pel que fa a la participació en els seus òrgans, com s'ha assenyalat fa un moment des d'aquesta tribuna; pel que fa a la millora dels objectius; és evident que, tot això, cal corregir-ho; però estem en la presa en consideració d'una iniciativa, no en el debat de les seves esmenes.

Lamentem que aquesta iniciativa serà una vegada més —si va endavant— una peça petita en un marc on falta la definició global de quin model de cultura es vol, des de l'actual Generali-

tat de Catalunya. És evident que continuem —com s'ha dit en un altre tema abans— amb la política-perdigonada o de *parches* duta a terme per les diverses Conselleries, i és evident, com ha dit aquí un Diputat que al mateix temps és càrrec de la Conselleria de Cultura, fa uns moments, abans que jo mateix, que pot fer pensar que anem a la multiplicació d'òrgans autònoms. Senyor Porter i Moix, és la mateixa Conselleria de Cultura que ha iniciat la via de crear òrgans autònoms en matèries molt menys importants i molt menys necessàries, com l'Entitat Organitzadora d'Espectacles, Llei que va a ser aprovada per aquest Parlament, via, doncs, que s'ha encetat —ho repeteixo— en qüestions que estan molt més ateses des de la societat, que no pas la protecció i la difusió del llibre català com es proposa en l'actual iniciativa que estem discutint.

Nosaltres lamentarem la no-presa en consideració d'aquest tema, quan no hi ha política clara al respecte des del Govern actual de la Generalitat; quan, no havent-hi política, la no-presa en consideració voldrà dir que no es deixa fer, malgrat que se'ns prometrà que aviat tindrem un text en aquesta Cambra —potser passades les eleccions— com es va fer igualment amb la Llei de Teatre que proposava el Grup del PSUC en aquesta Cambra i que no solament no s'ha portat cap iniciativa per a regular el sector del teatre, sinó que encara estem esperant que es nomeni el Cap del Servei de Teatre, que ja fa molts mesos, anys, que és una plaça que està vacant.

En aquest sentit, continua l'arbitrarisme d'una política cultural, i nosaltres, per aquesta raó també, votarem a favor de la presa en consideració.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt desitja intervenir en el debat? (*Pausa.*) Passem, doncs, ja al Grup de Convergència i Unió. El Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, de vegades es presenten situacions delicades per a un Diputat o per a una Diputada, com és el cas, per exemple, d'haver de convèncer que rebutjar una proposta com aquesta, majoritàriament, no és una qüestió política, sinó que el que hi ha són unes raons de tipus pràctic, com ara intentaré de demostrar.

Penso que m'ajudarà el fet que els objectius que marca aquesta Llei són uns objectius del tot assumibles —no hi tenim absolutament cap inconvenient— i no solament són assumibles, sinó que els hem assumit, i, d'això, en penso presentar una mostra.

També voldria dir que jo no faré una exposició variant i erudita, com ha fet el senyor Lorda, perquè és especialista de la qüestió; el senyor Lorda fa uns quants anys va traduir a l'holandès una antologia de poesia catalana, que jo, en un article que vaig fer a *Serra d'Or*, en què anotava totes les traduccions em vaig oblidar d'anotar —i sempre me n'he excusat i, ara, me'n torno a excusar davant d'ell; fou un error, però, error per error, deixi'm dir-li només una cosa, senyor Lorda: el Compromís de Casp no va ser l'inici de la nostra decadència literària, perquè Ausiàs March va néixer després, aleshores jo en aquest sentit voldria ser objectiu i simplement voldria enumerar les diferents coses que diu el Projecte de Llei que caldria fer i veure què s'ha fet.

En primer lloc, d'aquesta Proposició de Llei, dels catorze articles que té, l'important és el segon, amb el qual no hi ha absolutament ningú que hi pugui estar en desacord, perquè l'Insti-

tut que es proposa té per objecte promoure la difusió i el coneixement de la literatura escrita en català dins i fora de Catalunya. Això és evident. I encara és important, i encara més, perquè llavors sí que ens precisa com fer tot això, l'article tercer.

L'article tercer que parla de tres àmbits d'actuació: promoure la difusió i l'edició de llibres de literatura escrita en català, un. El de promoure la lectura de llibres en català mitjançant tota mena d'accions culturals, populars i, especialment —i llavors enumera unes maneres de poder fer això— i tercer, promoure la difusió i el coneixement de la literatura escrita en català en altres àrees lingüístiques mitjançant traduccions de la màxima qualitat. Evidentment, aquests són tres àmbits d'actuació importants.

Sobre el primer àmbit jo em vull referir, en primer lloc, a una cosa que el senyor Ribó aquí ha anomenat i ha dit que era una arbitrarietat sobre les ajudes, les subvencions que es donaven a les editorials. Permetin-me dir, en primer lloc, que, genèricament, l'any 1982, sense precisar, s'ha donat suport a 340 llibres i, l'any 83, a 509 llibres, que ha representat un muntant econòmic per al 82 de 23 milions de pessetes i per al 83 de 45, però, a vostès el que els interessarà més és saber quines editorials, quins llibres són aquests. Jo crec que és important —naturalment, no els podré enumerar tots, però enumeraré els més importants i, a més a més, això està escrit i està a la disposició de tots vostès. Primerament hi ha dues editorials que tenen un conveni per a l'edició expressa d'uns textos, els textos filosòfics de l'Editorial Laia, que rep una subvenció de 300.000 pessetes per cada llibre que publica en aquest sentit. I les Edicions del Mall, que, per a la Col·lecció de Poesia del segle XX en rep 325.000 per títol publicat. Hi ha un projecte encara, de la Col·lecció Ocnos Catalonia, que és una col·lecció de poesia bilingüe, catalana-castellana, i també l'edició del Diccionari Enciclopèdic de Medicina, que, naturalment, no ha rebut subvenció perquè el llibre encara no és publicat però és en tràmit de publicació. Però, després, a part aquestes coses tan concretes per a col·leccions determinades, hi ha uns ajuts específics fets a través de subvencions a empreses editorials, a edicions erudites i de temàtica comarcal, i, després, deixant a part també les que té a càrrec el servei del llibre sobre revistes culturals i sobre revistes literàries.

Deixin-me dir, per exemple, que en empreses editorials les subvencions del primer trimestre del 1983... I ara no en faré tampoc, ja els ho he dit, una enumeració—, però els diré que han estat subvencionades editorials com Edicions 62, Enciclopèdia Catalana, Aymà, la Blume, Edhasa, Joventut, Barcino, per què? Per coses tan importants com, per exemple, les traduccions de les col·leccions «MOLC» d'Edicions 62 o bé la Col·lecció «A tot vent», de l'Aymà. O bé, en les Edicions Universitàries Catalanes —penso que això és molt important— la traducció de la *Introducció a la teoria automàtica*. I també l'Abadia de Montserrat, per exemple, ha rebut subvencions pels textos i estudis de cultura catalana d'un gran rigor i d'una gran importància, precisament, per a poder assolir tot això que aquesta proposició de llei demana.

També tenim les edicions erudites i de temàtica comarcal, molt importants. Per exemple, temàtica comarcal: llibres sobre Uldemolins, sobre Banyoles, sobre Sardanyola, sobre el Prat del Lluçanès, sobre Esparreguera, sobre Terrassa, Vallbo-

na, Castellbisbal, Arbúcies, Palafrugell, Manresa. Per exemple, el de Manresa: *Art i artistes de Manresa*. El Prat del Llobregat, sobre una cosa molt més tècnica, però molt important: *El paludisme al Prat del Llobregat*, que ha estat, doncs, un problema seriós, o Sant Feliu, amb la història de Sant Feliu, o a Terrassa, en el cas del llibre *Terrassa, 1982*, o bé, en una altra cosa en què, de vegades, no pensem mai però que també té la seva importància: les *Guies nàutiques dels Països Catalans*, que ha estat subvencionada també pel Departament.

Penso que amb aquesta enumeració, per sobre, pel damunt, però només com un tast —no puc fer res més que això—, aquest aspecte de la difusió i l'edició del llibre pot quedar cobert.

Només hi ha una cosa que sí que voldria assenyalar i és la següent. Quan aquí es parla —i aquest és un aspecte que nosaltres sí que volem diferenciar molt bé— de l'ajuda a la creació i l'ajuda a la difusió, penso que això són dues coses que hem de saber diferenciar i s'ha de saber fer molt ben fet.

Aleshores, jo sí que els puc anunciar, en aquest aspecte, que, com a ajuda a la creació, hi ha en marxa la convocatòria, per primera vegada, de l'ajut a la creació literària en llengua catalana, amb el propòsit de permetre els autors de dedicar més temps a la seva pràctica, i, sobretot, dedicada a autors joves: dos ajuts per a assaig, dos ajuts per a narrativa, dos per a poesia, un per a traducció d'obres originals. Cada un d'aquests comporta una bossa de quatre-centes mil pessetes. I que aquestes ajudes, per a seleccionar aquests projectes i per a garantir la qualitat d'aquests projectes, hi ha un jurat, i un jurat en què participen dos membres de l'Institut d'Estudis Catalans, dos de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, un per la Universitat de Barcelona, un per la Universitat Autònoma de Barcelona, i un altre de la Universitat Politècnica de Barcelona —naturalment, part del Cap del Servei del Llibre i dels qui pugui nomenar la Generalitat a través del Departament de Cultura. Això, pel que fa a aquest aspecte.

Pel que fa al de promoure la lectura, bé, ja ho saben vostès: hi ha les exposicions itinerants dels llibres en català per a nois i per a noies, els llibres en català per a tothom, les fires promogudes, i entrem en l'àmbit del foment de l'ús de la lectura, que això sí que és important. Ja podem anar ensenyant, si no fomentem el gust per la lectura —això és important. Com ho hem de fomentar? Tal com diu la Proposició de Llei, anant a les escoles, anant a les universitats.

Nosaltres hem projectat ajuts a organismes i a entitats del món del llibre, i, durant el primer semestre del 83 s'hi han dedicat 14 milions de pessetes. Subvencions a certàmens literaris, en el primer semestre del 83: un milió i mig de pessetes, i accions del Servei del Llibre per a la promoció del llibre i dels hàbits de la lectura, que comporta —si m'ho permeten— l'Exposició del Llibre en Català per a nois i noies a Barcelona, a Girona, a diferents llocs de Girona, per exemple, a Calonge, a Celrà, a Anglès, a Santa Coloma de Farners, a Palamós, Tossa, i continuadament a Tarragona, a Lleida, etcètera. Exposicions en què s'avisava les escoles que en aquell moment es munta aquella exposició, i, aleshores, és l'escola que va allà, i llavors és on es fa aquesta labor de promoció i de difusió i d'estimular el gust per la lectura. Però no és només això, sinó que és que, amb tot el que jo els deia, d'ajuts a organismes i a entitats del món literari, nosaltres ens trobem que hem subvencionat fires

de llibres, per exemple: l'exposició del Fons de la Biblioteca Vaticana a Barcelona, la Fira del Llibre a Barcelona —això és evident—, la Fira del Llibre en un lloc menut, petit, però organitzada pels llibreters de Sant Andreu, els llibreters del districte IX, i la Primera Setmana del Llibre en Català, que això ha comportat una ajuda de 3 milions i mig de pessetes. I subvencions a certamens literaris, que van, per exemple, del tan senzill i tan humil certamen literari del premi de poesia per a poetes inèdits Amadeu Oller, de la Parròquia de Sant Medir, al Concurs per a Joves del Baix Camp, a Reus, o bé al concurs literari de Sant Jordi, de Balaguer.

I subvencions —i això és important— als gremis de llibreters. Als gremis de llibreters de Barcelona, de Tarragona, de Tortosa, de Lleida, i a l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, que aquests s'han d'ajudar, perquè realment puguin fer la seva funció de difusió.

Hi ha altres entitats; m'estalvio de dir-los-les. Permetin-me, només, tocar el darrer punt, que és el de promoure la difusió i el coneixement en altres llengües mitjançant traduccions. Això és importantíssim; el senyor Lorda va ser un dels pioners d'això, fent aquella traducció que ell va fer a l'holandès de la poesia catalana. Això és evident. I ho va fer en un moment difícilíssim, i ho va fer en un moment en què fer això no era gens agraït, i ho va fer. I això és una peça que queda, i és una peça important. I això s'ha anat continuant, i això s'ha anat fent: amb la Mostra del Llibre a Avinyó, per exemple, el maig del 83, o amb la Fira de Montpel·lier, a França, la tardor del 82, o amb la Fira del Llibre a Frankfurt, el 82 i 83, durant aquests dos anys; la Fira del Llibre Infantil a Bolonya, el 82 i el 83; l'Encontre d'Escriptors Catalans i del Quebec a Canadà, a Toronto; la Jornada de Literatura Catalana, les Setmanes Catalanes a la República Federal d'Alemanya, que, aquests dies, s'estan produint, o es produiran d'aquí a tres o quatre dies; el Liber'83, a Madrid, per exemple, o les activitats de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana fora de Catalunya, o el Simposi, el Vuitè Simposi Internacional sobre James Joyce a Dublín, Irlanda.

Penso que...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que vulgui abreujar, si és possible...

El Sr. COLOMINES: Senyor President, respectuós, abreujo aquesta enumeració tan llarga, perquè vostè...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. COLOMINES: I em permeto, només, per acabar, donar el meu posicionament. (*Remor de veus.*)

Com veuen vostès, els objectius que proposa la Proposició no de Llei queden coberts. Per tant, de tota manera, per la inquietud que comporta la presentació d'aquesta Proposició no de Llei, senyor Lorda, per la inquietud que vol dir tot això, com pels múltiples contactes que el Departament ha tingut amb escriptors i amb editors sobre aquesta qüestió, com per una altra raó, que aquí també ha estat esmentada: el fort ressò cordial que significa per a nosaltres el record del que va ser la Institució de les Lletres Catalanes de l'any 37 —que no va ser perquè la cultura catalana estigués amenaçada, sinó perquè va ser per a ajudar els combatents al front, a través de la cultura, en la seva lluita per la llibertat. I hi som, encara, en aquesta lluita per la llibertat. Nosaltres pensem que és en aquest sentit que la Conselleria, de fa un temps, està preparant, com molt

bé ha intuït el senyor Ribó, un Projecte de Llei que, sense duplicar els organismes —sense duplicar els organismes—, sinó ampliant i millorant tot aquest combat per la literatura catalana i la seva difusió, un projecte que se'n ha dit que serà presentat tan aviat com sigui possible, es proposarà un organisme autònom adscrit al Departament que permeti de prosseguir la tasca que el Departament no pot —no pot— deixar d'assumir, que no pot traspasar a ningú, que enforteixi, a més a més, per la seva estructuració orgànica, la institució màxima de Catalunya, que és —i només és— la Generalitat de Catalunya i que diferencii allò que jo he dit abans: la subvenció a la creació de la subvenció a la difusió, cosa que, a parer nostre, no fa la Proposició de Llei que, amb molt bona voluntat, ha presentat el Grup Socialista, i que nosaltres, molt pesadament, haurem de votar negativament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació la Presa en consideració de la Proposició de Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Presa en consideració ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 51 en contra i 9 abstencions.

Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a Catalunya

Senyores i senyors Diputats, ara és una mica tard, però el punt següent de l'ordre del dia —com hem quedat aquest matí— és la Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio-Televisió a Catalunya, que ha quedat vacant. Com que la Llei que crea aquest ens públic determina que els membres del Consell d'Administració elegits pel Parlament han de ser elegits per majoria de dos terços entre persones de rellevants mèrits professionals, jo, constatant que en aquest moment hi ha aquí dos terços de Diputats, presents, potser podríem guanyar temps procedint a la votació ara mateix, perquè, si no, a la tarda hauríem d'esperar que hi hagués aquesta xifra necessària, aquest quòrum necessari.

De manera que podem començar immediatament la votació, que recordo que s'ha de fer per paperetes, i, en aquest cas, òbviament, indicant un sol nom.

Senyores i senyors Diputats, seran cridats per ordre alfabètic. (*Remor de veus.*) (*Pausa.*)

Senyores i senyors Diputats, anem a començar la votació.

(*Els I. Srs. Secretaris Primer i Segon llegeixen els noms de les I. Sres. Diputades i dels I. Srs. Diputats, els quals procedeixen a votar.*)

El Sr. PRESIDENT: Anem a procedir a l'escrutini.

(*El M. H. Sr. President procedeix a l'escrutini de la votació.*)

El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Albert Pons Balon, 79 vots; senyora Helena Ferrer, 1 vot; paperetes en blanc, 23. Per tant, com que el quòrum de dos terços dels efectius actuals de la Cambra és 87 Diputats, el quòrum no ha estat obtingut. La votació haurà de ser repetida el dia que s'acordi d'incloure-la en l'ordre del dia.

Suspenem la sessió fins a les cinc de la tarda.

(És un quart i set minuts de tres.)

La sessió es reprèn a un quart i set minuts de sis de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria i Energia.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El punt següent de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques, que formularà el Diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista.

El senyor Ganyet té la paraula per a la formulació de la seva interpellació.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, l'any 1979, la Conferència dels poders locals i regionals d'Europa va aprovar la Resolució 109, sobre la Conferència de les Regions de l'Arc Alpí, celebrada a Lugano, Suïssa, en la qual s'invitava les autoritats regionals dels altres massissos europeus, en particular dels Pirineus, a prendre iniciatives semblants. Aquesta resolució va ser ratificada també per l'Assemblea parlamentària del Consell d'Europa, en la seva sessió ordinària número 30, celebrada també l'any 1979.

El dia 4 de novembre de 1980, aquest Parlament aprovava la següent Proposició no de Llei, presentada per tots els Grups parlamentaris: «El Parlament de Catalunya acorda donar ple suport a la celebració de la Conferència de Regions Pirinenques, auspiciada per la divisió de poders locals del Consell d'Europa, que continua així la seva llarga trajectòria d'estudi de la problemàtica de les zones de muntanya europees, i la recerca de les solucions més adients a cada massís. El Parlament manifesta la voluntat de participar activament en els treballs de preparació de l'esmentada Conferència i en les sessions finals, que tant han de contribuir a definir els criteris de coordinació de les polítiques de muntanya de les regions assistents, situades als vessants nord i sud dels Pirineus. A tal fi, acorda que el Consell Executiu faci les gestions necessàries prop del Consell d'Europa, per tal que l'esmentada participació i col·laboració puguin concretar-se en delegacions de la Generalitat a la Conferència, i en la fixació al territori de Catalunya d'una de les seus de treball d'aquesta.»

L'interès de la Cambra catalana per la celebració de la Conferència de Regions Pirinenques va tornar-se a posar clarament de manifest amb l'aprovació, també per unanimitat, el maig del 1982, d'una altra Proposició de Llei, aquesta redactada en els termes següents: «El Parlament de Catalunya acorda: primer, posar de manifest la transcendència que confereix a les sessions finals, a Jaca i Oloró-Sainte Marie, de la Conferència de Regions Pirinenques com un primer pas qualitatiu en el

camí de coordinació de les poblacions residents a les regions dels vessants nord i sud dels Pirineus, i, en aquest sentit, mostrar el reconeixement per aquesta iniciativa a l'Assemblea parlamentària i a la Conferència de poders locals i regionals del Consell d'Europa. Segon, instar el Consell Executiu que vetlli perquè la delegació catalana a les sessions finals reculli una representació del Parlament» —m'agradaria subratllar aquesta frase: «reculli una representació del Parlament»—, «així com dels municipis pirinencs. Manifestar la seva decidida voluntat de propiciar l'acord conjunt entre totes les delegacions assistents que faci possible la creació del Consell de les Regions Pirinenques com una instància essencial de diàleg, d'anàlisi i de cooperació entre les regions del Pirineu.»

El Parlament demostrava així la importància que conferia a la Conferència, i la seva voluntat explícita que la representació de Catalunya fos de caràcter mixt, Consell Executiu-Parlament. La delegació catalana a les conferències preparatòries i a les sessions finals celebrades a Jaca i a Oloró-Sainte Marie, el juny del 1982, va ser constituïda amb aquest caire institucional i representatiu. Una representació de la Generalitat, una representació de la Generalitat en una qüestió que afecta les relacions futures amb Aquitània, Midi-Pyrénées, Llenguadoc-Rosselló, Euskadi, Navarra, Aragó i també amb el Principat d'Andorra.

En la declaració final de Jaca i Oloró s'invitava les delegacions presents a crear una comunitat de treball de les regions pirinenques i a reunir-se, abans del final de l'any 1982, en el camí de discussió i col·laboració que ha de menar a la creació d'un consell de les regions pirinenques, a semblança del Consell de les regions alpines, que ja ha estat constituït i està treballant bé.

Després d'aquestes dades, hem de constatar que el Parlament no ha estat convidat a formar part de la delegació catalana en cap reunió més, ni el Consell Executiu no ha donat cap informació a la nostra Cambra sobre aquesta qüestió. Si el Parlament ha estat, amb les seves resolucions votades unànimement —que acabo de llegir—, el motor no només de la Conferència de Regions Pirinenques, sinó també de la participació de la Generalitat en aquesta, el menysteniment del Parlament per part del Consell Executiu és molt preocupant. El menysteniment del Parlament per part del Consell Executiu en aquesta matèria és greu.

Hem de formular algunes preguntes al Consell Executiu: s'ha celebrat, efectivament, una sessió de la Comunitat de Treball de la Conferència de Regions Pirinenques a Bordeus? Hi ha assistit la Generalitat? A quins resultats es va arribar? Es va arribar a compromisos concrets, contrets pel Consell Executiu de la Generalitat? Qui conformava la delegació catalana? Hi ha prevista la celebració d'alguna nova reunió? Són preguntes, fins ara, sense resposta.

¿És que el Consell Executiu no parteix de la idea, compartida i aplicada per les democràcies més madures d'Europa i les més madures del món, de la conveniència d'una representació exterior, profundament institucional, amb la presència activa dels respectius Parlaments? Per què el Consell Executiu no ha informat puntualment d'una qüestió a la qual la Cambra catalana confereix una importància demostrada repetidament i que dibuixa o pot dibuixar les relacions exteriors de Catalunya dins el seu àmbit geogràfic més immediat? És per aquestes impor-

tants qüestions que el nostre Grup presenta la següent interpellació:

«Atesa la responsabilitat del Consell Executiu, quant a l'inici de la segona etapa de la Conferència de Regions Pirinenques i davant l'estat de total desinformació en què es troba el Parlament, en un tema de tanta importància per al futur de les relacions de col·laboració entre Aquitània, Midi-Pyrénées, Llenguadoc, Rosselló, Andorra, Euskadi, Navarra, Aragó i Catalunya, el Diputat sotasignat formula la següent interpellació: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la continuació dels treballs de la Conferència de Regions Pirinenques i quin rol considera que li correspon al Parlament de Catalunya?»

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA. (Miquel Coll i Alentorn): Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, el Conseller que els parla en contestació a la interpellació formulada per l'Il·lustre senyor Joan Ganyet sobre la Conferència de Regions Pirinenques, té l'honor d'exposar el que segueix. Com molt bé sap l'Il·lustre Diputat interpellant el precedent de tot el que s'ha anat fent en relació amb la Conferència de Regions Pirinenques s'ha de buscar en la Conferència de les Regions Alpines, tinguda a Lugano el 18-20 de setembre del 1978. Partint d'aquesta experiència, el Consell d'Europa, en la seva reunió de Madrid del 21 de maig del 1980, va aprovar una convenció-quadre europea sobre la cooperació transfronterera de les col·lectivitats o autoritats territorials. Aquesta convenció-quadre va ser signada per Àustria, Bèlgica, Xipre, Dinamarca, França, República Federal Alemanya, Grècia, Islàndia, Irlanda, Itàlia, Liechtenstein, Luxemburg, Malta, Holanda, Noruega, Portugal, Espanya, Suècia, Suïssa, Turquia i Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, però no ha estat ratificada més que per dotze Estats i no ho han fet encara Xipre, Grècia, Islàndia, Liechtenstein, Malta, Portugal, Espanya, Turquia ni el Regne Unit, països entre els quals n'hi ha quatre d'illencs i, pel que fa a la resta, hi predominen els qui tradicionalment tendeixen a l'isolament.

Tot seguit, els països pirinencs, tant els de l'Estat espanyol, com els de l'Estat francès, com el Principat d'Andorra, van veure el gran interès que per ells tenia de crear, per a l'àmbit pirinenc que els és propi un instrument de cooperació transfronterera i, a desgrat de la no-ratificació de l'Estat espanyol i de la tardana ratificació del francès, sota l'ègida del Consell d'Europa i, concretament, de l'Assemblea parlamentària i de la Conferència de poders locals i regionals, van iniciar una sèrie de contactes que han permès d'arribar ja a realitzacions concretes i ens obren la porta per a les futures.

Cal no oblidar que el Govern de la Generalitat va rebre en aquest sentit l'estímul d'una proposició no de llei referent a aquesta qüestió, presentada per tots els Grups parlamentaris de la nostra Cambra el 25 de setembre de 1980 i aprovada unànimement pel Ple el 4 de novembre subsegüent.

Els primers dels contactes esmentats varen tenir lloc a la Seu d'Urgell, el 25-26 de maig de 1981, després hi va haver una reunió a Cotlliure, el 2 de novembre del mateix any. A conti-

nuació hi ha hagut encontres a Andorra, l'1 i 2 d'abril del 1982 i a Jaca-Oloró, a l'Aragó, el 7-10 de juny del mateix any.

A Jaca, hom va acordar la creació d'un grup de treball amb seu a l'esmentada ciutat del Pirineu aragonès i d'un centre d'encontres de les cultures pirinenques amb radicació a Andorra. A partir d'aquí, hom es proposa de dur a terme cada any dues reunions de Presidents i responsables de les Comunitats Pirinenques, una de les quals seria a la capital de la comunitat i, l'altra, en una població de muntanya de la mateixa comunitat.

La successió de les comunitats que acollirien aquestes reunions seria establerta per ordre alfabètic. Per això, la primera reunió ha tingut lloc a Bordeus, Aquitània, el 14-15 d'abril d'enguany i el 4-5 de novembre propinent i haurà una nova reunió a Pau. Seguiran després parelles de reunions a Aragó, Catalunya, Euskadi, Llenguadoc, Rosselló, Migdia-Pirineus, Navarra i Principat d'Andorra.

A Bordeus, hom va acordar la celebració d'un primer encontre de les ciutats i pobles del Pirineu per a salvaguarda i posta en valors del patrimoni arquitectònic, artístic i cultural que la delegació catalana va reclamar per a nosaltres i va proposar que se celebrés a Ripoll, cosa que fou acceptada per unanimitat. Esperem que aquest encontre pugui celebrar-se en 27-28 del proper mes de març i que hi puguin assistir representants d'una vintena llarga de localitats del Pirineu català.

El Govern de la Generalitat ha concedit a aquestes reunions tot l'interès i importància que mereixen, com ho prova que el mateix President hi ha acudit en els casos de la Seu i Jaca, i en tots —llevat del de la Seu— hi ha estat constantment present aquest Conseller acompanyat dels assessors que, en cada cas, hom ha considerat convenient.

La presència de parlamentaris catalans i de representants municipals de la nostra terra, que hi han participat a través dels organismes corresponents del Consell d'Europa, ha permès una acció coordinada en defensa dels interessos materials i morals de Catalunya.

Cal assenyalar encara que, per a portar endavant la Constitució del Centre d'Encontres Culturals d'Andorra, el Conseller que els parla va assistir a una reunió celebrada a la capital andorrana el 25 de juny, a invitació del Síndic d'Andorra i coincidint-hi amb representants d'Aquitània, Migdia-Pirineus i Aragó.

Tangencialment, hi ha hagut algunes altres actuacions que, sense pertànyer a la línia d'acció enquadrada en el Consell d'Europa, han ajudat sens dubte a crear un clima favorable a les finalitats que perseguim; cal assenyalar, sobretot, en aquest sentit, l'anada dels Presidents Pujol i Barrera a Tolosa els 2-3 de juny d'enguany, a la qual va participar també el Conseller que els parla. També cal recordar que una representació de la Generalitat, presidida pel Conseller que parla, va acompanyar altes autoritats aviegeses a visitar el túnel del Cadí, en ambdues boques, el 23 de juliol de 1982. I, en el mateix sentit, convé consignar que també aquest Conseller ha presidit recentment —30-31 de juliol—, a Banyeres de Luchon, les solemnitats de l'agermanament d'aquesta vila gascona, amb Sitges, solemnitats que han permès un intercanvi general de punts de vista amb Monsieur Peyrafitte, alcalde de Banyeres i Conseller general, personalitat influent en la política meridional francesa, i coneixedor i bon amic de Catalunya. Podríem

afegir ací que aquest Conseller ha rebut pel nostre bon amic Joan Martí, Alcalde de Cervera de la Marenda i Conseller general i regional, una invitació a organitzar un encontre entre els municipis del nord i del sud de la frontera, entre el territori de la Generalitat i el de l'anomenada regió de Llenguadoc-Rosselló amb un total d'una quarentena de comunitats locals. No cal dir que hem acollit amb simpatia la idea i que ara estem preparant l'esmentada reunió i mirant d'establir el seu eventual ordre del dia.

Com a notícia de primera hora, cal fer present que el President Pujol acaba de rebre de mans de l'esmentat senyor Joan Martí, una carta del President de Llenguadoc-Rosselló, senyor Capdeville, en la qual proposa de celebrar un encontre proper que promogué el «desenvolupament» —diu literalment— «en el quadre de la cooperació transfronterera, relacions de bon veïnatge que podrien nodrir-se de les preocupacions comunes amb matèria econòmica, cultural, d'ordenació, etcètera.»

Convé subratllar que en moltes de les reunions dutes a terme, tot i que la llengua catalana no és llengua de treball del Consell d'Europa, el seu ús ha estat habitual en les sessions plenàries, a partir de les d'Andorra sempre que ha estat possible l'establiment dels dispositius i equips de traducció simultània.

Els nostres col·legues andorrans han tingut una actuació decisiva en aquest aspecte comptant sempre amb el nostre suport. Hem d'afegir que alguna vegada hi ha hagut intervencions en català dels representants de Llenguadoc-Rosselló i d'Aragó.

En relació amb tot el que precedeix, hi ha la qüestió primordial de la ratificació pel Govern espanyol de la Convenció-quadre de cooperació transfronterera; ja hem dit que ha estat ratificada per tots els Estats signataris, llevat dels insulars, que no estan preocupats pel problema, i dels qui tenen una tendència isolacionista. Entre aquests darrers no voldríem que figurés l'Estat espanyol, l'actitud del qual condiciona la nostra actuació i la dels aragonesos, navarresos i bascos, en aquesta empresa.

Fins al seu recent canvi de destinació, l'ambaixador del Govern central espanyol prop del Consell d'Europa, senyor Mesía, havia assistit a les nostres reunions i havia adoptat una actitud plenament favorable i s'havia mostrat sempre deferentíssim amb la representació catalana, però en la reunió de Bordeus, ja no va poder comparèixer i no hi va ésser tampoc el seu successor.

Davant d'això, el Conseller que parla acompanyat de representants d'altres comunitats pirinenques del vessant meridional, va visitar el Cònsol general d'Espanya, li va donar compte de la marxa de les sessions celebrades aquells dies i li va demanar que n'informés el Govern de Madrid i n'instés a la ratificació de la Convenció-quadre.

Prèviament, el President Pujol, a la Seu d'Urgell, ja havia postulat aquesta ratificació que va demanar també, mig any després, el Ministre Pérez-Llorca. Posteriorment, hi ha hagut noves intervencions en igual sentit, que l'Il·lustre Diputat interpellant podrà trobar en detall en la contestació que aquest Conseller va fer a l'Il·lustre Diputat senyor Sala el 7 d'abril d'enguany. Podem afegir que encara, el 10 de maig d'enguany, en informar l'Excel·lentíssim senyor Ministre d'Afers Exteriors de la seva intenció de visitar Tolosa, el Molt Honorable President Pujol va tornar a insistir a favor de la ratificació de

l'afludit instrument. I que el 29 de juny darrer, l'Il·lustre Diputat de la Minoria catalana, senyor Cuatrecasas, assidu assistent a les reunions pirinenques en representació de l'Assemblea de Parlamentaris del Consell d'Europa, va plantejar al Congrés de Diputats de Madrid el tema de l'esmentada ratificació i de la seva urgència. Però no va obtenir de l'Excel·lentíssim senyor Ministre d'Afers Exteriors una contestació clara i rotunda, sinó, en certa manera, dilatòria.

No cal dir que aprofitarem qualsevol altra avinentesa per a l'assoliment del que amb tanta raó estem demanant al Govern espanyol. Espero que l'Il·lustre Diputat interpellant podrà fer valer la seva influència sobre els seus correligionaris del Govern de Madrid perquè, ben aviat, hom arribi a l'esmentada ratificació.

Tot el que hem dit ha de donar a l'Il·lustre senyor Diputat interpellant una prova palesa de l'interès del Govern català per la qüestió que ens ocupa i creiem que ha de constituir una garantia de la continuació de la nostra tasca un sentit igual. Quant al rol que en tot això pugui correspondre al Parlament de Catalunya, creuríem que és a través de la seva funció d'impuls i control de l'Executiu que pot influir poderosament en l'actuació del darrer, sens perjudici de tot el que preveu l'article 27 del nostre Estatut i la Disposició Addicional Cinquena d'aquest, per tal que sigui exigible l'actuació del Parlament en concurrència amb l'acció del Govern de la Generalitat.

Des del primer moment, hi ha hagut una representació d'aquest Parlament dins la delegació catalana que ha assistit a les reunions que abans hem indicat. Cal dir, però, que, a causa d'un canvi en l'origen de les convocatòries, a la reunió de Bordeus no hi van ésser convidats els Diputats d'aquest Parlament que habitualment hi assistien. Hem pogut comprovar, darrerament, que tampoc no han estat convocats per a la reunió de Pau. No cal dir que ens proposem de fer tot el que calgui per a esmenar aquesta omisió, tot i la limitació dels llocs que ens són atribuïts. Per la mateixa raó, no hi va haver tampoc, ni hi ha ara, convocatòria per a l'Il·lustríssim Alcalde de Lleida, senyor Antoni Ciurana, representant dels poders locals, dels quals n'és Vice-president. En aquest cas, haurà d'ésser ell mateix qui demani la seva inclusió en les convocatòries perquè la seva presència no ha estat, ni pot estar-ho, enquadrada dins la representació de la Generalitat.

Tampoc no hi havia estat, o hi hauria estat convocat l'Il·lustre senyor Llibert Cuatrecasas, Diputat de les Corts Generals si ell no s'hagués preocupat de ser-ho.

El Conseller que parla, espera haver donat amb tot el que precedeix suficient informació amb satisfacció del legítim interès de l'Il·lustre senyor Diputat interpellant.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet, Diputat interpellant té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, l'Honorable Conseller que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha dedicat potser un 90% de la seva intervenció a parlar dels viatges de l'Honorable senyor Pujol, del senyor Cuatrecasas, del senyor Sala i Canadell, etcètera i a parlar de la Convenció-marc de cooperació transfronterera.

Però el tema cabdal, el tema central de la nostra interpellació no anava per aquí. El tema cabdal de la interpellació és quin rol correspon al Parlament de Catalunya quan surt una delega-

ció catalana en una qüestió important, de la qual el mateix Parlament ha fet de motor. Si s'ha demostrat a bastament, penso jo, a través de la lectura dels *Diaris de Sessions*, l'interès del Parlament de Catalunya per la Conferència de Regions Pirinenques, ¿per què el Consell Executiu ha esperat fins avui per explicar els acords a què s'ha arribat a la reunió de Bordeus i per què ha esperat fins avui a parlar-nos de la reunió de Pau, que se celebrarà els dies 4 i 5 de novembre? Per què no s'ha informat el Parlament fins ara? A nosaltres ens agradaria que la concepció de la Generalitat, tripartida, és a dir la Generalitat formada pel President, pel Consell Executiu i pel Parlament, fos respectada pel Consell Executiu, i també pel President, en qüestions d'aquesta envergadura, en qüestions de cara a la imatge de Catalunya cap a l'exterior.

Perquè la qüestió central és la següent: ¿és que el Consell Executiu voldria descavalcar el Parlament de les sessions de preparació del que ha de ser en el futur el Consell de les Regions Pirinenques? ¿Es compromet el Consell Executiu a sol·licitar a les diverses regions organitzadores de reunions del grup de treball la invitació formal al Parlament de Catalunya per a formar part a partir d'ara de la delegació catalana? ¿Es compromet el Consell Executiu a sol·licitar-ho també al Consell d'Europa, tant a l'Assemblea Parlamentària com a la divisió de poders locals i regionals? Aquestes són les qüestions mestres de la interpellació del dia d'avui.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, molt breument voldria dir al senyor Diputat, a l'Il·lustre senyor Diputat interpellant, que, si m'he estès en la qüestió, diguem-ne, introductòria en la contestació concreta de la seva pregunta, ell ha fet una cosa semblant, també ha fet una exposició prèvia molt extensa, i m'ha semblat que era convenient que jo també puntualitzés fent aquest aclariment llarg de moltes coses que ell no ha esmentat i que, per tant, omplen buits de la seva exposició, de tots els precedents que hi ha abans d'arribar al punt concret que era objecte de la interpellació.

Per altre cantó, em crida l'atenció que es queixi que doni informació, per un cantó, i per l'altre cantó es queixi que no la doni. En aquest sentit, jo no sé exactament què és el que haig de fer, si donar-la o no donar-la.

Per altre cantó, jo he dit, i això el senyor Diputat interpellant no ho nega —espero que no ho negarà—, que fins a Jaca, inclusivament, hi ha hagut representació del Parlament, hi ha hagut dos o tres Diputats del Parlament que han estat convocats pel Consell d'Europa, d'acord amb el Govern de la Generalitat, i que han pogut assistir degudament documentats a aquestes reunions. I també he dit per què a partir d'aquell moment, afectant no més la reunió de Bordeus, hi ha hagut una interrupció, i aquesta interrupció no ha estat perquè nosaltres haguem desconvocat o haguem demanat que no es convoquessin aquests Diputats, sinó perquè hi va haver un canvi de sistema en la convocatòria, i en aquest canvi de sistema, entre altres defectes —que no és l'únic—, hi va haver la falta de convocatòria directa dels nostres Diputats, però que al mateix

temps també hi va haver una falta de convocatòria directa del senyor Siurana, il·lustríssim Alcalde de Lleida, que és només que Vice-president dels poders locals, i a pesar de tot tampoc no va ser convocat. Suposo que no creurà el senyor Ganyet que vam fer una maniobra subterrània perquè el senyor Siurana no fos convocat.

Tampoc no ho hauria estat el senyor Llibert Cuatrecases, però el que passa és que el senyor Llibert Cuatrecases, que és una persona que en aquestes coses té una actuació puntualíssima i insistent, es va assabentar que això anava d'aquesta manera i va procurar esmenar aquest defecte de la màquina que s'acabava de muntar en substitució de l'anterior. De manera que, això, jo ho he explicat, i no és lícit que el senyor Ganyet digui que jo no he donat explicacions en aquest sentit.

Per altre cantó, em comprometo, em conjura perquè el Govern de la Generalitat digui que es compromet a buscar la manera que hi hagi una representació d'aquest Parlament, i jo ja m'he avançat a dir que això era el nostre propòsit, perquè havíem comprovat que tampoc a Pau no hi havia una convocatòria per a aquesta representació parlamentària i que en aquest mateix moment nosaltres ens posàvem a treballar perquè això fos esmenat. I si jo ja ho he dit no té perquè conjurar-me que jo torni a afirmar una cosa que acabo d'afirmar i que acabo d'afirmar solemnement i oficialment. De manera que em sembla que la cosa està claríssima i són ganes, en certa manera, de complicar les qüestions, de voler-me fer dir coses que no he dit i voler dir que no he dit coses que realment he dit.

Per tant, en aquest sentit, hi ha hagut una falla en el canvi de sistema de convocatòria, i a aquesta falla nosaltres som absolutament aliens. Hem procurat, així que ens n'hem assabentat, d'esmenar-ho. I és més, com que la convocatòria de Bordeus va ser una convocatòria precipitada contra la nostra pròpia voluntat, i, en certa manera, sorpresos per la forma com s'havia produït, el Conseller que us parla, a l'Assemblea de Bordeus, en vista de l'absència dels nostres Diputats, que jo ignorava per què s'havia produït, vaig demanar que els acords que es prenguessin fossin purament provisionals, a benefici d'inventari, podríem dir —amb una frase no ben adaptada al llenguatge parlamentari—, i que les conseqüències d'això fossin que a la reunió de Pau, que és en certa manera una parella de la Bordeus, es tornessin a plantejar les coses més importants amb l'esperança que aquesta seria celebrada amb l'assistència de tots els elements interessats.

Ara, cal dir també —i també ho he dit abans— que el nombre de llocs que tenim atribuïts per a la representació de la Generalitat de Catalunya és molt limitat; per tant, això no ens permetrà de distribuir generosament aquesta participació dels elements del Parlament i dels ajuntaments, però, ni cal dir-ho, procurarem que això sigui suficient i, ni cal dir-ho, sobretot, pel que fa al Parlament, que sigui vàlid de totes maneres, amb representacions tant de les minories que donen suport al Govern com de les de l'oposició.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la següent interpellació, que és la que presentarà al Consell Executiu el Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, sobre el sector industrial de la llet a Catalunya.

Per al torn d'exposició té la paraula el senyor Ayguadé.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector industrial de la llet a Catalunya

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, per a Catalunya i per a Espanya és un important repte l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea. Per alguns d'aquests sectors això serà un repte molt més important perquè hauran d'adequar les seves estructures amb un enorme esforç, enorme esforç que s'hauria d'haver començat des de fa molt temps, i el Consell Executiu de la Generalitat, en l'àmbit de Catalunya, tenia un paper preponderant en aquesta tasca. Avui, si més no, encara som a temps de començar-hi a treballar.

El sector de la llet a Catalunya té un enorme potencial humà, els pagesos i ramaders han demostrat una gran adequació als problemes i a la modernitat tècnica de les seves explotacions, i tenim un enorme potencial territorial —i humà, per tant— per a posar-nos al dia.

El Consell Executiu, per fer aquest esforç, què és el que ha fet durant aquests anys que ha estat, diguem-ho d'alguna manera, governant Catalunya. Busquem, per tant, un exemple clarificador, i posem com a exemple la seva actuació respecte a una empresa que en un bon principi es deia Productos Lácteos Freixas, que passa després a dir-se Central Lletera de Catalunya i, finalment, s'ha convertit en una societat anònima laboral.

Fem una mica d'història i parlem de Productos Lácteos Freixas. Per raons que no és necessari portar aquí, els treballadors de Productos Lácteos Freixas insten fallida per impagament de tot un conjunt de salaris i de prestacions que havien de fer. A més a més, alguns centenars de ramaders deixen de cobrar 45 dies de llet. El conjunt de treballadors i ramaders comença una sèrie de contactes, que van des de contactes amb l'Institut Nacional d'Indústria fins a contactes amb diferents sectors de producció de llet. Apareix el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb la figura del seu cap de relacions agràries, el senyor Narcís Torrentó i Calmet, que és una persona que, a més a més, gaudeix de la confiança de la Conselleria d'Agricultura, donat que en múltiples ocasions ha representat el mateix Conseller en actes i reunions d'aquest sector, sectors industrials i sectors socials. Es menyspreen tots els contactes que fins llavors s'havien tingut amb l'INI i amb altres sectors. L'autosuficiència, en aquest cas, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és clara i manifesta. Es crea «Unión de Ganaderos Productores de Leche, SA el dia 18 de desembre de 1981. El seu President —mirin quina casualitat—, una primera casualitat, és el senyor Narcís Torrentó i Calmet. Amb un capital social de set milions de pessetes i onze socis en aquesta societat. El dia 8 de juliol de 1982, se li canvia el nom per Unió de Ramaders; calia en aquells moments disfressar-se. Abans, el dia 14 de maig de 1982, s'amplia capital, que mai no va arribar a ser subscrit, den150 milions de pessetes. S'alça la fallida de Productos Lácteos Freixas, SA, i les seves accions són comprades per Unión de Ganaderos Productores de Leche, SA al preu d'una pesseta l'acció el mes de maig; preu legal, el real no el conec. Abans, però, el 30 de desembre de 1981, són concedits avals a set empreses pel CARIC per valor de 350 milions de pessetes. És Unió de Ramaders i el senyor Torrentó qui dirigeix

la nova empresa que comercialitza la marca de llet Rània, que ara passa a dir-se Central Lletera de Catalunya, SA. Hem de tenir en compte que el senyor Narcís Torrentó no dimiteix del seu càrrec fins al 31 de desembre de 1982. Fins que la situació porta, després d'un conjunt de promeses incomplertes —i a bastament fetes, no tan sols pel Conseller d'Agricultura, sinó per altres Consellers, pel mateix President de la Generalitat—, a la situació de crisi de fa pocs mesos, en la qual els treballadors són els únics que avui es mantenen, per dir-ho d'alguna manera, al peu del canó, amb responsabilitat per a mantenir els llocs de treball i la pròpia empresa, convertint-la en una societat anònima laboral, la qual cosa ens estranya perquè això és fet a instàncies de la Conselleria de Treball, que és la que, d'alguna manera, aconsella els treballadors que facin. I és curiós que no hagin instat una cooperativa, que seria competència del mateix Consell Executiu de la Generalitat, perquè, d'aquesta manera, el que d'alguna manera s'ha embolicat es podria desembolicar.

Analitzem d'una forma clara què ha passat en aquests tres anys. Primer, el Consell Executiu pren part d'una forma directa en un projecte industrial; li dóna el seu suport polític, li dóna suport econòmic a través d'avalis de la CARIC i, a més a més, és presentat públicament com un exemple a seguir davant de 5.000 ramaders a Granollers pel mateix President de la Generalitat i pel mateix senyor Agustí Carol, perquè ho demostraré amb declaracions fetes a la premsa. Un exemple a seguir de què després també parlarem.

El plantejament de l'empresa és difícil de qualificar, perquè no s'estructura l'empresa al mercat, sinó que el que es pretén és estructurar o adequar el mercat a l'empresa, la qual cosa porta, sempre que no es tingui una important capitalització, a la fallida d'aquesta empresa, i s'entra en un augment de captació enorme de llet de ramaders, entrant en competència amb altres empreses que sí que estaven capitalitzades i que sí que quan se'ls feia una promesa es complia, i no com per la Conselleria d'Agricultura i el Consell Executiu, que se'ls prometia un suport polític i econòmic que després no els va arribar —fins i tot de 500 milions de pessetes en algunes ocasions.

Hi ha una involucració directa del Consell Executiu; el senyor Narcís Torrentó comparteix la presidència d'Unió de Ramaders o Unión de Productores de Leche de Cataluña —segons se'n vulgui dir—, la presidència de Central Lletera de Catalunya, Cap de Relacions Agràries del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, persona de confiança de la mateixa Conselleria, a la qual representa en múltiples ocasions, president d'una de les SATS, en què, a més, hi ha pràcticament tota la seva família, que rep 50 milions de pessetes d'aval; presència d'aquest senyor, a més, en diverses de les altres SATS, concretament en dues, i en una cooperativa i en la societat anònima d'Unió de Ramaders —després em referiré al conjunt de declaracions públiques fetes sobre aquest tema per algun Conseller.

Però, quina és l'actuació respecte als avals? En primer lloc, per l'article 12.3 del CARIC es diu que els avals no podran superar el 60% dels recursos propis. Fixem-nos en alguna d'aquestes empreses que han rebut avals. Per exemple, la Societat Agrària de Transformació del Pedraforca té 16.000 pessetes de capital social, o, per exemple, la Societat Agrària de Transformació de la Baixa Garrotxa té 18.000 pessetes de capital social. Si el 60% no es pot superar... Jo, de números, no en sé fer

gaïres però aquests estan ràpidament fets.

Hi ha una presència del senyor Torrentó i la seva família en el conjunt d'aquestes empreses. Però és que, a més a més, quan els avals són concedits, el 30 de desembre de 1981, en el Registre de l'IRA, de l'Institut de Relacions Agràries, algunes d'aquestes empreses no consten ni tan sols com a inscrites, i algunes no hi consten ni per haver sol·licitat la seva inscripció. Per tant, es podria dir que el CARIC ha concedit uns avals a empreses fantasmes. Així podríem dir, per exemple, com la Societat Agrària de Transformació de Lleters del Vallès es va donar d'alta el 29 de juliol de 1982; que l'empresa Societat Agrària de Transformació Coromines Explotacions es va donar d'alta el 22 del 4 del 83; que la Societat Agrària de Transformació Baixa Garrotxa es va donar d'alta el 22 de setembre de 1982; que la Societat Agrària de Transformació Baix Empordà, el 8 de febrer de 1983. I que la Societat Anònima Unión de Ganaderos Productores de Leche es dona d'alta el dia 18 de desembre de 1981, tretze dies abans, tretze dies tan sols abans de concedir-se-li aquest aval.

Però és que a més aquests diners, aquests 350 milions de pessetes es dediquen pràcticament en la seva major quantitat per acomiadar 147 treballadors, perquè aquests diners són els que es fan servir per a pagar les indemnitzacions per valor, aproximadament, pel damunt dels 200 milions de pessetes.

I és més, quan des del Fons de Garantia Salarial es retornen 100 milions de pessetes amb una diferència de sis mesos, que paguen alts interessos per valor de 16 milions de pessetes la mateixa empresa, resulta que es cancel·len dos d'aquests avals, dels quals després es torna a recuperar un, i en queda un.

Vostès, senyores i senyors Diputats, endevinen per casualitat de quina és la SAT, que es cancel·la aquest tipus d'aval? De l'única que té patrimoni: Explotacions Societat Agrària de Transformació, Coromines Explotacions, on tota la família del senyor Torrentó, el Cap de Relacions Agràries del seu Departament, senyor Conseller, tenen el seu patrimoni. L'única que, per tant, també tindria alguna cosa a perdre.

A més a més, hi ha tot un conjunt d'intervencions de diferents Consellers en les reunions posteriors per a intentar salvar l'empresa. Quan donats els primers passos, quan anunciats a *bombo y platillo*, quan s'ha fet allò dels grans focs artificials, que aquí fem una gran empresa, quan aquí donem una solució al sector de la llet a Catalunya, etcètera, quan s'ha animat el ramader, quan els ramaders es reuneixen en nombre de 5.000 a Granollers per a donar les gràcies a la Generalitat de Catalunya, en la figura del mateix President de la Generalitat, resulta que en aquells moments, quan vostès han de complir la segona part de la seva promesa, vostès neguen reiteradament l'ajuda econòmica per a salvar aquesta empresa, per a salvar una empresa —i aquí també ho haig de dir amb tota claredat— la idea de la qual era molt bona, però que el resultat —i la culpa només se'ls pot donar a vostès— és realment nefast.

Jo li voldria afegir, senyor Agustí Carol, i a tot el Consell Executiu, que a diferents diaris de Catalunya titulaven, per exemple, un article: «Un final feliz para una historia que nada tiene que ver con la crisis», segons deia aquest mateix article, o el senyor Agustí Carol, per exemple, ens declarava un bon dia: «Hay medidas para relanzar Rania.»

Miri, jo... Bé, i en algun moment fins i tot vostè expressava que aquest era un exemple a seguir per la resta d'Espanya, que

aquest era un exemple a seguir de cara a la Comunitat Econòmica Europea. Miri, si aquest és un exemple a seguir, els ramaders de Catalunya jo penso que avui estan convençuts que no és un exemple a seguir, i l'altre dia el mateix President de la Generalitat de Catalunya ens portava aquí, ens anomenava allò una «perla».

Jo avui n'he dit tot un conjunt, de perles, que formen un collar, que al coll del Consell Executiu demostra a tot Espanya què és el que no s'ha de fer, i ensenyen al conjunt d'Espanya i ens mostren amb un enorme desprestigi.

A més a més, són tot un conjunt de promeses que el mateix President de la Generalitat, reunits amb el Consell d'Administració d'Unió de Ramaders, els diu que abans de dos o tres dies els tornarà la contesta sobre arbitrar els 500 milions de pessetes que a bastament vostè havia promès. És més, als mateixos treballadors i als mateixos ramaders vostè els assegura que dimitirà si no aconsegueix aquestes ajudes. Estem molt acostumats a sentir poquíssimes promeses d'aquest Consell Executiu, i també estem molt acostumats a no veure-les complir, com la del mateix President de la Generalitat de Catalunya a Lleida, quan prometia una direcció general, i quan feia molt d'èmfasi que era l'única promesa que faria, i vostè, als mateixos ramaders. I el 18 de maig quan es va reunir amb el Consell d'Administració d'Unió de Ramaders i els prometia una solució, tampoc no s'ha complert.

I d'aquells 5.000 ramaders que aquell dia aplaudien i estaven satisfets amb aquella primera acció del Consell Executiu de la Generalitat —i ho torno a repetir, la idea era molt bona— avui tinc la seguretat que en els seus cervells, en el seu subconscient, hi ha un total i absolut convenciment i és que el que toca l'actual President de la Generalitat, ho trenca.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Agustí Carol): Honorable senyor President, senyores, senyors Diputats, la interpellació al final havia d'haver dit: quin és el capteniment del Consell Executiu enfront de la indústria lletera a Catalunya? I en això és en el que jo vaig a entrar amb la resposta.

El text de la interpellació presentada planteja una àmplia pregunta sobre una problemàtica que supera —o que havia d'ésser presentada— àmpliament l'àmbit econòmic i geogràfic de Catalunya, i que supera també els àmbits d'actuació programàtics que, en funció de les competències i de l'Estatut, té la Generalitat de Catalunya.

Això és així perquè, davant la pregunta que es formula pot semblar que no es té prou en compte un fet fonamental en tota la problemàtica de govern de la Generalitat des d'una òptica econòmica; problemàtica que al seu dia va palesar l'informe que sobre competències econòmiques de la Generalitat va emetre l'Institut d'Investigacions Econòmiques de la Generalitat l'any 1979, essencialment fent referència a la unitat de mercat, que a nivell de l'Estat comporta una llibertat de moviment de productes d'empreses i treballadors, que cal tenir ben en compte a l'hora d'explicar tant les actuacions com la filosofia de la política de la Generalitat en matèria del mercat de la llet, tant a nivell de la producció com a nivell de la transforma-

ció i distribució. Essencialment tenim al davant un mercat que té un component geogràfic importantíssim a nivell de tot l'Estat, on es defineixen unes ordres excedentàries i unes ordres deficitàries —i en aquestes últimes Catalunya n'és un bon exemple— i on es defineix una formació de preus en la producció, en la transformació i en el consum que no respon sempre a la mateixa realitat, a les mateixes estructures de mercat, ni es comporta sempre alhora dins d'una mateixa direcció.

També hem de considerar que precisament en aquest sector, el de transformació industrial de la llet, el sector públic té precisament a Catalunya una presència important a través d'una empresa industrial lletera coneguda per tothom, i que té un pes important dins del mercat de consum.

Després de dir tot això cal, evidentment, recordar que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té una política eficaç, conscient i consolidada en suport a la ramaderia que es fa a Catalunya. Evidentment, aquest tema no és l'objecte de la interpellació, i per això no en parlem gaire més; però no cal oblidar que el sector ramader a Catalunya és un sector absolutament indispensable per a mantenir la viabilitat de tot el sector agrari català; que és un sector que és arrelat a totes les comarques catalanes; és un sector que complementa —i a vegades intensifica— les possibilitats econòmiques de les empreses; és un sector que, per tant, permet de mantenir en una gran part del territori de Catalunya una activitat econòmica que d'altra manera estaria en perill.

La interpellació fa referència a una empresa industrial molt important a Catalunya, que ha tingut uns grans èxits industrials i comercials i que, malauradament, també ha tingut problemes greus de funcionament en relació amb la resta del sector. I, evidentment, abans d'iniciar una anàlisi del que pregunta la interpellació, caldria dir, i tenir ben clar, quins són, al nostre entendre, els problemes principals del sector industrial lleter a Catalunya. Quin és el diagnòstic, com funciona aquest mercat, o com creiem que funciona, i quins problemes genera per la seva manera de funcionar?

Essencialment aquest diagnòstic del mercat lleter industrial hauria de contenir una sèrie de referències amb les característiques d'aquest mercat a Catalunya, i a tot Espanya en general. En primer lloc, estem davant d'un sector on el model més freqüent és que en unes poques empreses industrials es concentra una gran part de la distribució del consum existent al mercat. Podem parlar que més de la meitat de la quota de mercat espanyola està concentrada en unes deu empreses. En aquest règim, anomenat pels economistes oligopolista, cal esmentar que destaquen per la seva importància un parell d'empreses que pels seus volums productius i per la seva cota de mercat, adopten unes posicions de lideratge del mercat, sobretot en el moment de determinar els preus de compra de la llet i els preus de venda dels productes derivats d'aquesta. Val a dir que, des de fa algun temps, el sector lleter industrial espanyol té problemes per a garantir la plena utilització de les seves instal·lacions i que això repercuteix negativament en els seus costos fixos de producció, posant de manifest, en aquelles empreses on això es dona, dificultats financeres i dificultats estructurals.

En segon lloc, aquest sector té una presència important del públic que es manifesta a través d'una empresa industrial que produeix i comercialitza tota mena de productes làctics, i que indica l'interès de l'Estat a tenir aquesta presència en un

mercat que es considera estratègic i que, en teoria, significa que l'Estat, el sector públic hauria, com a mínim, de participar en aquest lideratge del sector, compensant els possibles excessos de l'economia de mercat, que l'economia de mercat pot portar dintre d'un mercat que es qualifica d'interès públic o, almenys, de caràcter estratègic des del punt de vista de consum.

En tercer lloc, cal esmentar que en els darrers dos anys s'ha manifestat en el mercat espanyol una conjuntura agrària hostil a l'estabilitat de preus del mercat. Això vol dir que una sèrie d'accidents de tipus climatològic, una sèrie de desequilibris s'han manifestat en el mercat que han fet que en un moment o un altre l'escassetat de la llet hagi produït la necessitat per moltes empreses d'anar, a tota costa, a garantir unes fonts de proveïment que els eren necessaris. Aquest fet ha tingut també efectes negatius per a totes aquelles empreses que partint d'una situació financera molt ajustada, no tenien les disponibilitats que tenien els seus competidors per a anar a un mercat alcista en compra de la llet.

En quart lloc, hem de dir que per tot això s'ha manifestat també en aquest mercat una elevada inestabilitat dels marges comercials i, concretament, aquest tret ha estat important per a les empreses sense un fort suport financer suficient de partida; ens estem referint, òbviament, a la pràctica habitual en aquest sector de portar a terme campanyes esporàdiques o sistemàtiques, tant de descompte sobre el preu de consum a nivell de distribuïdor, tant del dipositari, com del distribuïdor majorista, o de les grans àrees comercials, amb l'objecte de garantir les quotes de mercat considerades com a òptimes per l'empresa. És obvi que quan aquestes polítiques esdevenen un fenomen generalitzat, el resultat final no depèn tant de l'habilitat comercial de col·locar el seu producte, sinó de la capacitat de resistència en el temps de finançament, de l'estructura productiva de cada una d'aquestes empreses, i que només les més ben dotades des d'un punt de vista financer poden resistir el temps suficient per a veure els resultats finals de la seva política de quota de mercat.

En aquest sentit, hem de dir que l'experiència ha demostrat que aguanten més les grans empreses i també les empreses on el sector públic té una presència concreta i definida. És l'empresa privada, és l'empresa que no té suport financer institucionalitzat, que sol pagar més el risc d'una política de preus amb descomptes que comporten, òbviament, la necessitat de finançar aquesta política, la necessitat de finançar uns estocs que aquesta política comporta, de finançar, en definitiva, les rebaixes irracionals de preus que una política de quota de mercat, a nivell de tot el mercat, i aquest comporta sovint —i ho ha comportat al nostre entendre— els darrers dos anys.

En relació amb el tema que s'esmenta en el pròleg de la interpellació, hem de dir, per tant, que els fets relacionats referents a aquesta empresa industrial van lligats a un període particularment conflictiu i problemàtic de tot el sector industrial lleter espanyol, però que això, com a experiència del passat, no és suficient. També s'ha de fer esment de la política de gestió que durant dos anys ha portat aquesta empresa amb el suport de la Generalitat, i que l'ha portada d'una situació de fallida a una situació de funcionament que ha estat positiu i que ha compartit, entre altres esdeveniments tan importants en l'ordre jurídic, l'aixecament d'una fallida de molts milions de pessetes.

La posada en marxa d'un pla de reestructuració d'aquesta empresa de cara al seu bon funcionament ha posat de manifest que l'empresa, en ella mateixa, tenia la capacitat i la possibilitat d'actuar rendiblement dintre d'un termini i dintre d'unes condicions normals.

Cal dir que quan Rania va començar a trobar problemes en el finançament d'una política que li era imposada per la resta del sector, i a la qual estava fortament condicionada per unes herències del passat, estava sortint d'una penosa però eficaç reestructuració interna, els resultats de la qual no s'han pogut veure perquè els problemes de mercat s'han precipitat molt abans que això fos possible. En tot cas, és una bona mostra de com havia reaccionat a la seva situació de fallida, sabent que en poc més d'un any havia multiplicat per dos la xifra de negocis d'aquesta empresa, i que s'havien pres, a fi i efecte d'ampliar la base econòmica de la seva quota de mercat, diferents iniciatives de relacions industrials.

Això és important saber-ho, perquè el que és veritat és que la conjuntura en què s'ha hagut de fer tot això ha estat una conjuntura hostil en què la llei del mercat, malgrat la presència del sector públic, ha estat una llei que anava en contra de les possibilitats financeres d'aquesta empresa i fins i tot de les possibilitats financeres que s'haurien pogut imaginar en les millors condicions o en les condicions més òptimes.

Quina és, doncs, la filosofia de la forma de procedir, les idees bàsiques d'enfrontament dels problemes del sector industrial lleter a Catalunya que des del Departament d'Agricultura i en nom del Consell Executiu es maneja? Cal dir, en primer lloc, que el sector transformador de llet a Catalunya es compon, essencialment, de dos grans grups: el que en podríem dir el sector privat tradicional, en què incloem, per la seva forma de funcionar, la mateixa empresa en mans del sector públic, i, d'altra banda, el sector cooperatiu, essencialment transformador de llet en formatge, ubicat sovint en zones econòmicament deprimides o de muntanya. D'una banda, el sector estratègic productor de la llei per al consum, ubicat prop de la ramaderia lletera, de tipus intensiu o semi intensiu, l'entorn de la qual està localitzat prop de l'àrea metropolitana, i, d'altra banda, els productors de formatge que bàsicament nodreixen la seva font de producció de la ramaderia de tipus extensiu i intensiu ubicada en zones de muntanya, de productors de llet, que és una de les poques alternatives econòmiques que tenen per a mantenir l'activitat al seu lloc de residència.

I si bé el diagnòstic dels problemes és sovint generalitzable d'un grup a l'altre, és clar que en el sector cooperatiu, la Generalitat hi és compromesa directament i té mitjans molt amplis i d'ampli abast per a actuar, mentre que en el sector industrial privat —com ho hem dit al començament— hi ha unes limitacions essencials, que són el respecte de la llibertat d'establiment de lliure competència i de la no-interferència des d'una òptica de gestió de mercats que, com sabem, és una òptica estatal.

Dit això, val a dir que el que es constata essencialment en aquest sector és una manca de prou concentració de l'oferta; és a dir, hi ha un excessiu nombre de centres de decisió de producció, que fa que hi hagi una certa tendència a establir freqüentment polítiques combatives de preus a nivell de consum i de preus a nivell de compra de llet. És evident que en el sector cooperatiu fa falta una major coordinació entre les diferents co-

operatives productores de llet i de formatge, i és clar que en el sector industrial privat creacional també fa falta una racionalització del sector; racionalització que, en tot cas, no ha de comportar una pèrdua d'avantatges ni per als consumidors ni per als productors de llet. Precisament, aquest és l'argument que defensa la presència del sector públic dins aquest mercat, si bé hi ha un sector públic estatal que hi participa, el que és clar és que la pèrdua d'empreses importants és un element que preocupa. És un element que s'ha d'estudiar molt a fons, i cal fer i esperar sempre —i, en tot cas, tot el que es pugui— tot el que sigui a l'abast de les institucions per a mantenir aquestes empreses dintre d'uns criteris de racionalitat, i dintre d'uns criteris de rendibilitat. Una altra cosa és que hi hagi un compromís a mantenir —pesi a qui pesi, i a qualsevol cost— unes unitats de producció quan la conjuntura que deriva del comportament de la resta del sector és una conjuntura hostil al manteniment d'aquesta empresa, és una conjuntura que, en definitiva, va dirigida a assegurar unes majors quotes de mercat als altres productors, i en què àdhuc les empreses mateixes del sector públic i estatal participen.

Evidentment, no és el mateix dir que es volen empreses eficients, que es volen empreses rendibles, que dir «a qualsevol cost», que pagaran els contribuents. Es volen mantenir aquestes empreses. Hi ha, evidentment, un balanç que s'ha de fer per la idea essencial que interessa mantenir el nombre d'oferts eficients de productes làctics. Interessa mantenir el nombre de compradors de llet per a transformació, perquè això, d'una banda, manté el grau de competència interna, i se suposa que això és beneficiós per als consumidors, i, d'altra banda, això manté les oportunitats de venda a nivell dels productors de llet, i se suposa que això és bo per a garantir uns certs nivells, uns certs ingressos de rendibilitat, tant des d'aquest punt de vista com des del punt de vista d'una política de millor qualitat, una política de millor sanitat, una política, en definitiva, de millor benestar del consumidor.

Per tant, des d'un punt de vista general, el primer principi, el primer motiu de procedir del Consell Executiu és permetre una situació en què la racionalització del sector industrial lleter es pugui dur a terme des d'una òptica d'equilibri, no des d'una òptica de desequilibris estacionals o d'instabilitat de preus, sinó des d'una òptica de racionalitat a nivell d'un repartiment de les actuacions, a nivell d'un progressiu abandonament de la filosofia de regims de centrals lleteres, que era una filosofia vàlida en el moment en què es va prendre, però que és una filosofia que en aquest moment té més aspectes negatius que positius. Una política, doncs, de permetre i de fomentar la concentració de l'oferta, de permetre i de fomentar la coordinació entre unitats de producció, sobretot a nivell de les cooperatives, a fi i efecte que puguin assolir organitzacions industrials i comercials més grans i que al seu dia puguin competir amb les altres que tindran com a competidores des del moment en què Espanya entri efectivament a la Comunitat Econòmica Europea.

No es pot continuar, i aquest és l'entendre del Consell Executiu, amb una organització industrial invertebrada, que contínuament està resolent els seus problemes a base de política de preus, de descompte, i de política de preus de compra de llet amb unes instal·lacions fixes i amb unes inversions considerables que no tenen assegurada la seva utilització màxima o la

seva utilització òptima. Evidentment, insisteixo molt en això: voler garantir la màxima utilització d'unes instal·lacions no significa, d'altra banda, renunciar a mantenir un cert grau de competència de mercat. Torno a repetir que la responsabilitat de mantenir el grau de competència dins dels mercats no és una responsabilitat que la Generalitat pugui assumir directament, perquè no té ni els mitjans ni les competències pròpies per a fer-ho. Una altra cosa és que en tot moment la Generalitat defensi els interessos dels ciutadans de Catalunya i vulgui garantir que empreses catalanes que són eficients, que són modernes i que estan tècnicament més ben preparades que altres no s'ensorrin, no vagin desapareixent per problemes que són externs a elles i que són condicionats fortament per un determinat comportament del sector.

Dit això, evidentment, s'ha de tornar a insistir, a repetir el principi fonamental... i aquesta política de conciliació de l'oferta s'ha de manifestar amb tota mena de suport a la política de coordinació entre cooperatives, de concertació de l'oferta, d'ús comú d'instal·lacions determinades, d'acords entre empreses en relació amb el mercat, de foment d'una política de preus per nivells de qualitat que sigui coherent amb la política que haurem d'aplicar en el moment en què Espanya pertanyi plenament a la Comunitat Europea.

No oblidem això, perquè la política lletera de la Comunitat és una política que, essencialment, està dirigida a garantir els equilibris de mercat a través de la participació del sector transformador dintre aquesta gestió i a garantir, d'altra banda, uns nivells mínims d'ingressos per llet, nivells que, com tots saben, són afectats adés per una participació en el sector làctic en el manteniment de costos financers dels estocs d'emmagatzemament de productes derivats de la llet que no tenen una fàcil sortida comercial.

En segon lloc, hi ha el principi de la tecnificació del sector, de l'obertura de nous mercats, de la facilitació de la interpenetració de capital nou que permeti una remodelació tècnica i tecnològica i que permeti nous sectors. S'ha de ser conscient que aquest és un sector que en aquests moments està essent interrelacionat amb el capital estranger, europeu, massivament, que té com a finalitat l'obertura de ventalls de productes d'empreses clàssiques cap a nous productes transformats de la llet relacionats amb l'alimentària en general, i que no pot ser que el nostre sector làctic continuï ancorat en una estructura i en uns funcionaments que són bons encara avui per a un funcionament de cara al consum directe, però que, evidentment, en un horitzó de deu anys tenen força possibilitats de tenir problemes de funcionament dins un mercat ampliat.

És clar que, dins això, el Consell Executiu dóna una prioritat absoluta a les seves actuacions en el suport d'empreses cooperatives, en el suport d'empreses que, d'una manera o d'una altra, estiguin directament lligades amb els interessos dels productors. I, en aquest sentit, la Generalitat, el Consell Executiu, han facilitat i ha donat suport sempre a totes aquelles iniciatives que tenien com a finalitat l'estructuració o la vertebració d'interessos pagesos de productors de llet en relació amb la transformació, amb la industrialització i amb la comercialització de llet. Aquesta és una realitat; és una realitat en general, i concretada en el cas de l'empresa que esmentava l'Il·lustre parlamentari en la seva introducció a la interpellació. El que passa és que, evidentment, això pot ser l'única condició —no és ga-

rantia de bon èxit de les empreses—; no es pot pretendre que l'Administració, ni la de Catalunya ni la de l'Estat, adopti una posició paternalista de protecció de les empreses a qualsevol cost. Les empreses han de funcionar lliurement; les empreses han de tenir uns condicionants, i, evidentment, la política de mercats, la política d'unitat de mercat dóna una responsabilitat que ha de caure en mans del Govern de l'Administració central, i d'aquest punt de vista al Govern només li queda la possibilitat de donar suports directes i suports indirectes a totes les iniciatives que provenen dels sectors productors, dels sectors transformadors o dels sectors comercials. Des d'aquesta òptica, i, per tant, per a resumir, hi ha dos principis fonamentals... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: ...que inspiren les actuacions del Consell Executiu en matèria de mercat industrial lleter.

En primer lloc, la necessitat de mantenir la base industrial existent a Catalunya, com a zona deficitària de llet, per a garantir alhora un grau de competència positiva i benèfica als consumidors catalans, i per a garantir, al mateix temps, unes fonts de sortida comercial per a la llet que pròpiament es produeix a Catalunya, a més de la que s'importa de la resta de l'Estat.

En segon lloc, actuar essencialment a través de totes aquelles organitzacions de la producció que apropen els interessos dels productors de llet als interessos de la transformació. I, en aquest sentit, en primer lloc cal esmentar la participació important de les cooperatives lleteres de Catalunya dintre el mercat lleter català, cooperatives que han rebut i que rebran tot el suport necessari del Consell Executiu, i que necessiten, però, adoptar d'una manera enèrgica i clara una política de concertació i una política de coordinació més forta.

Una altra cosa és l'anècdota de la família Torrentó, quan el senyor Torrentó ocupava un càrrec que no era incompatible amb la resta d'actuacions que tenia en les seves hores lliures de responsabilitat oficial.

I una altra cosa és dir que els avals eren de la CARIC, quan els avals no corresponien a la CARIC, sinó que era una decisió política del Govern de la Generalitat de donar ajuda a aquestes empreses.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President. Li haig de dir, senyor Conseller d'Agricultura, que vostè ha estat altament brillant en la seva exposició. Però jo no li parlava de tot el que vostè ens ha expressat en aquesta Cambra. Això ho hauríem pogut escoltar en qualsevol escola, en qualsevol càtedra d'economia agrària, o ho hauríem pogut llegir en els múltiples papers a què vostè ens tenen acostumats, que parlen molt i la veritat és que diuen poques coses, realment, del que s'ha de fer.

Com es pot, senyor Conseller, després de les meves manifestacions —que jo penso que han estat greus i que, per primera vegada, no he qualificat en aquesta Cambra, perquè ho deixo a la consciència dels senyors Consellers, dels senyors Diputats —els senyors Consellers ja és una altra cosa, però suposo que també ho faran, també ho faran— que la qualifiquin i que la jutgin..., vostè ens contesta amb una resposta absolutament i totalment literària —com deia, en altres ocasions, un Diputat

d'un altre Grup polític — posant el contestador automàtic.

Miri, en un moment donat el senyor President de la Generalitat de Catalunya ens va dir que vostè era Conseller perquè entenia molt d'inseminació artificial. I ho recorda? És una llàstima que avui no hagi aprofitat aquesta ocasió i ens hagi parlat de la manera que vostè hi entén. Jo li continuo fent les mateixes preguntes; jo li continuo fent les mateixes manifestacions: és veritat que es varen donar diners de la CARIC? Si vostè em diu: «No, no és una decisió de la CARIC». Molt bé, és que això encara és més greu. Perquè, aleshores, en data 30 de desembre de 1981 no se li donen perquè l'article segon diu: «La formalització i execució d'aquest aval la portaran a terme els Consellers d'Economia i Finances, Indústria i Energia previ informe de la CARIC que justifiqui el compliment de les condicions establertes en cada cas, en el Dictamen elaborat per aquella Comissió.» Però com que resulta que aquestes empreses no complien les condicions, després, el senyor President, per una decisió del Govern, els el donen. Ves quines coses!

És potser aquesta manera que el senyor President de la Generalitat en molt casos diu, a algun Conseller: «Calla, que aquí parlo jo.» No és un equip, és una persona. La desgràcia és que quan aquesta persona s'identifica amb Catalunya, i aleshores ens demostren com es destrueix una empresa de Catalunya, com es trenquen les justes aspiracions de centenars de milers de ramaders d'aquest país que havien cregut en vostès, havien cregut en el President de la Generalitat de Catalunya quan, a Granollers, els deia que els ajudava i els continuaria ajudant, i en aquests moments ja no creuen, no en el senyor Pujol, ja difícilment creuran en qualsevol President de la Generalitat de Catalunya. Costarà tornar-los a convèncer costarà tornar-los a convèncer, que s'han d'ajuntar, que s'han d'unir per a fer cara al repte de la Comunitat Econòmica Europea.

Jo, en la seva intervenció, he sentit dir-li coses realment greus. Una d'elles és dir-li que no pot continuar Catalunya amb un sistema industrial invertebrat, que faci tota una sèrie d'actuacions en el sector de la llet, etcètera; que s'ha de potenciar les petites cooperatives... Per favor, esperin que canviem el govern; no toquin res més i no ho trenquin.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: De l'estant mateix, senyor President, senyores i senyors Diputats. (*Rialles.*) He volgut cenyir-me concretament en el tema de la interpellació i no he volgut respondre —com he dit— una anècdota, una sola indústria. Les indústries catalogades dintre de Catalunya en el sector lleter són quaranta-dues, el senyor Conseller ens n'ha parlat..., perdó, el senyor Diputat —jo també tinc errors—, ens n'ha parlat d'una; per tant, he dit que l'anècdota no fa la categoria. Això és indiscutible.

Recordi també el senyor Diputat que els malestars financers i econòmics de l'empresa susdita no comencen precisament en el moment que ell en fa història, sinó que comencen el novembre del 80, i ja en aquell moment la Generalitat pren costat tant de l'empresa com dels acreedors com del seu comitè d'empresa i s'arriba a uns acords per a intentar tirar aquesta empresa endavant. És molt després quan es produeix el fet que intervé la Conselleria d'Agricultura junt, efectivament, i amb la demanda dels pagesos; no és la Conselleria d'Agricultura la que promou el moviment, sinó que són els mateixos pagesos, que

fa molt temps promovien ja i tenien aquest desig, els que vénen plantejant-se la qüestió, qüestió que nosaltres acollim i qüestió que nosaltres dirigim.

Pels fets que li he relatat, potser excessivament de pressa perquè el contingut era molt ampli..., i responia la seva interpellació, responia que era el que passava en el mercat lleter industrial a Catalunya. És molt després quan aquesta climatologia adversa i quan aquestes lluites de mercat interior provoquen una descapitalització absoluta i total dels préstecs fets, emparant-se en la Llei 2/1981, dels Pressupostos de la Generalitat del Decret 512/1981, del 30 de desembre, i del Decret 380/1982, del 21 d'octubre, quan es presenta aquesta situació que significa mantenir l'empresa caigui qui caigui, posant-hi els diners que siguin necessaris, quan la Generalitat pren la decisió de comprometre en aquell moment, la col·laboració dels ramaders i la col·laboració de la Federació de Cooperatives. Aquesta col·laboració es busca d'una manera absoluta i total, és busca no solament la col·laboració dels set grups ramaders, un per un, sinó dels set en total ja que començaven a defugir les seves aportacions de llet. I es busca la col·laboració de la Federació Cooperativa perquè la Unió de Ramaders, en últim terme, s'havia convertit en cooperativa. Ni els grups de ramaders ni la Federació de Cooperatives obren de manera positiva la nostra pregunta i això és el que ens decideix a la nostra decisió de no continuar amb els ajuts en aquell moment en la forma com estava establerta l'empresa. Altra cosa és que actualment l'empresa encara continua com anònima laboral, altra cosa és que a través de la Conselleria de Treball i de les seves possibilitats dintre el marc pressupostari continua l'ajut en aquests obrers. Això és el que podem dir referent a aquesta empreses, però no és referent al sector lleter, que és una altra cosa completament diferent.

Senyor President...

Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la següent interpellació que és la que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Marçal Casanovas del Grup d'Esquerra Republicana, sobre la prevenció d'incendis forestals. El senyor Casanovas té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories. El dia 18 de juliol quan vaig presentar aquesta interpellació, em trobava encara sota els efectes de la indignació que em produí el fet d'haver estat un espectador ocasional de l'incendi del paratge dels Àngels a Girona. No sé si és bo que hagin passat prop de tres mesos des de la presentació d'aquesta interpellació fins ara. Em sembla que sí que és bo perquè ara les meves paraules poden tenir un desapassionament i una perspectiva que difícilment haurien pogut tenir en aquells moments. Ara puc constatar que no solament aquest incendi sinó d'altres que posteriorment s'han produït, confirmen plenament el que jo ja deia: que la política de prevenció d'incendis ha estat un fracàs. Vull fer notar, senyories, que parlo de la política de prevenció, no de la política d'extinció. Cal distingir-ne la diferència. Agrairé, per tant, que el senyor Conseller que em respongui —suposo que serà el de Governació—, s'estalviï en benefici de tots la descripció de la llista de les actuacions del Cos de Bombers durant

aquest estiu, així com les manifestacions de les millores que s'hi hagin pogut introduir.

Crec —i cal saber reconèixer les coses tal com són— que els bombers han actuat aquesta temporada amb una millor coordinació, amb promptitud i amb competència i, en certs casos, fins i tot, amb risc per a llurs vides. Però els bombers no poden actuar mentre el bosc no crema, i quan ja crema, llavors, malauradament, tota la seva activitat consisteix a procurar que es cremi al menys possible.

Aquest estiu, més exactament fins al dia 5 d'agost, portàvem ja cremades 18.400 hectàrees, i després se n'han afegit d'altres. Tot un èxit. Ja sé que se'm pot observar que, data per data, l'any 80, el pitjor de tots, se'n cremaren 25.760, d'hectàrees, però no pensem que aquesta reducció pugui ser consol per a ningú. Som cada dia més els que ens inquietem en veure com a poc a poc la nostra riquesa forestal —riquesa, tant material com en bona part espiritual— va desapareixent del nostre paisatge i que, si continuem així, amb aquest ritme, aviat les repoblacions forestals, les massa escasses repoblacions forestals, no arribaran a compensar el que foc es menja. Per cert, sembla que aquestes repoblacions, a més de ser escasses, pateixen del defecte de ser fetes a corre-cuita, sense tenir gaire en compte l'ecosistema local. Es fa amb espècies que les males llengües gosen dir que interessen més a les papereres que no pas al paisatge natural de Catalunya.

Em sembla que ens cal fer un esforç i intentar aconseguir que el bosc no arribi a cremar o que se'n cremi al menys possible. Per això cal tenir una política de prevenció d'incendis que sigui eficaç. Em fa por que el senyor Conseller, en la seva resposta, no em surti amb vaguetats i em digui que a partir d'ara es prendran mesures. Li voldria recordar que pel juliol de l'any passat, el llavors Conseller de Governació ja ens va dir resposta a una altra interpellació nostra, que prendria les mesures adequades.

Dubto si les mesures s'han pres, i per això he formulat aquesta interpellació. Però si s'han pres, hem de reconèixer tots plegats que com a mínim no han estat ni eficaces ni suficients. No cal, d'altra banda, que se'ns remarqui de nou la gran sequera que pateixen els boscos. Pel que veig, això passa un any sí i un altre també, i potser ja fóra hora de començar a considerar aquesta sequera estiuenca com a habitual al nostre clima.

Per a prendre mesures adequades cal que d'una vegada reconeguem sense embuts que no lluitem contra accidents més o menys naturals i sempre possibles. La nostra lluita de prevenció l'hem de fer contra l'acció d'irresponsables, d'incívils i a vegades de veritables sabotejadors de la nostra natura. Ja no és cap secret per a ningú que la gran majoria dels focs són provocats, i malauradament amb prou eficàcia per arribar a la fi que es proposen. Per a il·lustrar-ho, cito només les paraules de dos experts en la matèria, el senyor Alfons Ortí, Director General de Prevenció i d'Extinció d'Incendis diu que quasi la meitat de les hectàrees cremades ho són per obra de piròmans; el senyor Antoni Güell, Cap Territorial dels Bombers de Girona va encara més enllà quan escriu que la gran majoria dels incendis són deliberadament provocats, i assegura que, concretament, els incendis dels Àngels, de Sant Grau, de Sant Martí el Vell, de Sant Pol de la Bisbal tots ells en terres gironines, han estat totalment intencionats.

He dit abans que la tasca d'extinció és bona. En dir això, em refereixo únicament al Cos de Bombers de tipus tradicional, perquè sento molt no poder dir el mateix dels avions cisterna d'ICONA. Només els vull dir que als Àngels aparegueren quan el bosc ja feia deu hores que cremava. Tots sabem que aquest tipus d'extinció aèrea és summament eficaç quan el foc és de dimensions reduïdes en el seu inici. Però llamentosament, quan el foc és abrandat, el seu rendiment baixa notablement, perquè més de la meitat de l'aigua que porten s'evapora a causa de la intensa escalfor abans que pugui arribar a les flames. Perquè tardaren deu hores a aparèixer els avions d'ICONA, en aquest cas? Jo tenia entès que ICONA era un servei que s'havia traspasat a la Generalitat. Veig, i ho lamento, que anava errat. Reconec que anava errat.

És per tot això que interpello el Consell Executiu demanant que se m'expliqui quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu per a arribar per fi a protegir eficaçment els nostres boscos i adoptar totes les mesures necessàries per a defensar aquesta riquesa essencial per al manteniment de l'equilibri ecològic de les nostres contrades.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats. Els incendis forestals, efectivament, han representat i representen una gran preocupació no únicament per al Consell Executiu de la Generalitat i per aquest Parlament, sinó, com deia el senyor Marçal Casanovas, una preocupació ciutadana molt sentida, molt forta, sobretot durant aquests mesos de juliol i agost a Catalunya.

El ritme amb què es reproduïxen els incendis forestals requereix un esforç important de la Generalitat i jo diria que, a més, de tota la societat catalana. Aquest esforç ja s'està fent, però jo vull dir aquí, que el que és segur és que calen més dotacions econòmiques, una acció més enèrgica, per tal de poder obtenir l'èxit final que ens demanava el senyor Marçal Casanovas.

En la seva interpellació, en la defensa de la seva interpellació, el Diputat interpellant em diu que no parli de les millores que s'han fet i que no parli de les millores que es faran. Jo estic disposat a no parlar de les millores que s'han fet, però si al final de la seva interpellació el Diputat interpellant em demana quin serà a partir d'ara el capteniment del Consell Executiu, no tinc altre remei que parlar-li de les millores que es faran.

El senyor Marçal Casanovas, en la defensa de la seva interpellació, no ha parlat d'una cosa que deia en el text escrit de la seva interpellació: d'afirmacions triomfalistes del Govern de la Generalitat. Jo li agraeixo que no ho hagi dit aquí, en la seva defensa, perquè realment no estem per manifestacions triomfalistes i, a més a més, no hem fet manifestacions triomfalistes. Sabem que el problema és greu, i en l'exposició del senyor Marçal Casanovas jo estic d'acord amb la gravetat que ha volgut donar a aquest tema. I aquest problema s'arrela en unes circumstàncies socio-econòmiques del nostre món industrialitzat. El bosc, en gran mesura, ha estat abandonat pel treball de l'home, ja no és una activitat d'explotació de l'home en el

camp extens de l'agricultura, i ha estat abandonat pels seus baixos rendiments econòmics. I aquesta és una primera constatació.

D'altra banda, l'automòbil, la proximitat de grans zones urbanes, les visites i excursions als boscos dels habitants d'aquestes zones urbanes, els caps de setmana, han multiplicat el perill d'incendis. No es tracta d'un fenomen conjuntural de Catalunya, sinó que afecta zones, àrees molt extenses del món; és un problema greu en moltes parts del món i, sobretot, jo diria, a la conca mediterrània. Però vull remarcar que dins de la conca mediterrània, Catalunya constitueix, segons estudis d'experts catalans i internacionals, la zona més perillosa. La zona més perillosa, per dos motius: per la gran extensió de bosc de característiques mediterrànies que hi ha a Catalunya —1.500.000 hectàrees—, similar al bosc que hi ha a Suïssa, de característiques ben diferents però de la mateixa extensió, i, per tant, la gran concentració urbana de l'àrea de Barcelona, enmig d'aquestes zones de bosc, i aquestes dues condicions són úniques en la mediterrània i, per tant, creen un gran perill. Si a això s'afegeix un determinat nivell de vida —percentatge d'automòbils per mil habitants—, fa que realment aquests condicionants socio-econòmics inserits en aquest marc constitueixin, realment, un gran perill, un gran perill objectiu.

La lluita contra els incendis és una qüestió que afecta tot el poble de Catalunya —i no és per defugir responsabilitats, però ho sabem. Només la conjuminació d'esforços de la Generalitat, diputacions, ajuntaments, de tots els ciutadans, pot fer que en aquesta gran lluita siguem guanyadors. És va redactar el Pla de Coordinació en la lluita contra incendis forestals, tant en l'aspecte de prevenció, al qual ha fet més referència el senyor Marçal Casanovas, com pel que fa a l'extinció i, em sembla, ell ho ha dit, és un fet constatable que la coordinació entre la Direcció General i el Servei d'Extinció d'Incendis de la Generalitat, els ajuntaments, la Guàrdia Civil, la Protecció Civil provincial, la Inspecció regional d'ICONA, excepte en el tema dels hidroavions, l'Exèrcit de terra, la Creu Roja, els ajuntaments i els ciutadans voluntaris, en general, aquesta coordinació de cara a l'extinció ha funcionat jo diria que una mica millor, i no vull, en aquest aspecte, tampoc ser triomfalista.

Això és el que hem explicat i d'aquí vénen les afirmacions que potser feia el senyor Marçal Casanovas en el seu text escrit.

1983, evidentment, en tema d'incendis, no ha estat un any bo. El senyor Marçal Casanovas diu que, això, ho repetim any rera any. Potser és cert. Aquest any no ha estat bo ni per a Catalunya ni per a Espanya —encara amb últims incendis recents, molt greus—, ni a França, ni a Itàlia —recordo l'incendi de l'illa de Sardenya—, ni a Iugoslàvia. Evidentment, el mal de molts no és excusa, però sí que això ens permet de situar el tema en tota la seva gravetat.

El Primer Ministre francès, Pierre Maurois, davant de la gravetat del problema, va demanar un estudi per uns conductes diferents que preveu la legislació francesa, i a un Senador de Léro, el senyor Marcel Vidal, li encarregà un estudi específic sobre les possibilitats de lluita contra els incendis a la zona mediterrània, amb plens poders per a inspeccionar tota l'actuació dels bombers, d'altres cossos i de la política de prevenció. Jo mateix vaig visitar el senyor Marcel Vidal, senador, que acaba de lliurar el seu estudi al Primer Ministre francès, estem en contacte, les mesures que nosaltres estem estudiant són molt

similars a les que proposa el senador francès Marcel Vidal, i el tema és de gran gravetat, no únicament per a nosaltres, sinó a França, que em sembla que és el país que, des de fa anys, en la zona de Provença, sobretot, té més grans incendis i que, pel seu nivell tecnològic, s'ha proposat de lluitar-hi amb més eficàcia. Els contactes amb l'Administració francesa continuaran —jo hi torno a anar el 18 de novembre— i els plans que penso exposar aquí són similars als que es practicaran en el país, en aquest aspecte, més evolucionat.

Parlava de l'estructura socio-econòmica del país, i un altre gran paràmetre genèric dels incendis forestals és el grau de perillositat del bosc, perillositat en el sentit d'inflamabilitat i combustibilitat. En aquest aspecte, evidentment, la sequera, que dura a Catalunya des de 1977, cada any va agreujant les possibilitats d'incendi del nostre bosc, i sis anys de sequera continuada constitueixen un període intens que no havia existit a Catalunya des del 1945 i que, conjuntament amb les temperatures d'aquest estiu, ha augmentat a Catalunya i a tota la mediterrània la inflamabilitat del bosc.

Però és evident, com deia el senyor Marçal Casanovas, que la protecció del nostre bosc ha de superar tots els condicionants reals avui esmentats. És a dir, la sequera o l'especial situació de Catalunya no poden servir d'excusa —ho dic només per situar el problema— i, precisament, en la lluita contra els incendis hem de tenir en compte aquests condicionants.

Jo voldria dir quins seran els eixos bàsics d'aquesta lluita, que per a nosaltres és essencial, durant els propers cinc anys, perquè, evidentment, aquesta no és una lluita que es guanyi en sis mesos ni en un any, sinó que és una lluita molt llarga.

Deia que el Pla de Coordinació per a la lluita contra els incendis, el 1983, ha estat una eina útil —ho reconeixia parcialment el senyor Marçal Casanovas—, però potser, jo diria, no suficientment aplicada, i en el desenvolupament d'aquesta eina del Pla de Coordinació podem ser més eficaços. S'ha d'intensificar encara la formació i la col·laboració amb els ajuntaments. El clima de col·laboració amb els ajuntaments ha estat bo, però potser els mecanismes previstos en el Pla de Coordinació s'han d'aplicar molt abans que es vegi el perill de l'incendi, que es vegi l'incendi a sobre. Els mecanismes, no obstant això, continuen vigents i es treballarà per tal que durant l'actual curs siguin assumits amb profunditat per totes les parts implicades.

Una part important del Pla de Coordinació s'ha de desenvolupar, que és l'elaboració del Pla Bàsic Municipal de lluita contra els incendis forestals, portant l'accent sobre l'actuació del municipi i, sobretot, el coneixement del territori que té el municipi. L'ajuda, evidentment, del Servei d'Extinció d'Incendis i de Salvaments, de les Seccions Territorials del Medi Natural, de la Guarderia Forestal, com el coneixement del territori que pugui tenir la Guàrdia Civil no han de faltar a l'hora d'establir aquest Pla Bàsic Municipal de lluita contra els incendis, que ha d'indicar clarament els punts següents: localització de masses forestals i determinació de les àrees de major perill, emplaçament de nuclis de població, urbanitzacions i edificacions aïllades, emplaçament d'indústries i activitats perilloses, mitjans de localització immediata del guarda forestal, grups de prompte auxili, i quadrilles de *retén*, llocs disponibles per al proveïment d'aigua per a l'extinció, comunicacions, vies de comunicació i pistes o camins forestals amb indicació dels vehicles que poden transitar-hi, plans d'alta protecció d'empreses i

medis de població existents a les zones forestals, possibles llocs de concentració de mitjans extraordinaris, llocs de possible utilització com a pistes d'emergència per a mitjans aeris, llocs de vigilància, operacions de caràcter preventiu a realitzar, programa d'accions de sensibilització i instrucció ciutadana —això més en el camp de la prevenció.

Però jo diria que cada municipi ha de tenir aquest Pla Bàsic Municipal de lluita contra els incendis forestals, en el qual constin totes aquestes dades, que són essencials en la lluita contra l'incendi.

El senyor Marçal Casanovas em parlava de la reconstrucció de zones afectades pels incendis forestals —que jo crec que és una demanda social a Catalunya, claríssima, i en la qual s'ha de fer un esforç que jo diria extraordinari. El Consell Executiu de la Generalitat, en data 18 d'agost del 82 —per tant, l'any passat—, va publicar el Decret sobre mesures de reconstrucció de les zones afectades pels incendis forestals de Tarragona i de Barcelona durant els mesos de setembre del 81 i juliol del 82. Sobre la base d'aquest Decret es van fer uns projectes de restauració forestal que executen els serveis dependents de la Direcció General del Medi Ambient. S'estan fent els següents: Pla d'actuació a la zona de Begues, que afecta una superfície superior a les 8.000 hectàrees, comarques: Baix Llobregat i Garraf; Pla d'actuació de Tarragona per a una superfície de 7.000 hectàrees a les comarques del Baix Camp, Ribera d'Ebre i Baix Ebre; Pla d'actuació a la zona de Jorba i Igualada, comarca de l'Anoia: 1.000 hectàrees; Pla d'actuació a la zona de Sant Feliu de Codines: 980 hectàrees, comarca: Vallès Occidental. I en aquests moments estem actuant en un pla especial per a la zona dels Àngels de Girona, les rodalies de Peramola a Lleida, i Taradell, a la comarca de l'Osona, província de Barcelona. Aquestes són tres accions puntuals que pensem portar amb una gran rapidesa. A la zona dels Àngels, que és la primera experiència pilot d'enguany, hem tingut ja una reunió amb el Medi Natural, amb l'Alcalde de la ciutat de Girona, per a començar immediatament la repoblació de la zona afectada per l'incendi dels Àngels, que, segons ens deia el Diputat interpellant, el seu dramatisme va motivar la seva interpellació, i jo crec, efectivament, que el dramatisme d'aquest incendi, per la seva proximitat a la ciutat de Girona i per haver afectat una zona tan entranyable dels gironins, com és la Vall de Sant Daniel, mereix una repoblació immediata. En aquest punt estem perfectament coordinats amb l'Ajuntament de Girona, i si l'acció no s'ha començat immediatament és precisament perquè la climatologia actual no ho permet, però és qüestió de dies que es comencin els treballs en aquest aspecte, perquè, per a nosaltres, la repoblació forestal dels Àngels, així com la de Peramola i la de Taradell, són tres reptes que tenim com a conseqüència dels incendis del juliol i de l'agost d'enguany.

També hi ha previstes construccions de basses per a emmagatzematge d'aigua a llocs estratègicament situats, amb facilitat d'accés i proximitat en àrees boscoses, localització de terrenys per a preparació de petits camps d'aterratge. Jo explicaré després que la finalitat d'aquestes pistes és la d'ésser utilitzades per avionetes amb gran capacitat de maniobra, i que puguin servir tant en missions de vigilància com d'extinció, perquè, efectivament, el fet que ICONA, en l'aspecte dels hidroavions per a extinció d'incendis, tingui només, a tot Espanya, nou hidroavions, que en l'època d'estiu n'hi hagi dos que estiguin

operant normalment a Catalunya, amb base a Reus, tot això ens ha demostrat que hi ha una insuficiència de mitjans molt gran.

Hi va haver una sèrie d'incendis a les comarques gironines en els quals vam poder utilitzar els hidroavions dels serveis francesos, que en tenen dinou en la zona de Maril·lan, però després hi va haver dificultats diplomàtiques i de defensa que, precisament, a partir de l'incendi dels Àngels ens van impedir d'utilitzar aquests hidroavions. I, aleshores, en la seva sessió del 4 d'agost, el Consell Executiu va prendre la decisió d'estudiar pel seu compte, i per a poder-ho tenir abans de l'estiu que ve, la possibilitat de comptar amb mitjans aeris, com després explicaré.

S'ha decidit també la creació de faixes tallafocs en llocs estratègics que serveixin com a camins d'accés i facin la missió de tallafocs al mig de les masses forestals.

Tenim un estudi d'una sèrie de científics catalans que ens donen les característiques d'aquestes faixes tallafocs, que han d'estar perfectament netejades perquè l'herba que s'hi pugui fer és un propagador molt gran del foc i, aleshores, no serveix absolutament de res, i, d'altra banda, el tema de les faixes tallafocs s'ha de tenir en compte que en les contrades nostres amb molt de vent molt sovint quan el vent bufa molt fort són perfectament inútils. Jo recordo a les comarques tarragonines un foc que va saltar l'autopista, i l'autopista és un tallafoc important. I, en l'incendi dels Àngels aquella nit, el senyor Casanovas hi aniria l'endemà, però jo aquella nit hi era i bufava un garbí molt fort, i el foc es propagava a una velocitat de 80 quilòmetres per hora. És un fenomen realment impressionant, tristament impressionant, quan hi ha un foc amb aquesta intensitat de vent.

La neteja de franges i de faixes a la vora dels camins forestals i de les carreteres, aquest és un tema importantíssim perquè jo recordo que la majoria d'incendis comencen a la vorera de les carreteres i, molt sovint, perquè la gent des dels cotxes tiren les burilles enceses, fins i tot, aquest estiu, el mes d'agost, quan hi havia la psicosi d'incendi —realment jo crec que va entrar molt fort dins de tots els ciutadans de Catalunya el perill que hi havia i que se'ns estava cremant una cosa essencial com eren els boscos de Catalunya—, no obstant això, tots vostès i jo mateix, amb la mentalitat que teníem tots en aquell moment de la lluita contra els incendis, hem vist des dels automòbils tirar burilles enceses i, aleshores, les herbes seques no netejades dels camins o de les carreteres són les que inicien l'incendi. I, després, la neteja de boscos, i la neteja de boscos de la qual parla molt sovint tothom, no és tan fàcil, perquè hi ha neteges de boscos que poden representar destruir el sotabosc, la mort de la terra vegetal i, per tant, la mort del bosc i aconseguir amb la neteja el mateix efecte que aconsegueix l'incendi. Tot això de la neteja de boscos, evidentment, s'ha de fer, però s'ha de fer ben feta per a conservar la naturalesa del bosc.

Però, l'important és portar a terme aquestes activitats, perquè tot això que he dit, evidentment, tots ho sabem, i sé que no dic gran cosa de nou i en l'informe del Senador Marcel Vidal també hi és tot això, però, com es realitza, com es porta a terme tot això? Aquestes dues últimes actuacions, neteja de franges i neteja de boscos, s'estan portant a terme mitjançant el personal propi i eventual de la Direcció General del Medi

Rural i, mitjançant el programa de neteja de boscos portat a terme amb el Departament de Treball. En aquest moment treballen a Catalunya i de forma especial a les comarques amb masses boscoses amb fort perill d'incendis —Bages, Vallès Oriental i Occidental, Maresme, Baix Llobregat, Alt Penedès— 400 homes en 40 cooperatives que són dirigits pel que fa als treballs de neteja per personal tècnic i de guarderia forestal de la Direcció General del Medi rural.

A partir del mes de novembre s'iniciarà el treball de 1.000 homes procedents de l'atur per a actuar en la reconstrucció de zones afectades per incendis, arranament de camins, retirada de restes d'arbrat cremat en evitació de plagues forestals, preparació de terrenys incendiats per a la seva restauració, repoblacions forestals d'aquests terrenys, és a dir, 400 i 1.000 al novembre, però jo crec que això s'ha d'incrementar molt més i que, realment, persones procedents de l'atur, que treballin en aquestes activitats pot ser, momentàniament, una solució.

En aquest pla d'utilitzar persones provinents de l'atur per a la neteja de boscos, algun Diputat en aquest Parlament ja ha ironitzat alguna vegada, fins i tot havia recomanat els Consellers que anessin al bosc a treballar. Jo crec que no és un tema per a ironitzar-hi, realment la política que pensa dur a terme el Govern francès és precisament aquesta, el que passa és que s'ha de dur a terme amb una gran intensitat i portar a aquesta neteja dels boscos gent procedent de l'atur i, sobretot, joves que no troben la primera feina, per tant, això ens confirma que el camí emprat en aquest camí és el bo, el que passa és que 400 persones no són suficients, 1.000 que s'integraran el novembre tampoc no són suficients, i el que cal fer és intensificar-ho.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, realment, ha passat molt del temps previst pel Reglament.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Sí, perdoni, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Li prego d'abreujar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Jo volia dir només que hi ha també un pla de lluita contra l'erosió a Catalunya, una Llei d'aprofitaments forestals, perquè, precisament, la rendibilitat econòmica del bosc faci que la seva explotació contribueixi a la lluita contra incendis, un projecte de llei de mesures urgents de protecció de les masses forestals i, aleshores, simplement volia dir que la guarderia forestal per a la prevenció, que és el tema del qual parlava el senyor Marçal Casanovas, i que té tota la raó d'insistir sobre aquest tema perquè és un tema essencial, és una qüestió de sensibilització de tota la població d'educació de tots nosaltres, de programa publicitari de prevenció, de visites de les escoles que ja s'han iniciat a tots els parcs de bombers de Catalunya i, en definitiva, de vigilància, de vigilància del bosc, és a dir, la vigilància que tenim als boscos de Catalunya és ridícula comparada amb la vigilància que tenen boscos menys perillosos, com per exemple els de Suïssa o els d'Alemanya, i, per tant, s'ha d'intensificar aquesta vigilància. Un dels punts que posarem en marxa immediatament és la posada en servei de 24 patrulles mòbils de guarderia forestal addicionals.

Avui dia a Catalunya n'hi ha 10 i en posarem 24 més. Jo volia dir que també s'han d'augmentar els mitjans de l'extinció i que en aquest aspecte tenim previst adquirir no els Canader que té ICONA i que tenen un cost de 800 milions cada un, sinó d'adquirir uns avions més lleugers amb capacitat de 1.500

litres d'aigua, que permetin una vigilància i, a més, una actuació immediata en el cas d'incendis, que això representaria un cost molt més reduït i que pensem presentar al Parlament una Llei de crèdit extraordinari per a la lluita contra els incendis, que representarà uns 4.000 milions de pessetes, perquè, senyor Marçal Casanovas, jo no puc aquí —el senyor President té raó d'avisar-me del temps—, acabar tota la meva exposició, però sí de les paraules que he dit voldria que li quedés ben clar que compartim amb vostè la importància molt gran que donem a la lluita contra els incendis a Catalunya, contra els incendis forestals, essencialment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casanovas té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, he escoltat amb molta atenció i interès l'exposició del senyor Macià Alavedra, que ha estat molt gentil responent la meua pregunta, però, malauradament, a part de dir-nos que això de la prevenció és un problema molt greu, que tots n'hem de tenir consciència, que és una cosa molt interessant, que ho hem d'atacar, sempre ens parlen de coses que es faran a partir d'ara. I a mi m'agradaria que recordés el senyor Conseller que només limitant-me a la província de Girona aquest estiu hi ha hagut disset incendis diaris de mitjana i que ara, després de tres anys de funcionar el Govern de la Generalitat, se'ns parli que es farà això, o que es farà allò i que no se'ns pugui parlar de la prevenció que s'ha fet fins ara, simplement evident, reconec una vegada més, reconec una vegada més que amb els bombers s'ha actuat i s'han coordinat els serveis de bombers, però és que s'ha de fer una cosa després de l'altra? No es pot fer al mateix temps que es coordinen els bombers una política, això que es diu, aquest pla que s'està muntant de col·laboració amb els ajuntaments, no es podia haver endegat ja abans, i no esperar que es vagin produint incendis rera incendis?

Se'ns parla d'una manera general de tota una sèrie de coses, però, se'ns parla molt poc de coses concretes. És diu ja, senyor Conseller, en una intervenció del seu antecessor que hi va haver aquí l'any passat —oh!, ells tots dos són Consellers de la Generalitat, eh! — va dir que es prendrien mesures i que es tindria en compte, i això no s'ha fet fins ara. Ara vostè em torna a parlar de mesures una altra vegada. Això dels tallafocs que m'ha dit es va dir també aquí mateix, en aquesta mateixa tribuna es va dir que es faria, i per ara no m'ha dit que se n'hagi fet cap. És greu això, que se'ns diguin aquí cada vegada les coses però després tot torni a quedar igual. I els disset incendis d'aquest estiu seran divuit, catorze, vint-i-quatre..., l'any que ve, no ho sabem, però, de moment, encara continuem igual.

Pel que fa a la coordinació, això que vostè deia amb l'aviació, jo no ho volia treure sobre el tapet, però ja que hem parlat de la intervenció i ajuda dels avions francesos va ser lamentable el que va succeir aquesta vegada amb els avions francesos. No sé si ho sap, però a les terres de frontera hi havia una mena de col·laboració tàcita entre aquests dinou avions francesos i els poquets que a nosaltres ens deixen de tant en tant per aquí. I hi havia una col·laboració tàcita per la qual, dient que era zona fronterera, els uns ajudaven els altres. Més aviat els altres ens ajudaven a nosaltres que els uns ajudaven a ells. Però, hi havia aquesta cosa. I, aquesta vegada, quan es va demanar l'ajuda urgent dels francesos, primer se'ns va dir que estaven apagant

un foc a Marinyan i que l'havien d'apagar ells, però, després, immediatament estaven disposats a venir, i si no arriba a ser per les intervencions del Governador de Girona, que va haver de parlar amb el Ministre de l'Interior, el Ministre d'Agricultura i el Ministre d'Afers Estrangers i els va haver de posar d'acord, i això es va produir al cap d'un dia i mig que ja anava cremant el bosc —el bosc que cremava no a 80 quilòmetres per hora, era el vent a 80 quilòmetres per hora, perquè Déu me'n guard que el bosc hagués cremat a 80 quilòmetres per hora. Bé, doncs, al cap d'un dia i mig van començar a aparèixer uns avions francesos quan ja, pràcticament, els avions d'ICONA ho estaven acabant d'apagar. Això ha estat lamentable, lamentabilíssim. No sé si el Consell Executiu té alguna possibilitat d'intervenir en el que afecta el Govern central, però almenys hauria de prendre cartes en l'assumpte i mirar d'agilitzar tots aquests tràmits, perquè quan el bosc crema, no espera els tràmits, eh?, va cremant.

Com molt bé ha dit, s'han de netejar els boscos, ja li dic que això se'ns va dir també l'any passat. Se'ns va dir que es farien unes brigades per a netejar els boscos. Però hi ha una cosa que, potser encara fa més bruts els boscos. A mi m'agrada passejar-me per la muntanya, hi vaig molt sovint, i hi ha una cosa que fa enormement propici l'incendi dels boscos, i és que, actualment, s'ha pres la moda de tallar els arbres. Quan es fa una tala ordenada, etcètera, tot el que vostè vulgui, però quan es fa una tala de boscos es tallen els troncs allà mateix, amb la serra elèctrica, bé, l'automàtica, es treuen totes les branques del tronc, es deixen allà mateix totes les capçanes i només s'emporten el tronc pelat! I tot allò s'està podrint allà i és allò, l'esca que produeix els focs, no el sotabosc normal; el sotabosc normal hi ha de ser. Déu me'n guard que un bosc el deixem com una pista de tennis! Al cap de quatre dies no hi ha bosc, l'erosió se'l menja. I el sotabosc normal aguanta, tots els que són de muntanya ho saben, això. Ara bé, aquestes coses que es podreixen en quantitats enormes, tones de llenya que s'està fent malbé allà dins, que, d'altra banda, es podria aprofitar per a altres coses, abans s'aprofitava per als forns de pa, però ara aquests forns de pa van amb fuel.

Bé, tot això són coses de les quals podríem parlar molta estona, però que veiem que estan passant els anys, anem fent aquí les interpellacions i se'ns continua dient que bé, que ja es farà. Vostè ha parlat de les mesures que estan estudiant a França. Molt bé, jo crec que és molt interessant perquè també es troben amb un problema semblant, no tan greu, com molt bé ha dit vostè, no tan greu com nosaltres però semblant a Provença.

Però ja sé que nosaltres no tenim competència en protecció civil, però em sembla que no fóra tan difícil fer el mètode que fan els francesos, que és un servei de vigilants, únicament per a aquests tres mesos d'estiu, únicament, un servei de vigilants que són de les poblacions interessades, de cada població, que coneixen els camins. A aquesta gent, se'ls contracta pels tres mesos, amb uns sous petits, perquè són gent que ho fan més per afeció i protecció de la seva terra que no pas per altra cosa, i aquesta gent vigilen quins cotxes hi van, prenen matrícules, tenen permís per a poder demanar el carnet d'identitat d'aquella gent que és allà, se'ls avisa que allà no es pot fer foc, etcètera, i això, no diré pas que sigui la panacea, però evidentment que n'evita, i n'evita uns quants, i si no els evita, almenys saps qui

són els responsables. D'això, aquí, no sé que se n'hagi fet res, i no és pas tan difícil de muntar una cosa d'aquestes, i això, senyor Conseller, ho fan els francesos.

Pel que fa a la repoblació forestal, vostè parla de repoblació forestal. Torno a dir el que he dit abans: jo no sóc botànic, però sento comentar molt que es fa molt malament aquesta repoblació, que no es fa amb les espècies adequades, que es fa amb espècies precisament, amb pins i arbres d'aquesta mena, que pugen molt ràpidament, però que també s'encenen molt ràpidament. En canvi, és del domini de tota la gent que anem a fora que les alzines i els roures i les sureres, especialment, que costen molt més de créixer, que són arbres autòctons de molt tros —no diré de tot, però de bon tros— de la nostra terra, aquests arbres, quan cremen en una crema d'aquestes de bosc, generalment l'any que ve tornen a rebrotar, cosa que no fan els pins.

És que en aquests plans de repoblació forestal que vostè m'anuncia han estat consultats els botànics? I li han dit la seva els botànics? Perquè, pel que jo sento, per ara sembla que no ho hagin fet.

Res més. En podríem parlar molt, però em sembla que ja n'hi ha prou.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Marçal Casanovas m'havia dit que no parlés del que havíem fet, però després diu: però, per què no explicaven el que han fet en prevenció? Jo, abusant una mica del temps, li diré el que s'ha fet en prevenció. El que passa és que el que s'ha fet no és suficient, i per això jo he parlat del que s'ha de fer en el futur. Però, miri, en prevenció s'han fet 244 tanques, repartides per tota la geografia de Catalunya; 179 cinemes van passar un filmet de trenta minuts de durada, fent un total de 651 setmanes, i una cobertura de 87 cines a la província de Barcelona, 354 setmanes; 29 cinemes de la província de Girona, 96 setmanes; 24 cinemes de la província de Lleida, 111 setmanes; 27 cinemes de la província de Tarragona, 90 setmanes. Podria continuar llegint: 27 emissores passaren quatre falques, dues en català i dues en castellà: 14 emissores de Barcelona, 6 de Tarragona, 3 de Lleida, 4 de Girona; 200.000 adhesius per a automòbils amb el lema «Al bosc no juguis amb foc», repartits a través de les Caixes d'Estalvis; 20.000 cartells de la campanya es collocaren per les botigues d'arreu de Catalunya; una cançó, «Plany pel bosc cremat», nascuda arran d'un incendi de l'estiu del 82, que es repartí als mitjans de comunicació en forma de discos i cassettes; en fi, tots aquells famosos lemes de les costellades, de les paelles, amb tota la repercussió que després van tenir a la premsa, que va tenir fins i tot en un Diputat o un Senador d'Aliança Popular del País Valencià i que va fer que se'n parlés molt. Això s'ha fet i podria continuar la llista del que s'ha fet en prevenció, i, precisament, aquest any passat s'ha fet la primera campanya seriosa de prevenció. El que passa és que tothom sap que l'efecte d'una campanya de prevenció sobre aquest tema no es pot jutjar en un sol any, sinó que s'ha de repetir any rera any, i el que jo he dit és que aquest any que ve ha de ser molt més intensa, i l'altre any encara molt més intensa, i

que en el moment que en el pressupost es discuteixen les assignacions i les dotacions econòmiques per a aquest tema no hi ha tampoc esmenes per a augmentar-les; hi ha més aviat esmenes per a reduir-les. I hem d'utilitzar tots els recursos parlamentaris perquè no se'ns reduixin aquestes partides, perquè, és clar, la política no es fa només amb paraules —ni meves ni de vostè, senyor Marçal Casanovas—, la política es fa a través del pressupost i en el moment de les esmenes i de les dotacions econòmiques, i aquest és un tema de pressupost i del debat de pressupostos. I l'augment de les partides per a prevenció i per a extinció d'incendis s'havia de debatre en el moment dels pressupostos, i aleshores la feina va ser del Consell Executiu perquè no se li reduïessin aquestes partides, i aquest és el gran tema, i aquest és el gran tema.

Per tant, jo no voldria ara dir-li tot el que hem fet, perquè no era l'objectiu que vostè plantejava en la seva intervenció, i jo crec que és molt més interessant de saber què farem fins ara, i que ens controli si realment ho fem, que no tinguem un escèpticisme excessiu. Amb el servei de vigilants que vostè em deia de França, efectivament, li he dit que era un dels grans projectes i que s'havia d'incrementar, i li he parlat de vint-i-quatre patrulles mòbils a més a més de les deu que hi ha i de tota la vigilància que es pensa fer, i de la guarderia forestal, aquest és un gran tema. I hi ha un altre gran tema, que és la possibilitat sancionadora, que la possibilitat sancionadora és dels governadors civils, i nosaltres en demanem el traspàs, perquè sense possibilitat sancionadora no hi ha tampoc vigilància eficient, i sense poder donar multes a la gent que està fent un foc d'una manera illegal en un bosc..., etcètera. Tot això és un tema que nosaltres reclamem.

Sobre el tema dels avions. Miri, el tema dels avions vostè m'explica com es va fer per posar d'acord uns i altres perquè poguessin venir els avions. Jo hi era. Érem el Governador civil de Girona, l'Alcalde de Girona, senyor Nadal, el Diputat senyor Ricard Masó i jo mateix, que aquella nit vam estar fent les trucades perquè se'ns impedia que els avions poguessin venir l'endemà. I vam prendre tot l'interès —això, li ho asseguro—, i a altes hores de la matinada despertàvem el senyor Martí Jusmet del seu llit i el Ministre Barrionuevo. Però, realment, hi ha hagut unes dificultats en aquest tema; nosaltres creiem que s'han de resoldre. Nosaltres hem de demanar que ICONA tingui més de nou avions, tingui molts més de nou avions, que la col·laboració amb els francesos es pugui fer sense dificultats. Jo crec que aquest és un tema que està ben engegat de cara al futur. Però que, al mateix temps, nosaltres tinguem a Catalunya, en els nostres mitjans d'extensió, unes sis avionetes lleugeres per a poder actuar ràpidament, i això és el projecte que plantejarem en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, abans de passar a la pròxima interpellació, voldria dir als senyors Diputats interpellants i als membres del Consell Executiu que, evidentment, si totes les interpellacions duressin el temps que ha durat aquesta, el programa de temps previst variaria del tot. És evident que aquest tema dels incendis forestals ens preocupa molt a tots, i potser justificava que els temps d'intervenció fossin més llargs, però jo pregaria de tota manera que intentéssim cenyir-nos al que diu el Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en la zona del Campament de l'IPS de Castillejos

Bé, continuem, doncs, amb la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en la zona del Campament de l'IPS de Castillejos, que formularà el Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, fent-me ressò del que ha dit el senyor President, intentaré ser al més breu possible per no allargar massa l'exposició d'aquesta interpellació.

Bé, com tots vostès saben, el mes de juliol passat —els mesos de juliol, en realitat, són sempre tristos a Catalunya de cara a incendis forestals—, el mes de juliol passat hi va haver una explosió en el moment d'extingir un incendi a la província de Tarragona, en la qual va resultar mort un soldat, quinze ferits, i després sembla ser que hi van haver dos ferits més que van passar a la categoria de morts.

Nosaltres presentem aquesta interpellació perquè volem saber en realitat què pensa fer el Consell Executiu a fi que no es tornin a produir més víctimes en la població civil ni tampoc en les forces que intervenen en l'extinció dels incendis. Ens sembla que era prou important el fet que en baixar un soldat d'un camió de les forces de la companyia que el portava, en trepitjar una granada, explotés. I això va ser ratificat per un dels bombers, que m'imagino que deuria ser del Servei d'Extinció d'Incendis de la Generalitat, tal com consta en els diaris d'aquells dies.

Naturalment, nosaltres no podem fer aquesta interpellació sense referir-nos a una anterior que va donar lloc a una moció, i que va ser substanciada el mes de març, la interpellació, i la moció és del 14 d'abril, i aquesta moció era un acord del Parlament de Catalunya perquè el Consell Executiu demanés les informacions pertinents a les autoritats de l'Estat per establir quines zones del territori poden contenir projectils de la Guerra civil; que el Consell Executiu demanés a les autoritats corresponents que a les dites zones es procedís a detectar els projectils que hi pugui haver per a fer-los esclatar; que a les zones de màxim perill, com poden ser les que foren escenari de la batalla de l'Ebre, el Govern de la Generalitat col·loqui, prèvia consulta als ajuntaments, a les vies d'accés principals i secundàries, un rètol il·lustrador del perill que poden significar i prenguin les mesures més adients per a evitar accidents derivats de la possible existència de projectils. Aquest és el text de la moció aprovada, i, naturalment, ens agradaria saber què s'ha fet respecte a això i què es pensa fer en el futur perquè no es torni a produir més.

Aquesta interpellació primera que vam presentar i que es va substanciar el mes de març, nosaltres la vam presentar sobre la base d'unes declaracions de l'Alcalde de Vilella Baixa, per les quals havia afirmat a la comissió que s'havia constituït per a la investigació dels incendis forestals, havia afirmat que les forces no es podien apropar al foc perquè explotaven. Aquesta qüestió va ser ratificada en el mateix *Diari de Sessions*, número 128, per l'Honorable senyor Conseller de Governació, fent referència al *Diari de Sessions* que ell mateix havia llegit. I el senyor Macià Alavedra, el senyor Conseller, deia que jo mateix «feia referència al municipi de Riba-roja, però a Capita-

nia General no se'ns ha donat cap estadística de víctimes; se'ns ha assegurat —això sí— que, en els últims cinc anys no hi ha hagut absolutament cap víctima mortal a Catalunya. I nosaltres hem intentat obtenir —deia— aquesta estadística a través de molts mitjans —Protecció Civil, per exemple—, a través dels Governaments civils de Catalunya, però em sembla que els incidents que han pogut ocórrer han estat comunicats o bé a la policia local, o bé a la Policia Nacional, o bé a la Guàrdia Civil, o bé a l'Exèrcit, i, per tant, en aquests moments, no hi ha una estadística sobre aquest tema». Demanem també si ja hi ha aquesta estadística. Deia també el senyor Conseller de Governació: «El tema que planteja el senyor Alay té una certa actualitat, no únicament pel tema dels incendis, que és el que a ell, com ens ha comunicat, el va induir a fer aquesta interpellació, després d'escoltar les declaracions de l'Alcalde de Vilella Baixa, sinó que també té una actualitat —i per això la interpellació del senyor Alay és oportuna.» Veritablement que va ser oportuna, perquè pocs mesos després es va produir el que havíem denunciat des d'aquesta tribuna: que era possible que es produís un accident mortal. I es va produir, i en nombre de tres i una quinzena de ferits.

L'Honorable senyor Conseller va dir: «Jo diria que, segons ens diu la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, en cas de foc, que és el que ha motivat la interpellació del senyor Alay, els riscos d'accidents són menors; primer, perquè l'explosió es produeix a causa dels graus de foc —suposo, de la temperatura del foc—, i, per tant, no hi ha persona que s'acosti en aquells moments, i, per tant, les víctimes que hi hagi pogut haver en cas d'incendi són realment inexistents. Més perillós, en canvi, és realment el tema de les inundacions, que hagi pogut fer aflorar algun d'aquests projectils o algunes d'aquestes granades.» Continuava dient: «Li haig de manifestar, finalment, que es realitzen pràctiques de tir en determinades zones del territori de Catalunya amb projectils o granades actualment. Aquestes zones utilitzades per l'Exèrcit, com sap el senyor Diputat, estan degudament senyalitzades i tancades; es troben, concretament, a Castillejos, a Sant Climent de Sescebes i a Tragó de Noguera, i, després de cada pràctica de tir, el servei d'artificiers de l'Exèrcit inspecciona la zona per assegurar que tots els projectils han explotat i que no en queda absolutament cap.» He de dir des d'aquí que aquest servei d'artificiers ho mira molt poc, tenen un control, les Forces Armades, absolutament insuficient dels tirs que es fan, dels tirs que arriben a explotar i dels que no, i, a més a més, he de dir que tampoc el Consell Executiu de la Generalitat no ha pressionat en aquest punt perquè ni estiguin tancades adequadament les zones de perill, ni s'hagi fet qualsevol de les coses que, en realitat, a la Moció aprovada s'assenyalaven.

Respecte a les estadístiques —repetia després en la rèplica el senyor Conseller—, deia: «...i això no vol dir que no s'hi pugui insistir, que no es puguin recollir les estadístiques a les quals feia referència el senyor Alay, i que també ens interessin a tots nosaltres.» Bé, penso que més que res ara és interessant saber les respostes, saber el grau de compliment d'aquella Moció i, al mateix temps, saber quins propòsits té el Govern de la Generalitat per a evitar que aquests fets es tornin a reproduir com s'han produït malauradament en aquesta ocasió.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, senyor President, senyores i senyors Diputats, amb la brevetat recomanada pel senyor President jo haig de dir al senyor Alay que el que deia la Moció es va complir, i que immediatament, com deia la Moció, que ens poséssim d'acord amb les autoritats per a intentar veure la situació dels projectils, del seu perill d'explosió i les zones en les quals es tractaven, en tinc tota una correspondència amb el Delegat del Govern —que és a la disposició del senyor Alay—, que va ser immediata; jo aquí només llegiré l'última resposta, rebuda el 12 de juliol de 1983 —per tant, veurà que és abans de l'estiu—, del senyor Delegat General del Govern a Catalunya, senyor Francesc Martí, que diu exactament: «Como continuación a mi escrito número 1484» —del 10 de maig de 1983, que era una primera contesta que ell havia fet i sobre la qual després havíem insistit— «relativo a la Moción 52/1 del Parlament de Catalunya» —Moció a la qual feia referència el Diputat senyor Alay i que era conseqüència de la seva interpellació sobre aquest tema— «mediante el presente le comunico que el Excelentísimo señor General Jefe de Estado Mayor del Ejército» —General Jefe al qual es va dirigir el senyor Martí Jusmet— «mediante comunicación fechada a 28 de junio de 1983» —per tant, tot això abans de l'accident de Castillejos— «y dirigida al Ilustrísimo señor Director General de Relaciones Informativas y Sociales de la Defensa» —que, si no m'equivoco, deu ser el senyor Lluís Reverter— «indica la siguiente:...» i trasllada el contingut de la carta del General Cap d'Estat Major de l'Exèrcit al senyor Director General de Relacions Informatives i Socials, i el senyor Martí i Jusmet, Delegat General del Govern n'informa el Conseller de Governació, i diu: «En relación con tu carta del pasado 19 de mayo» —carta del Director General al General Cap— «paso a informarte que es imposible determinar la posible existencia de proyectiles en cualquier zona del territorio catalán, pues ello requeriría el rastreo de extensas áreas, para lo que no existen medios técnicos adecuados. Otra cosa es que si aparece un artefacto o se sospeche la existencia en algún lugar concreto, se proceda al rastreo del mismo y a las medidas posteriores a que hubiera lugar. En este sentido, el Capitán General de la Región tiene las instrucciones pertinentes para tomar las medidas oportunas para neutralizar el presunto peligro.» Signat: «Francesc Martí».

Per tant, jo crec que la Moció ens deia de posar-nos en contacte amb les autoritats per insistir; ho hem fet, hi ha diverses respostes, hi ha tot un intercanvi de correspondència, i això és a disposició del senyor Diputat, però li llegeixo l'última contesta, que em sembla que és prou contundent. Però que estigui tranquil el senyor Alay, que les Mocions es compleixen, almenys intentem de complir-les sempre que és possible.

L'11 de juliol d'enguany, a les 10,30, en el terme municipal de l'Alforja s'inicià un incendi forestal que va ser comunicat immediatament per l'Ajuntament al control central de la Brigada de Tarragona. Ateses les conegudes dificultats d'accés a la zona incendiada i el fort vent, també, que hi havia aquell dia, es féu immediatament la mobilització de tres autobombes rurals pesants i deu vehicles una hora més tard. A les 13,30 una companyia amb base al campament dels Castillejos reforçà els recursos d'extinció; intervingueren també els avions del

Ministeri d'Agricultura, d'ICONA, amb base a Reus.

Durant l'incendi es produïren detonacions de projectils no esclatats, procedents de les pràctiques de tir del campament de Castillejos, actualment no utilitzat. A les 18,00 hores, mentre es realitzava el relleu de la unitat militar que hi treballava, es produí l'explosió d'un artefacte, que originà la mort de tres soldats i ferides greus a catorze més; va ser durant el relleu.

Es pogué detectar que les explosions es produïren tant en el mateix camp de tir com en zones confinants dels termes municipals de l'Alforja i Vilaplana. A causa del perill que això suposava, s'aturaren els treballs d'extinció, que es reprengueren quan el foc havia avançat fora de la zona de perill.

A les 18,00 hores de la tarda del dia 12 el foc es declarà extingit, i, aleshores, després de gestions dels ajuntaments, en data 26 del proppassat mes d'agost, el Capità General de la IV Regió Militar confirmà als dos ajuntaments les mesures que es prendrien —i em sembla que això formava part també de la pregunta del senyor Alay al final de la interpellació— amb fotocòpia d'aquesta carta del Capità General de Catalunya al senyor Josep Mariner Grau, Alcalde de l'Alforja, i les mesures que la Capitania General prometia que faria eren fer un tallafocs a la zona sud del camp de tir; netejar exhaustivament la zona del camp de tir ampliat en aquelles zones confinants fora de la propietat militar en què hi hagi indicis o possibilitats de l'existència de projectils; realitzar incendis controlats en nuclis de vegetació baixa molt espessa, de difícil o d'accés perillós; col·locació de filats i senyals indicatius a les zones habituals de caiguda de projectils.

Totes les informacions en la interpellació anterior a què feia referència el senyor Alay, i que ell ha llegit, que jo li havia donat, efectivament eren informacions recollides també de Capitania General, també de l'estament militar, i aquí li repeteixo també unes informacions recollides d'una carta de Capitania General als alcaldes de l'Alforja i de Vilaplana.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alay té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, en aquest torn de rèplica voldria dir que, si no estic confós, no ha parlat de la senyalització que hi havia en la Moció, en què es parlava que, prèvies les consultes als ajuntaments, se senyalitzarien les zones de màxim perill, i això formava part de la Moció —abans ho he dit—, i crec que el senyor Conseller no n'ha parlat.

Bé, de tota manera voldria dir una altra qüestió. Tinc aquí un retall de premsa, concretament de *La Vanguardia*, de no fa pas massa dies, que diu: «El ejército limpiará los montes de Castillejos.» Bé, amb la qual cosa es ve a suposar que si es posen a netejar aquelles muntanyes, se'n poden netejar bastantes més, és a dir, les que foren escenari de la batalla de l'Ebre, i, per tant, l'explicació que vostè ha donat referint-se a les cartes que les autoritats militars han enviat i tot el que vostè ha explicat no em satisfà, perquè es demostra ben clarament amb aquesta notícia periodística que, si es pot netejar una cosa, es pot netejar la resta. I, a més a més, no demanem que es faci per tots els boscos de Catalunya, la qual cosa potser seria quelcom massa important, però, en tot cas, a la zona de l'Ebre i algunes zones de la conca del Segre valdria la pena de fer-ho per tal d'evitar més accidents mortals.

Però hi ha una qüestió en aquesta nota «El ejército limpiará los montes de Castillejos», llegeixo textualment, que diu: «El Capitán General de la IV Región Militar, José Antonio Sáenz de Santamaría, ha remitido un escrito al Alcalde de l'Alforja, Josep Mariner, por medio del qual promete la limpieza de toda la zona montañosa lindante al campamento militar de Castillejos, así como de la propia zona militar, a fin de que no pueda volver a producirse ningún nuevo accidente como el de este verano...», tal i tal. Després diu que els alcaldes de l'Alforja i Vilaplana «en los pasados días se dirigieron al Capitán General de Cataluña, señor Sáenz de Santamaría, expresándole la preocupación e inquietud de todos los vecinos...», etcètera, i que ha obtingut la resposta, que era demanant que retiressin «todos los posibles artefactos que pudiesen haber, bien procedentes de maniobras militares, o bien que quedaran abandonados a consecuencia de la contienda civil, y que en estos lugares tuvo una virulencia muy importante.»

Bé, jo no dubto pas naturalment de la diligència del senyor Sáenz de Santamaría, però sí que el que a mi em preocupa bastant és que el senyor Sáenz de Santamaría, Capità General de Catalunya, d'aquesta regió militar, de la IV Regió Militar, hagi hagut de respondre a uns escrits dels alcaldes de Vilaplana i de l'Alforja, i que en tota la notícia —i és prou extensa— no surti ni una vegada el Govern de la Generalitat.

Aleshores, la petició, la van fer els alcaldes i vostès tenien una Moció respecte a això que els obligava a vostès a haver pres la iniciativa. I a mi em molesta molt; i moltes vegades ho he dit des d'aquesta tribuna, que el que voldria és que la Generalitat estigués present al carrer, i qui diu al carrer diu arreu de Catalunya; i la Generalitat no hi és des del moment que són els alcaldes els qui fan la petició i no la Generalitat, i si m'equivoco rectificaré, però aquí, en les notícies, que no han estat desmentides, consta d'aquesta manera i a elles m'atinc.

D'altra part, voldria dir-li que també fa pocs dies sortia una altra nota en el diari, que deia: «Limpiarán el desierto de Libia de 150.000 minas de guerra. Unas 150.000 minas italianas, inglesas y alemanas de la Segunda Guerra Mundial serán localizadas y retiradas por una empresa alemana de la antigua zona de combate del desierto de Libia, de ochenta y dos millones de metros cuadrados de extensión.» I això ho fa una empresa, l'Arabian Gulf Oil Company». Bé, vull dir que netejar de mines i netejar de projectils que no han explotat és perfectament fàcil, és perfectament factible, i penso que l'import del que podria costar seria bastant inferior —ja sé que, d'això, no en té la culpa el Consell Executiu de la Generalitat— que el que costa el tren d'aterratge d'un avió F18/A; però, almenys això sí que ho puc dir, el Govern de la Generalitat té força moral per a exigir al Govern de l'Estat que gastí el que costaria aquest tren d'aterratge d'un avió F18 a netejar les muntanyes o els nostres boscos perquè no es produeixin més accidents mortals.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, senyor President, senyores i senyors Diputats, breument dir-li, al senyor Alay, que la senyalització amb els ajuntaments s'havia de fer, segons la Moció, després de conèixer les zones de perill, i que

se'ns deia que ens dirigíssim a les autoritats militars per conèixer precisament aquestes zones de perill. I jo li he llegit, em sembla, la contesta, i, aleshores, se'm diu: «Paso a informarte que es imposible determinar la posible existencia de proyectiles en cualquier zona del territorio catalán.» Aleshores, això, com es fa? Vull dir, es posen cartells així sorteiant-ho, o per intuïció, o sense informació fidedigna? Jo crec que realment aquí hi ha una contesta de qui és competent sobre el tema, i qui pot fer explotar els artefactes i els projectils que ens diu que no n'hi ha. Resulta que potser sí que n'hi ha, que segur que n'hi ha, però, de moment, la contesta que hem tingut —i ens deia la Moció de fer-ho— és aquesta. Aleshores, a partir d'aquí la senyalització es fa una mica difícil.

D'altra banda, el senyor Alay ens parla de referències d'una carta que ha llegit a *La Vanguardia*, i jo li he dit que aquesta carta, la tenia, i aquesta carta és del 26 d'agost, i li he llegit traduït el que deia la carta, però ell m'insisteix amb una nota de *La Vanguardia*, i jo li diré exactament el que diu la carta del Capità General, senyor Sáenz de Santamaría, al senyor Mariner Grau —tinc còpia de la carta aquí—, i que diu: «Muy señor mío, y amigo Alcalde: Me resulta muy grato dirigirme a usted para comunicarle que se ha estudiado un plan cuya ejecución se iniciará en breve, que con el fin de evitar posibles accidentes desafortunados como el del pasado día 11 de julio, se dirige a proporcionar seguridad en los terrenos de los Castillejos y sus alrededores. Las principales medidas consisten en hacer un cortafuego en la zona sur del campo de tiro, limpieza exhaustiva de la zona de dicho campo, ampliándola a zonas colindantes» —no a tot «el monte»— «fuera de la propiedad militar en las que existan indicios o posibilidad de la existencia de proyectiles; realizar incendios controlados en núcleos de maleza muy espesa de difícil o peligroso acceso, y colocación de alambradas y señales indicativas en las zonas habituales de caída de proyectiles.» I aquí hi ha una frase molt important, que és «propiedad militar»; i els ajuntaments es dirigeixen a qui té la propietat militar i allà on hi ha hagut l'explosió, que és dins d'un antic camp de tir dels Castillejos, però que continua essent de propietat militar.

I, per tant, la Generalitat, jo també vull que estigui al carrer, vull que estigui a tot arreu, però evidentment hi ha unes certes competències que no ens podem saltar. No ens podem saltar una propietat militar en un camp de tir de l'exèrcit, i és normal que els alcaldes s'hi dirigeixin.

El que passa, és que jo he seguit tot el procés, i per això vostè veu perfectament que tinc documentació sobre el tema. L'exemple de Líbia, que em dona, jo crec que és molt interessant, i estudiarem possibles contactes amb l'Arabian Oil Gulf Company. (Rialles.)

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la compra de terres de la finca del Castell del Remei

El Sr. PRESIDENT: La següent interpellació és la que formularà el Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, al Consell Executiu, sobre la compra de terres de la finca del Castell del Remei. El senyor Ayguadé té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Di-

putats, la interpellació que em porta avui aquí és per a parlar d'un fet que és prou important, que fa referència a la compra de terres.

Vostès saben perfectament que, amb els preus actuals del mercat de terres, difícilment, els pagesos, amb les rendes agràries, poden fer cara a les despeses que significa la compra d'una finca. És per això que era d'esperar que el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya portés a aquest Parlament tot un conjunt de mesures o d'accions de tipus legislatiu que portessin a regular, d'alguna manera —amb la intervenció indirecta en el mercat de terres—, a la vegada que permetessin, d'una forma directa i indirecta, que els pagesos poguessin accedir a la propietat de la terra.

Però el Consell Executiu ens demostra, amb un clar exemple, precisament tot el contrari. Tot el contrari és, precisament, la compra de part d'una finca anomenada «del Castell del Remei» per tots els habitants de les terres de Lleida. Aquesta finca —per fer una mica d'història— era una heretat que el bisbat de Solsona va rebre, i en el segle XVIII va ser comprada per Ignasi Girona i Targa, que és un dels grans impulsors del canal d'Urgell.

Aquestes terres, que eren salobrenques, de molt mala qualitat, al llarg dels anys i del treball dels pagesos, dels matxos propietaris, han esdevingut unes terres de cultiu molt bones, d'un cultiu magnífic, i, realment, d'una altra productivitat.

L'any 1982, la finca estava administrada per un consell d'administració de l'anomenada «Societat Anònima Castell del Remei», presidit per Albert Escubós i Rodon. El mes de març del 1982, aquesta finca fou venuda a ARCUSIN, SA, dels germans Cusiné, de Mollerussa.

Aquesta finca, que aproximadament té unes 920 hectàrees de terra, fou venuda per una quantitat que, en aquests moments, no superava els 550 milions de pessetes. Si tenim en compte que en aquesta finca hi ha locals de bestiar de llana per a més de 2.000 caps, que hi ha granges, que hi ha habitatges; que hi ha cellers, que, a més a més, hi ha les marques enregistrades de vi, de brandi i de vinagre; que, a la vegada, hi havia tota la maquinària; que, a la vegada, hi havia una gran quantitat de la finca que estava plantada amb arbres fruiters; que, a més a més, part d'aquesta finca està plantada de vinya d'alta productivitat; que, a part de la finca que està plantada d'alfals en plena producció, aquesta finca, podríem dir —restant 100 milions de pessetes pels edificis, maquinària, accions d'una empresa conservera, etcètera— que aquesta compra va ser feta per unes 500.000 pessetes per hectàrea. Una compra, per tant, amb un preu altament raonable; jo diria que, més que raonable, pel conjunt de tota la finca.

És curiós que el Consell Executiu, amb la figura del mateix President de la Generalitat i del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, coneixia amb molta anterioritat que aquesta venda es feia, i, a més, coneixia el preu amb què es feia. I és curiós que no s'accedís a la compra d'aquesta finca de la mateixa manera que ho van fer els germans Cusiné.

Més endavant, coincidint amb el Consell Executiu que vostès van fer a Cervera, el Conseller d'Agricultura i el mateix President de la Generalitat, senyor Pujol, anuncien *a bombo y platillo* que es comprarà part de la finca del Castell del Remei. I aquest Diputat que els parla, que havia fet totes les gestions necessàries perquè es comprés tota la finca, no li deixa d'agradar

que, almenys, se'n compri una part.

El que, a aquest Diputat, ja li comença, jo diria que a indignar, és que, quan s'adona que, en data 19 de maig de 1983, es fa la compra en ferm, o es formalitza la compra, per 128.483.000 pessetes, de 139 hectàrees d'aquesta finca. Però la indignació ja arriba a uns nivells elevadíssims quan es veu la part de la finca que s'ha comprat. Si tenim en compte que 128 milions i escaig, de 139 hectàrees, resulta una quantitat de 925.000 pessetes l'hectàrea —pràcticament el doble que tan sols tres mesos abans l'havien comprat els germans Cusiné a través d'ARCUSIN, SA, i que aquí, llavors ja és extraordinàriament curiós quan es veu que la pitjor part de la finca són les 139 hectàrees.

Jo vaig fer una pregunta oral, amb contestació, aquí, en aquesta Cambra, i en la qual es va posar en dubte si aquesta era la pitjor finca, o la pitjor part de la finca. Jo li preguntaria, al senyor Conseller, quina ha estat l'extraordinària collita de gira-sol que s'ha fet en aquesta finca, que hi ha una part que està plantada, o la inexistent collita de la resta de la finca, perquè des de fa tres anys és erma. I quan una finca al cor de l'Urgell és erma, vostès, senyores i senyors Diputats, poden imaginar quina és la qualitat de la finca.

Però és que, a més a més, han de tenir en compte que el senyor Conseller i el Consell Executiu coneixien la qualitat d'aquesta finca. Aquí, jo tinc a la mà —i ho ensenyo, perquè l'altra vegada es va posar en dubte, ensenyo els dos informes que tinc a la mà—, firmat, a més, l'un per Antoni Simón i Echevarría, de la Conselleria d'Agricultura, en el qual s'aconsella al Consell Executiu no fer la compra per damunt de les 600.000 pessetes l'hectàrea, perquè, a més a més, han de tenir en compte que se n'hauran de gastar 217.000 per a millorar-la; quan en una finca s'han de gastar 217.000 pessetes per hectàrea per a arreglar-la, vostès també es poden fer una mica d'idea de quina és la qualitat d'aquesta.

Però si, a més, tenim que aquest mateix informe ens parla de condicions agronòmiques. S'hi diu, per exemple, que és necessari un sanejament, aprofundir i netejar els desguaços; realització de pràctiques culturals específiques per a adequar-les a les necessitats de conreu; anivellació determinant, previ estudi dels horitzons profunds, la grandària de les parcel·les —que l'estudi geològic general demostra que no es va fer, però que, com que hi ha una gran quantitat de coladors, el que els pagesos coneixem com «coladors»—, que, si ho vol, el servei detalla allí mateix, o sigui, el Pedra Talada, les zones calarenques...

O sigui que, per tant, vostè concilia quina era la qualitat de la finca. Ho coneixia el Consell Executiu, i aquest Diputat, després de sentir la resposta oral en aquest Ple, li continua estranyant moltíssim que es fes aquesta compra, perquè no té cap mena de sentit comprar una terra dolenta, comprar-la tan cara, per a després arreglar-la, quan hi ha una altra quantitat de terres de molta qualitat que es poden posar a la venda. Però quan, per al Consell Executiu, és molt més fàcil fer-ho arbitrànt mesures des del Parlament, des de la creació —que vostès en deien, en el debat d'investidura— del Banc de Terres de Catalunya, que és una figura, un Banc de Terres..., bé, serviria per a nacionalitzar la terra de Catalunya, quan jo no crec que aquest sigui el programa de Convergència i Unió, però sí les figures més modernes, com és, per exemple, la creació del

Consorci de Terres, o la creació de l'Institut Català de la Terra, o d'algun tipus d'organisme que permeti d'intervenir en el mercat de les terres a la vegada que posar a disposició dels pagesos terres amb uns preus adequats.

Jo sé, senyor Conseller, que en l'ocasió anterior, vostè, a la pregunta que jo li vaig fer, em deia que, donada la disparitat d'informacions o d'estudis que li havien arribat —un primer estudi de quin era el preu del mercat a la zona; un segon estudi, que jo els he ensenyat i n'he fet esment...—, vostès van encomanar a una empresa privada un determinat estudi, un estudi que recomana la compra de la finca també a un preu bastant més inferior, jo diria, al que vostès la van comprar. Però també extranya a aquest Diputat que vostès encomanin un estudi fora —fora— del mateix Departament quan tenen —jo no diria, deu, vint, trenta— centenars de tècnics altament qualificats per a fer aquest estudi, i que s'haurien estalviat uns quants milions de pessetes, que és el que costa l'estudi.

Però és que, tenint en compte que aquests tècnics qualificats els diuen que no comprin la finca per damunt de 600.000 pessetes, podria entendre que vostès —o almenys puc sospitar— que vostès tinguin algun altre tipus d'interès a demanar un estudi fora dels propis serveis de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè els doni un altre resultat del que en un bon principi se'ls havia donat.

Jo, senyor Conseller, no em faré més llarg, perquè em faria repetitiu amb l'altra ocasió, però vostè em va dir, en aquells moments, que, d'alguna manera, jo m'arrogava la representació del que deien els pagesos o del que deien els alcaldes de la zona. Jo també li voldria demanar a veure si ha fet la pregunta als pagesos de la zona sobre què pensen d'aquesta compra. Però, sobretot, què en pensen després d'haver-hi —i li ho torno a repetir— la magnífica collita que vostès han fet aquest any del gira-sol plantat.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, dintre de l'ambient de breuetat que ha entrat en aquest Parlament, deixarem part de l'informe i procurarem, també, ser breus.

En la meua resposta del juliol passat a la pregunta de l'Illustríssim senyor Diputat sobre un aspecte concret de la compra de part de la finca del Castell del Remei, i que, precisament, per tan concret mereix la qualificació d'anecdòtic, no vaig respondre, pel que es veu en la formulació d'aquesta interpel·lació, a la seva satisfacció. És lògic. Vostè està en el paper de l'oposició i sembla que, des d'aquest lloc, no s'està gairebé mai d'acord; però això és un joc parlamentari. Vostè sap que no tot està mal fet, ni tot és perfecte. Quasi és un tòpic dir-ho, però ho faré: si mai no es fes res, res no estaria malament, si no, precisament, no fer-ho.

I en el cas que ens ocupa, hi ha hagut, potser, precipitació en la compra d'aquestes terres per a una destinació específica o és que vostès no tenen intenció de construir l'embassament? En les dues converses que hem tingut sobre aquesta qüestió amb el Ministre, no ens ho ha semblat. Ell té la mateixa inquietud que nosaltres: ell té un nerviosisme molt lògic de la situació en què quedaran els pagesos afectats per l'embassament.

Ara, en pujar un altre cop a aquesta tribuna del Parlament

per tal de contestar de la més clara possible la interpellació formulada per vostè sobre quins han estat els motius de capteniment del Consell Executiu respecte a la compra de terres d'ús agrícola, sembla escaient recordar que, en la sessió plenària del primer de juliol, en què explicàvem el tràmit administratiu i tècnic de l'esmentada compra, ja assenyalàvem somerament la intencionalitat que té el Consell Executiu en la compra de terres d'ús agrícola.

Sense pretendre fugir d'estudi, començaré citant una sèrie d'objectius que estan compresos en els programes del Departament d'Agricultura i Pesca, i reflectits en el pressupost que aquesta Cambra ha aprovat, que en una agricultura avançada com la nostra —aquest és el factor determinant per a escollir unes o unes altres formes d'actuació— tenen una important repercusió. Aquests serien: donar suport a l'empresa familiar agrària, assegurant prou la base territorial perquè les explotacions puguin tenir una dimensió econòmica vàlida; promoure la incorporació de joves a l'agricultura, ja que és un fet palès que els joves troben dificultats per a restar en el medi rural, tant si resten en les mateixes explotacions familiars com si desitgen d'establir-se en altres explotacions agràries; fomentar l'accés a la propietat de parcers, arrendataris o nous pagesos; quart, la preparació de camps experimentals, molt necessaris per a la potenciació de la investigació i de l'ensenyament a Catalunya, i, cinquè, incrementar el patrimoni del sòl públic en paratges que puguin tenir la qualificació d'espais naturals protegits.

I tant de bo que aquestes actuacions disposessin d'un pressupost adequat, ja que és l'economia actual, i no cap altra cosa, la que en limita la importància. També, quant a aquestes actuacions, crec que és oportú dir-los que les prioritats seran, bàsicament i sobretot, en relació amb la finca esmentada, en primer lloc, els afectats per l'embassament de Rialb; després, si escau, la implantació d'agricultors joves, i, en tercer lloc, per a l'ampliació de les explotacions familiars de l'entorn que puguin necessitar créixer.

Vull fer un parèntesi aquí perquè determinats pagesos de les rodalies ens han demanat ja conrear les terres en l'*impasse* que pugui haver entre l'ocupació pels afectats que els interressi, de Rialb, i la real ocupació.

A part d'aquestes actuacions i actuant, un altre cop, en el fet de la compra de les 138 hectàrees de la finca del Castell del Remei, repetiré les paraules amb què vaig iniciar la resposta a la seva primera pregunta.

En principi, sembla haver-hi un acord d'intencions entre tots els partits pel que fa a la necessitat d'una reserva de terres, tant per a l'accés a la propietat de possibles nous pagesos com, en síntesi, per a cobrir la possibilitat de desnonaments, siguin de l'ordre que siguin, i, al mateix temps, preparar camps experimentals molt necessaris. I és un fet en què tothom està d'acord.

Nosaltres mateixos tenim en el programa, com vostè ha dit, el Banc de Terres, i vostès ens ho ha recordat més d'una vegada, avui també. Però ningú, i, per descomptat ni vostès ni nosaltres, hem dit que fos prioritari i tampoc no podem oblidar que estem a Catalunya i no en altres llocs, on podria ser-ho, i tampoc no se'n parla.

D'altra banda, les disponibilitats pressupostàries, hi insisteixo, no ens permeten una acció efectiva en aquest camp, i és

per això que, quan prèveiem la situació en què es trobaven els afectats en la construcció de l'embassament de Rialb, la nostra voluntat de Govern ens fa construir a palliar-la, a palliar l'expropiació, oferint alternatives i buscant-les juntament amb el Govern central, i amb aquest esperit hem mantingut els contactes que esmentava el senyor Ministre, el qual a Lleida va fer declaracions, no solament de la ubicació d'aquests pagesos en noves terres sinó, que àdhuc aquestes terres, possiblement, no podien ésser solament de Catalunya. I en el fons d'aquestes raons només hi ha dos motors, que ja estan molt gastats darrement hi ha diferents interpretacions, però no deixa de tenir tot el seu valor i que són el deure social i la solidaritat amb aquests afectats. I si n'hi hagués d'altres en un altre lloc tornàrem a fer el mateix o una altra cosa, però una acció al seu favor.

És per aquest deure social i solidaritat que, per evitar la diàspora forçosa d'aquest agricultors afectats, hem fet aquesta compra, per donar-los la possibilitat que un grup d'ells, continuïn essent pagesos i continuar treballant dins d'una mateixa rodalia, formant una comunitat com d'antuvi havien fet.

I s'ha fet, com vostè sap, i pel preu que vostè sap, però també hauria de saber que finques de cent o més hectàrees a Lleida no n'hi ha gaires i, molt menys, a la venda, i que les prioritats socials i de solidaritat, no d'un govern, sinó de tota la societat no es poden complir si no es disposa d'una superfície important i d'un mercat lliure com el nostre; per a realitzar una operació així, cal arribar a un acord, i aquest, si no hi ha competències no és precisament a l'abast.

Per acabar, vull informar-vos que s'està acabant de redactar el Projecte de condicionament i millora de la finca a cura dels tècnics del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, un cop acabat, el qual es començaria l'obra immediatament, i que la finca es posarà també en explotació, en la seva totalitat, al mateix temps comptabilitzant-lo amb les obres, i, malgrat la possible durada d'aquestes, també hem previst que, en el retard de la construcció de Rialb, hi pot haver d'altres utilitzacions, com poden ésser, com he dit anteriorment: camps experimentals, camps competitiu entre els diversos fabricants de llavors, etcètera. I mantenir totalment la finca dintre dels bons usos i costums, per anar-la millorant.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, davant d'aquesta nova contesta, hauríem de tornar a dir que vostè ha tornat a posar el contestador automàtic, però no m'ha contestat moltes de les preguntes que jo li havia fet, a els elements que li he posat al damunt de la taula com a elements de dubte. M'agrada que em digui que vostès no deuen considerar prioritària la intervenció en el mercat de terres; vostès no consideren prioritari que els pagesos puguin accedir a la propietat de la terra; vostès no deuen considerar prioritari que els pagesos, en aquest país puguin sentir estabilitat, perquè, com vostè comprendrà, en aquest país, malgrat el que sembla, hi ha centenars, milers de pagesos que cultiven una terra que no és seva i que cada dia n'hi ha més, perquè cada dia hi ha més pagesos que es venen la terra per poder viure, hi ha més pagesos que es venen trossos de la seva terra per poder viure, i, com que, a més, el sector rural d'aquest país s'està en-

vellint, resulta que els fills de molts d'aquests pagesos posen a la venda la seva terra perquè es dediquen a altres qüestions. I no són, precisament, pagesos els qui compren aquestes terres, perquè al preu que avui porta la terra no poden comprar-la els pagesos. Si vostès això no ho consideren prioritari, jo ja no sé què consideren prioritari.

Els socialistes ho considerarien prioritari, molt prioritari. Però és que, a més a més, els socialistes han presentat una iniciativa parlamentària en forma de proposició no de llei per incentivar al Consell Executiu a fer el que no ha fet. I si un dia posaven *a bomba y platillo* la creació del Banc de Terres per què d'alguna manera no han fet quelcom que, si no podia ser el Banc de Terres, podien ser altres coses?

Però li recordaré que a molts països d'Europa funcionen els consorcis de terres o organismes intermediaris per a intervenir en aquest mercat, en el mercat de la terra. I, precisament, el volum més important de les seves despeses no vénen del Govern no vénen de l'Administració, sinó que vénen, en molts casos, del fet que aquests organismes se subvencionen, els arriben els diners —o es financen— d'organismes públics, d'organismes privats, ja siguin les Caixes, ja siguin les cooperatives, ja siguin les mateixes diputacions, ja siguin els ajuntaments —en aquest cas, podrien ser. Dic les Diputacions perquè en un altre lloc possiblement no en trobaríem, però sí organismes de tipus superior amb mancomunitat de municipis que en altres llocs sí que s'hi troben.

Però, vostès, aquesta iniciativa no l'han pres. Vostès, això, no ho han fet. I en aquests moments els pagesos de Catalunya es continuen trobant amb una gran indefensió per a comprar la terra, per a accedir a la propietat de la terra.

Miri, en una altra part de la seva exposició, vostè m'ha dit que els socialistes no estem d'acord amb res, no ens agrada res del que fa el Consell Executiu. Això, en realitat, no és del tot veritat, però en alguns casos no solament diem el que no ens agrada, sinó que fixi-s'hi: amb Agricultura cada vegada que vostè ha presentat una Llei —que, per cert, han estat ben poques—, sempre hem dit «no» però, a la vegada, hem presentat un text alternatiu i sempre —i no solament ho diu el Grup Socialista sinó que ho han dit altres persones, i, en alguns casos, tècnics ben qualificats en l'agricultura —molt més complets que els del mateix Govern, i hem presentat iniciatives en aquest Parlament en la línia de solucionar els problemes, i, com li deia abans, una en la línia de resoldre els problemes de l'accés a la propietat de la terra.

Quant a la situació dels pagesos a l'embassament de Rialb, se li ha de trobar una solució no donant-los uns diners a canvi que marxin o a canvi de les seves terres, sinó donant-los l'oportunitat de continuar essent pagesos; evidentment que sí. Però vostès, quan varen emprendre aquella acció, jo estic dubtant si realment, aquella acció, la prenen per donar solució al problema o com una justificació de la seva posició política, perquè recordarem amb molta tranquil·litat, per exemple, les posicions de la Senadora Maria Rúbies en contra de l'embassament de Rialb, i, evidentment, en aquells moments els hi recordaven, a vostè, amb molt d'èmfasi. I que..., és clar, vostès havien de buscar una solució d'un tipus, que, original, sí que ho és, però que no és idea de vostès, que no és idea de vostès, que és una idea d'un pagès que va escriure al Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Pujol, un senyor que és diu G. del

poble de la Fuliola, va escriure una carta amb gairebé cinc mesos d'antelació, cinc mesos d'antelació —la tinc datada, la tinc aquí—, amb cinc mesos d'antelació, per avisar-lo que es posava en venda la finca; per tant, vostès no poden al·legar desconeixement de la primera venda de la finca, no de la segona, de la primera venda de la finca, que els quedi clar. I el que no es pot utilitzar és un drama personal dels afectats per Rialb com a campanya electoral, o com a justificació que vostès deien en un moment una cosa i que ara n'hagin de dir una altra. No dic que ara en diguin una altra, el que dic és que potser, dic, n'hagin de dir una altra, que és molt diferent.

Una altra qüestió, i en una altra part de la seva intervenció, jo he trobat a faltar que em contestés amb una sèrie de preguntes que a mi em continuen produint seriosos dubtes. A mi em continua produint un dubte molt important per què vostès compren aquesta part de la finca; per què vostès la compren molt per damunt del preu que dels informes que vostè té del seu Departament li aconsellen que comprin. Jo continuo tenint el dubte de per què compra aquesta part de la finca, que és la pitjor de la finca, ja que ho he tornat a posar en dubte avui, jo, és que en la moció que presentaré, perquè li anuncio que presentaré una moció, buscaré la forma que aquest Parlament, almenys, s'assabenti i la vegi en persona, i, aleshores, d'alguna manera, ens ho digui, i, si convé, bé estic disposat i estic segur que vindran molts pagesos a invitar-los a una bona caragolada a Lleida, que la política no ha d'estar barallada ni de bon tros, o sigui que la cordialitat no hi faltarà. Però vostè veurà que la collita del gira-sol, en una petita part de la finca que està sembrada, perquè la resta, des de fa tres anys, és erma, no arriba a l'altura del genoll, senyor Conseller, no arriba a l'altura del genoll. I això és una demostració claríssima que aquella terra no és de bona qualitat. I no m'ho torni a posar en dubte, si us plau, perquè, sinó, jo hauré de dir algunes coses més grosses, perquè és quelcom que és d'una evidència manifesta.

I em continua, a mi, creant un seriós motiu de dubte, entre altres coses, perquè el compromís de la compra d'aquesta finca, el primer contacte amb el propietari, no el va fer vostè, el va fer aquell de qui en una altra interpellació avui, en aquesta sala, ja n'hem parlat abastament; la va fer el senyor Narcís Torrentó. Miri quina altra casualitat, no? Però, fixi's vostè, que aquest senyor en el debat de Política Agrària en aquesta Cambra, el va defensar, i a les meves afirmacions respecte a la seva conducta, que no qualifico ni jutjo, vostè, senyor Conseller, va interpretar com a persecussió meua.

Perdoni, però en aquella ocasió li puc assegurar que vostè es va equivocar, i espero que pugui rectificar en el futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té la paraula, per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. En primer lloc vull expressar que Televisió Catalana s'ha equivocat rotundament. La contractació de la família Dallas és un error. Havia de contractar la família Torrentó, hauria estat un èxit. (*Rialles*). Això pel que veig és...

D'altra part, jo no comprenc la insistència del senyor Diputat, sí que comprenc la preocupació, indiscutiblement, però el que no comprenc és la insistència en un tema d'un valor d'una finca que, indiscutiblement, està situada en un lloc on totes les

finques són bones, òptimes, o millors, on no hi ha finques dolentes i els preus del mercat són els que són i no són els que voldriem. Això ja ho vaig explicar al seu dia. No m'agrada insistir en el tema. Però en un lliure mercat d'oferta i demanda t'has de plegar a aquest mercat i no pots imposar cap altra raó —altra seria la raó de la intervenció sobre la propietat, cosa que nosaltres no varem fer.

També em sorprèn la ingenuïtat del senyor Diputat i la seva bona voluntat en entendre que el preu registrat sigui el preu real en què els compradors de la finca del Castell del Remei varen pagar; potser va ser així, no hi ha raó per a dubtar-ne, però també podem tenir un dubte més que justificat que no fos així.

D'altra banda, senyor Diputat, compraven una societat, no compraven una finca. Nosaltres compràvem hectàrees. La societat compradora no comprava una finca, comprava una finca amb unes instal·lacions, amb unes obres..., en fi, amb una sèrie de dependències socials i laborals i de tota mena importants, que volien una sobrevaloració, i ells saben el que els va costar, i aquesta no era la nostra funció. Per tant, pressuposar que el valor de la finca registrat fos el valor realment que ells varen pagar, que potser sí que va ser així, però que, després, darrera d'això hi havia tota una sèrie possible d'indemnitzacions era totalment lògic.

La collita del gira-sol, miri, senyor Diputat, vostè, d'això, en sap més que jo, hi és més a la vora, tal vegada, d'aquesta zona, però vostè no pot oblidar que les anyades són bones, dolentes i mitjanes. Aquesta anyada ha estat dolenta per moltes coses i entre altres, una de les coses que fa dolentes les anyades és segons qui les porta, segons qui les conrea, segons qui les administra. Segons el seu principi, Israel, en aquest moment, continuaria essent un desert, i Israel, en un any, canviava pas a pas i no tenia ni comparança amb el nostre Urgell, que l'Urgell realment és un jardí, i, Israel, l'ha hagut de convertir en un jardí.

Jo prego al senyor Diputat que no pateixi, que no estigui preocupat, que la finca del Castell del Remei complirà la seva finalitat, els pagesos que hi aniran tindran una finca a conrear, però la tindran en el preu, realment, de mercat —que és en el preu que es va comprar. Hem fet la informació que ens demanava prop dels pagesos i prop dels alcaldes; li podria citar alcaldes interessats en el conreu de la finca, interessats realment per ell i per la seva família al conreu de la finca, però això seria purament anècdota. No estigui preocupat que això anirà bé i anirà com vostè vol.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa

El Sr. PRESIDENT: La següent interpellació és la que formularà el Diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista, al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Per al torn d'exposició té la paraula el senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, avui estem de terres i de naturales, i aquesta interpellació que presento vol ser un toc d'atenció al

Consell Executiu per l'incompliment d'una llei. M'explicaré: la sessió plenària del Parlament de Catalunya del 24 de febrer de l'any passat va aprovar per unanimitat la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, després d'un llarg procés de debats en Ponència i en Comissió que havia durat més d'un any. A l'explicació de vot dels representants dels diferents Grups i del mateix Conseller de Política Territorial i Obres Públiques hom expressava la seva satisfacció per haver aconseguit dotar el Consell Executiu d'una eina, com ho era aquesta Llei, per a protegir definitivament un espai natural d'especial bellesa i d'interès científic. El text que varem aprovar era senzill, constava de vuit articles en els quals es declarava paratge natural d'interès nacional una extensió d'aproximadament vuit mil hectàrees dels municipis de Santa Pau, les Preses, Olot i Sant Joan les Fonts, principalment. També es declarava zona de reserva integral el que és el cor de la zona volcànica, o sigui, l'envoltant del volcà Croscat, Santa Margarida, la Fageda d'en Jordà; es creaven dues comissions, una científica i un òrgan rector, i es va tenir especial cura a redactar una Disposició Transitòria que garanteix la cancel·lació de les extraccions de gredes, que és la principal degradació d'aquesta zona. En aquest sentit, i amb la finalitat d'evitar costos innecessaris, els legisladors varem dotar de vuit mesos per a l'acabament definitiu de les extraccions de l'àrea protegida.

Aquesta Llei, que finalment va ser publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* del 10 de març, malauradament el Govern central —llavors, Govern d'UCD— va presentar un recurs d'inconstitucionalitat, la qual cosa suposava la suspensió d'aquesta Llei. Però, finalment, el *Butlletí Oficial de l'Estat*, del 29 de desembre del 82, publicava la Sentència i acabava, d'aquesta manera, la suspensió que hi havia i els obstacles legals per a la seva aplicació. Per tant, el dilluns dia 29 d'agost d'aquest any, s'havien de cancel·lar definitivament les extraccions de gredes en tota l'àrea protegida. La mesura cautelar dels vuit mesos que indica la Llei hauria d'haver permès de resoldre els possibles problemes socials de cancel·lació. Si el Govern de la Generalitat hagués aprofitat aquests vuit mesos, i els altres nou de regal, que eren la suspensió del Tribunal Constitucional, hagués aprofitat, tal com dèiem, per a poder buscar solucions negociades amb l'empresa concessionària i amb els transportistes —la majoria d'ells autònoms— que haguessin pogut sentir-se perjudicats.

El més punyent, encara, és l'abocador de les escombraries d'Olot, al peu del volcà Croscat. Si algun de les senyores i senyors Diputats ha visitat aquest estiu, aprofitant les vacances, aquell indret tan bonic i ha anat a veure el volcà Croscat, de cap manera no s'haurà pogut imaginar que allà on hi ha l'abocador d'escombraries resulta que és reserva integral, la màxima figura jurídica de màxima protecció. L'Ajuntament d'Olot, evidentment, sabia que aquesta Llei estava en marxa —des de finals de l'any 80 ja havíem presentat una Proposició no de Llei—, però es veu que hi ha una descoordinació entre l'Ajuntament d'Olot —de Convergència i Unió— i el Consell Executiu a l'hora de buscar una alternativa a l'abocador d'escombraries d'Olot, que continua encara en aquests moments.

També ens preocupa l'escassa voluntat del Consell Executiu, que ha demostrat a l'hora de potenciar els valors d'aquella àrea, perquè nosaltres entenem que protegir una zona no acaba amb mesures restrictives, sinó que cal fomentar els aspectes

que enriqueixen un espai natural protegit. En aquest cas que ens ocupa és imprescindible de fomentar el turisme, l'agricultura i la ramaderia, i les amples possibilitats pedagògiques que la zona ofereix. En aquest sentit, els legisladors, en l'article 7 d'aquesta Llei, vàrem posar cura que la Generalitat, el Consell Executiu, oportunament donés crèdits per a tirar endavant la finalitat d'aquesta Llei. I aquest, creiem nosaltres, que és un aspecte molt positiu: participar en la preocupació d'alguns ciutadans, que en lloc de veure en la Llei aspectes positius simplement n'hi veuen de negatius.

Finalment, nosaltres entenem que aquesta era una llei, la primera llei d'espais naturals que feia aquest Parlament de Catalunya, i que el que podia ser una eina definitiva per a la salvaguarda del patrimoni natural d'aquella i d'altres zones ens sembla que amb la imatge de contundència del Consell Executiu ha quedat del tot degradada. Jo, quan aquest matí escoltava el meu company d'escó que amb tota il·lusió defensava la Llei de la Zona Volcànica de la Garrotxa, certament he pensat que tenim un grau d'esperança enorme, vist «l'èxit» del que ha significat la protecció de la zona volcànica de la Garrotxa.

Evidentment, de declaracions de dirigents de Convergència i Unió i de responsables del Consell Executiu, dient que es protegirà la zona, que res, que la zona està salvada, n'hem vist a tots els diaris. Però, és clar, a la pràctica, quan veiem que els camions s'emporten tones de greda, quan no hi ha cap aportació econòmica per a donar valor, relleu als valors positius d'aquella zona, quan veiem que l'abocador d'escombraries continua, evidentment, les paraules i els fets marxen a una distància enorme.

Per això, i donada la importància que té per a la comarca de la Garrotxa i per a tot el país, per a tot Catalunya, la protecció d'aquella àrea, i atès que aquesta és la primera llei que el Parlament de Catalunya protegia sobre espais naturals, i constatant aquest Diputat l'escassa voluntat, al meu entendre, del Consell Executiu per a la seva aplicació, formulo la següent interpellació:

Quins són els motius i els propòsits de capteniment del Consell Executiu en l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa?

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Vicenç Oller): Senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema d'aquesta interpellació, com vostès han vist, afecta diferents Conselleries de l'Executiu de la Generalitat i, per tant, doncs, contestaré en nom de l'Executiu i procurant, òbviament, tenir presents totes i cadascuna de les qüestions que vostè ha tractat.

Primer, assenyalar, tal com ho ha recordat el Diputat interpellant, que certament la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa ha tingut un llarg recorregut abans de la seva entrada en vigor. Va ser aprovada el 24 de febrer del 82, fou recorreguda pel Govern central, i la Sentència del Tribunal Constitucional no es va publicar fins al desembre del 82.

Vull reiterar, en aquest sentit, pel que fa als terminis de compliment de la Llei, que l'exigència de cancel·lar els drets d'extracció de gredes existents a conseqüència de les concessions

d'explotació dins de l'àrea de paratge natural s'havien de dur a terme dins del termini de vuit mesos a partir de la promulgació de la Llei, tal com ha assenyalat el Diputat Il·lustre senyor Terradellas, i, per tant, que el termini perquè acabés l'extracció de gredes va tenir lloc el 29 d'agost. El 29 d'agost, però no abans, tampoc. Vull dir amb això que el que no m'ha semblat vàlid d'una part de la seva intervenció és que digués que havíem tingut molt de temps —més de vuit mesos— per a anar plantejant la cancel·lació de l'extracció, perquè quan es tracta de temes que han de decidir els tribunals no es pot utilitzar el terme de «propines». Nosaltres, certament, vam tenir contactes ja amb la propietat de la mina i amb diferents interessats abans que sortís la Sentència, però, certament, els contactes aprofundits i els contactes ja realment anant a cercar una solució seriosa, definitiva i real, no poden començar fins que el Tribunal decideix, finalment, quines són les competències i quin és el resultat dels articles recorreguts. Vostè sap bé, senyor Terradellas, que aquestes coses cal tenir-les en compte.

Dir-li que nosaltres ens hem plantejat, òbviament, l'absoluta imperiositat de donar compliment —estic parlant encara de les gredes— a allò que estableix la Llei del Parlament de Catalunya de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Ara, al mateix temps, hem volgut assumir també els problemes que representa per a la comarca, o que representaria per a la comarca el tancament sense més de l'explotació: els problemes per a l'empresa, els problemes per als treballadors, els problemes que comportaria també per a les empreses que a la seva vegada són clients d'aquella que està fent l'activitat extractiva —per exemple, les cimenteres. A les cimenteres, si arribem a tancar, sense més, les mines, a cancel·lar els drets d'extracció, els hauria significat que de ser la primera indústria exportadora d'Espanya —d'Espanya, em sembla, però de Catalunya, sens dubte—, s'haguessin trobat en la impossibilitat de col·locar els productes, perquè una bona part de la seva matèria prima l'haguessin hagut d'importar amb uns costos —ara la tenen d'Olot— que haurien fet impossible la seva competitivitat amb cimenteres d'altres indrets del món. Dic del món perquè, pel que fa al sector de cimenteres, és el món del mercat d'oferta i el mercat de demanda que es considera.

Bé, puc dir que les gestions que s'han dut a terme fins ara permeten de preveure que es trobarà un indret on ubicar l'extracció de productes, amb tot el benefici econòmic que això representarà, no únicament per als industrials, sinó per a tots els altres sectors als quals he fet referència.

Em permetran, el senyor Diputat i el Parlament, que tregui una conseqüència —potser és arriscada per part meua, no ho sé—, que tregui la conseqüència que quan a la Disposició Transitòria Primera de la Llei es diu que «en el termini màxim de vuit mesos a partir de la promulgació de la present Llei l'actual activitat extractora haurà d'acabar totalment, fins a desaparèixer, sens perjudici que pugui traslladar-se a les zones exteriors de l'àmbit protegit...», quan el legislador, quan aquest Parlament diu «sens perjudici que pugui traslladar-se a les zones exteriors de l'àmbit protegit», de fet, el que està dient, el que crec jo, penso, pensa l'Executiu que està dient l'Executiu és que la Llei s'ha de complir, certament, la Llei s'ha de complir, però compte, compte i facin-ho de manera que no es produïxi un trasbals econòmic i social que tampoc no té per què produir-se. Perquè, d'altra manera, no hauria dit «sens perjudici que

pugui traslladar-se a les zones exteriors de l'àmbit protegit», perquè és obvi que pot traslladar-se.

Ara, vostè pot dir, senyor Terradellas: «Home, sí, és que realment...». Pot dir que no o pot dir que sí, pot dir «potser té raó el Conseller i realment l'esperit de la Llei era no causar un perjudici econòmic i social. Però, en aquests vuit mesos haurien pogut resoldre aquest tema negociant amb l'empresa». Potser hauríem pogut, potser sí que hauríem pogut. En tot cas, no n'hem sabut. És molt difícil. A l'empresa, a part que nosaltres utilitzem sempre aquest terme, «empresa», de fet, les legislacions, quan parlen d'empreses, sempre utilitzen el terme de «persona jurídica». Per què? Perquè consideren, en aquest sentit, entenen com a persona natural nosaltres, com a persones jurídiques les empreses, perquè entenen que és un ésser tremendament complex, tremendament complex, un ésser, una persona jurídica, però una persona, en la qual hi ha religades una sèrie de relacions, una sèrie d'interessos, unes problemàtiques de cara enrera amb els subministradors, de cara endavant amb els clients, de cara a si mateix entre els propietaris, la direcció i els treballadors, de cara —com s'ha vist en aquest cas— al municipi en el qual està treballant, que fan realment difícil que les negociacions puguin tenir lloc, moltes vegades, amb la rapidesa amb què, des del punt de vista polític, tots ho voldríem.

Quan es tracta d'aquest tema, quan es tracta de parlar d'aquestes negociacions, creguin que el tema es complica. Nosaltres disposem, en aquest sentit, de diversos dictàmens que hem demanat sobre l'aplicació del text de la Llei, que permeten deduir que, si bé la Generalitat té l'absoluta competència per a tancar l'actual explotació de gredes, hauria de procedir a la indemnització a l'empresa explotadora dels costos que li representa l'actual explotació i, a més, del cost total de les reserves de gredes que té la concessió.

Aquestes reserves de gredes que té la concessió s'avaluen en 100 milions de tones. Les quantitats que, en aquest sentit, s'estan tenint en compte, s'estan dient a fi de procedir, si es procedís —òbviament no serà el cas— a l'expropiació, s'han de mesurar en mils de milions. Aleshores, nosaltres pensem —potser ens equivoquem—, però nosaltres pensem que si es produeix un retard a partir d'ara, a partir d'avui, d'uns dies, en el millor dels casos, en la cancel·lació dels drets d'extracció, o d'unes setmanes, en el pitjor dels casos, però aconseguim que aquesta cancel·lació vagi acompanyada d'una instal·lació de l'explotació com serà el cas, amb un municipi que és fora, òbviament, de la zona protegida, que s'aconsegueix que tots els serveis i tota l'economia directa i indirecta que desenvolupa l'activitat extractora es conservi i es mantingui, i que es mantinguin també els llocs de treball, i tot això, a més, s'aconsegueix afectant de forma mínima els recursos de la Generalitat, jo penso que el Consell Executiu haurà complert amb l'esperit que mana la Llei de la qual estem parlant i, certament, sentirem i sento moltíssim el retard de setmanes que s'hagi pogut produir.

Pel que fa a l'abocador d'escombraries al peu del volcà del Croscat, volem fer esment una vegada més del tema tantes vegades debatut de la competència municipal sobre aquestes activitats. No es tracta de les relacions que es puguin tenir entre els municipis i l'Executiu, es tracta de la competència municipal que és una cosa molt més seriosa. D'altra banda, de totes man-

eres, la Generalitat, sensible al problema que representen els abocadors municipals ha previst ja, i ha estat aprovat per aquesta Cambra, una partida de 400 milions de pessetes, de cara al Pressupost del 83, destinada al desenvolupament d'un Pla de tractament de residus sòlids per a realitzar en col·laboració amb els municipis de Catalunya. Entenem que el problema de l'Ajuntament d'Olot, el tema que fa referència a l'abocador, podria ser afrontat a partir de les actuacions previstes, amb càrrec a aquest fons, a la comarca de la Garrotxa.

Pel que fa —una altra àrea d'actuació— al desenvolupament de la Llei, el Consell Executiu de la Generalitat ha aprovat durant el 83, el Decret 113/1983 del 12 d'abril, amb el qual desplega la Llei 2/1982. En l'esmentat Decret es van determinar les finalitats i la composició de la Junta de Protecció de la zona de la Garrotxa. El mateix Decret estableix també la composició de la Comissió Científica, de la qual parla l'article sisè de la Llei abans esmentada i el mateix Decret 113/1983 estableix les característiques que haurà de tenir el Pla especial de protecció de la zona esmentada. També durant l'any 1983, per un Decret del 22 de febrer, es varen nomenar, s'han nomenat ja, els representants de la Secció de Ciències d'Estudis Catalans a la Junta de Protecció de la Zona de la Garrotxa. Amb posterioritat, el Decret de 7 de juliol ha nomenat també diversos membres de la Comissió Científica de la Zona Volcànica. La Junta de Protecció ja esmentada ha estat ja constituïda; ha nomenat ja diferents comissions de treball encarregades d'elaborar propostes sobre el Pla especial de Protecció que preveu l'article 3.1 de la Llei i, concretament, està encarregada, una comissió de treball, de realitzar un estudi per a la restauració de les àrees de reserva integral que han estat afectades per les extraccions.

Vostè ha assenyalat que no es tracta solament del tema de l'abocador, no es tracta solament del tema de les gredes, es tracta també de temes d'acció constructiva, diria jo. Ha parlat dels valors turístics i dels valors pedagògics. Pel que fa a la promoció dels valors turístics, dir-li que el Departament de Comerç i Turisme, i concretament la Direcció General de Turisme, ha treballat en aquest tema, hi està treballant, sobre la base d'atorgar diverses subvencions per a promoció turística durant el 81, 82 i 83 a la Mancomunitat Interprovincial de la Garrotxa i que, concretament pel que fa al 83, s'està encara pendent de la sol·licitud que facin l'Ajuntament i el centre d'iniciatives turístiques d'Olot per a atorgar també la subvenció corresponent.

Pel que fa a Ensenyament, una Ordre del Conseller del 31 d'agost del 82, per la qual s'aprova el programa d'ajuda a la renovació pedagògica i a l'ensenyament primari, establia, entre d'altres, un camp d'aprenentatge a la Garrotxa. Els camps d'aprenentatge constitueixen un servei localitzat bàsicament a casa de colònies que s'ofereix a les escoles a fi que els alumnes tinguin la possibilitat de descobrir personalment el medi natural, social, històric i geogràfic de Catalunya.

El camp d'aprenentatge de la Garrotxa té l'objectiu específic de facilitar la descoberta i l'estudi de l'esmentada comarca en tots els seus aspectes, en especial, del seu medi físic i, més concretament, de la zona volcànica. Aquest descobriment crearà als alumnes consciència de la importància d'aquesta zona volcànica, que avui no la tenen, única a Catalunya, i de la necessitat de la seva protecció i de la seva conservació. Alhora, podran

observar i conèixer les diferències entre el bosc mediterrani, alzinar muntanyenc, i el bosc humit, fageda, roureda, i identificar les plantes que formen part de cadascuna d'aquestes varietats vegetals. Per això, per tot l'exposat, senyor Diputat, jo no voldria de cap manera dir que en aquest moment hem complert en tota la seva integritat la Llei de Protecció de la Garrotxa. Crec que en aquests mesos s'han donat unes passes molt importants en tots i cada un dels camps que estan contemplats per la Llei de Protecció de la Garrotxa. Penso, certament, que poden passar, en el millor dels casos, dies, en el pitjor, setmanes, no més, perquè s'arregli definitivament el problema de l'extracció de gredes. Jo, el que els demanaria és que ens permetessin, encara que passin unes setmanes més, acabar bé el tema pel que fa a la utilització òptima dels recursos de la Generalitat, i la utilització òptima dels recursos econòmics i socials de tot el conjunt de la zona de la Garrotxa, sense deixar per això de complir al cent per cent la Llei aprovada per aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Terradellas té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, me n'alegro que digui que no han complert. He escoltat amb molta atenció; m'ha semblat que hi havia una part que en podríem dir ploranera de la situació catàstrofica, difícil, i una altra part de roses i flors.

Pregunta: volen o no volen complir la Llei que hem fet entre tots, el Grup de Convergència i Unió i el Consell Executiu, suposo, vigilant. Jo crec que, llegida la Llei, el que s'ha de fer és veure què és el que li toca de fer al Consell Executiu. Sobre els terminis fixats, certament, el dia 29 d'agost acabava el termini. Miri, jo el 30 ja presento la interpellació comprovant que els camions sortien d'allà carregats de greda. No parlo jo quan he dit que donem propina; no es tracta d'això, senyor Conseller. Es tracta que vostès han tingut els vuit mesos que dona la Llei, més els nou que donava la Sentència del Tribunal Constitucional, més tot l'any que va estar negociada la Llei, per a negociar amb l'empresa. Per tant, des d'entrada la Llei —febrer del 81— fins acabat el termini màxim, vostès tenien temps per a entrar a negociar. Jo ara no entraré a discutir si els tres primers mesos que el Govern de l'Estat no hi va presentar recurs hi havia temps o no hi havia temps. Per tant, la zona de reserva integral, aprovada la Llei, un any de tràmit en aquest Parlament, no hi havia d'haver abocador d'escombraries a Olot, claríssim: és zona de reserva integral.

L'altra, vuit mesos, hi havia un tema cautelar a la mateixa Llei que deia que l'empresa havia de presentar dintre dels dos primers mesos un pla d'extraccions perquè al cap dels vuit, quan hagués acabat, la zona hagués quedat harmònica i no ho haguessin deixat de qualsevol manera. Jo no tinc coneixement que s'hagués presentat. Sobre l'abocador d'Olot, senyor Conseller, a mi m'ha donat la impressió i a altres Diputats de la comarca i als ciutadans d'allà que aquí el que s'ha deixat és barallar els diferents ajuntaments a veure a qui li toca el rebre per l'abocador de la comarca. On és l'ajut de la Generalitat, en aquest sentit? Si protegim una àrea, la declarem reserva integral, lògicament el Consell Executiu ha d'ajudar aquesta gent a poder treure l'abocador.

Sobre els organismes rectors. La Junta de Protecció —vull que sàpiga que un dels seus membres s'ha declarat públicament contrari a la protecció de la Llei—, va fer una reunió, es va constituir allà a Olot, en una reunió gairebé clandestina —ens en vam assabentar pels mitjans de comunicació. I pel que fa a la Comissió Científica, li haig de dir que a un dels seus membres encara no li ha estat comunicat que és membre de la Comissió Científica; que no s'ha reunit cap vegada —sí, demà, demà es reuneixen, per primera vegada.

Sobre el pla especial; ja era el desembre de l'any 80 que aquest Parlament aprova una Proposició no de Llei perquè es declari un Pla especial per a la Protecció de la Zona Volcànica. Ha estat entregat aquest pla especial, ningú no sap què en farem, i ha passat un any i mig.

Les negociacions amb l'empresa; per a les senyores i els senyors Diputats que no sàpiguem el tema, hi ha una empresa que té una concessió per a poder fer extraccions allà dintre. Hi ha gent que amb certa raó troba irònic que una empresa que ha degradat una zona, un paratge natural d'especial bellesa, o una zona que cal protegir, a més a més que l'ha feta malbé, ara reclami indemnització: 8.000 milions de pessetes parlen. Certament, hi ha gent que això, com a mínim, ho troba irònic. Jo no discutiré la possible legalitat o illegalitat.

Senyor Conseller jo, quan va venir a Olot, ja li vaig dir —aquesta tardor o aquest mes de setembre— quin és, em sembla, el problema. El problema és que hi ha una empresa de molts pocs treballadors que intenta, a través d'aquesta Llei, aconseguir la màxima indemnització, i els veritables treballadors possiblement afectats transportistes, que jo sàpiga, no han tingut, almenys fins al mes de setembre, cap reunió amb el Consell Executiu. De què es tractava? Protegir aquesta zona, tal com vostè ha dit, intentant que fora de l'àrea protegida, que hi ha prou recursos, intentar de traslladar-ho allà, i amb molt poca indemnització i, per tant, amb molt poc cost social, perquè es mantenen els llocs de treball amb molt poques pessetes. Mantenint la indústria del ciment exactament igual. Però, és clar, per a fer això cal preocupar-se'n i tirar-ho endavant. Jo dubto si s'han tingut aquestes reunions amb els transportistes.

Quant a l'acció protectora positiva del Consell Executiu, ¿s'ha informat els diferents ajuntaments del que podia significar la protecció d'aquesta zona? ¿S'han donat criteris de com des de l'Ajuntament i el Consell Executiu es poden fomentar els valors turístics, etcètera? Jo, que en tinguí coneixement, no. Ni un catàleg, senyor Conseller, ni un catàleg de la zona volcànica de la Garrotxa. Va haver de ser una organització juvenil, Joventuts Socialistes, que va haver d'organitzar, va haver de subvencionar l'únic catàleg que, de moment, públic, hi ha hagut sobre un espai natural protegit pel Parlament de Catalunya.

Sobre les visites que organitza Ensenyament. Jo penso que mentre vostès no ho arreglin és millor no ensenyar-ho. Allò s'hauria de tapar, perquè ningú no s'ho creurà que és un espai natural protegit.

Els ajuts econòmics; una zona protegida necessita uns ajuts econòmics. On són aquests ajuts? Jo, fa un any, vaig presentar a aquest Parlament una pregunta que demanava d'una manera molt clara quins serien aquests ajuts i fins ara no se m'ha contestat.

Jo penso, en definitiva, senyor Conseller, que estem degra-

dant la zona, però al mateix temps estem degradant la imatge de la institució. Allà a Olot que ningú no vagi a dir que l'Administració de la Generalitat és contundent perquè costa, davant del que ha passat, que es cregui, mentre veuen passar aquells camions per allà carregats de greda i l'abocador d'escombraries allà costa de creure que la finalitat d'aquest Parlament de legislar i protegir aquella zona es pugui posar en pràctica.

Evidentment, presentarem una Moció per intentar que el Consell Executiu presenti aquesta Llei, i ho farem també amb la responsabilitat que la varem fer a l'hora de debatre el conjunt de la Llei, amb flexibilitat, que doni temps. Ara, comprendrà que per més facilitat que hi donem no serà amb els terminis que vostès han aplicat fins ara. Evidentment, la tasca de l'oposició és aquesta: estar al cim del Consell Executiu perquè compleixin la Llei.

Jo, en aquest tema, els adverteixo que intentarem que no haguem de ser nosaltres que hàgim de resoldre aquest tema, intentarem que abans d'acabar aquesta legislatura, certament, estigui acabat.

Moltes gràcies, i perdó per l'extensió.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Vicenç Oller): Vostè, senyor Diputat, ha preguntat si s'havia presentat el Pla d'extracció en els dos mesos, tal com preveu la Llei. Ha dit que en dubtava. S'ha presentat. Ha dit que dubtava que hi hagués hagut reunions amb transportistes. N'hi ha hagut.

Vostè diu que, allò, és millor no ensenyar-ho. Nosaltres creiem que és millor ensenyar-ho. Creiem que val la pena conèixer les coses, les bones, les dolentes; les coses que s'han fet malbé, ensenyar-les, com s'han fet de malbé; però nosaltres som partidaris d'ensenyar-ho ara i els pròxims quatre anys. Si vostès prefereixen no ensenyar-ho és assumpte seu, però nosaltres pensem que és millor ensenyar-ho tot. *(Rialles.)*

Vostè ha dit també que sembla mentida que l'empresa hagi demanat indemnització per l'expropiació. Jo penso que potser no coneix massa les empreses. És a dir, les empreses s'acostumen a agafar a les lleis, a totes, a les del Parlament de Catalunya i també a les lleis d'expropiació i al codi civil, a estudiar-les i en funció d'això actuar. I quan veuen que la Llei els concedeix un dret a demanar una expropiació, l'acostumen a demanar. I és lògic que ho demanin, i és bo que ho respectem. És bo que respectem totes les lleis, del Parlament i totes les anteriors. Jo he dit que lamentava molt aquest retard pel que fa al tema de l'extracció de gredes, és cert. Però això no vol dir que no haguem de fer tots els possibles per a complir la Llei, també les altres, i, per tant, no s'ha, em sembla, de pretendre ridiculitzar una empresa que intenta exercitar els seus drets. I, per descomptat, no seré jo qui pretengui en aquests moments, tal com estan les coses des de tots els punts de vista, disminuir el nivell de seguretat jurídica de les empreses. Cal que tinguin tota la seguretat jurídica, i cal que es negociï amb elles tenint en compte aquests nivells de seguretat a què tenen dret i tot el conjunt de lleis que existeixen, ens agradin o no, i que conformen un conjunt legislatiu.

Catàleg. Hi és. I, en fi, Junta de Protecció de la Zona Volcànica. Va tenir la primera reunió el 10 de juny del 83. Comissió Científica, es reuneix demà *(pausa)*, sí. Hi ha alguna cosa a objectar? *(Rialles.)* Creu que la constitució de la Junta de Protec-

ció de la Zona Volcànica, la constitució de la Comissió Científica es pot fer, o convé fer-ho —perquè sí, que es pot fer— en dos o tres dies, o fer les coses malament? Nosaltres creiem que no, nosaltres pensem que convé seguir les passes, convé que es vagin creant aquestes comissions de treball, que vagin estudiant i recomanant al Consell Executiu les maneres d'aconseguir una millor penetració turística, una millor penetració en el tema de l'ensenyament, aconseguir que es reconstrueixi, es faci la reparació dels llocs que estan malmesos de la millor manera possible i amb el cost òptim. Nosaltres pensem que això es pot intentar fer en quatre dies i malament, o fer-ho bé i nomenant les juntes amb el temps que calgui, mirant-s'hi bé i demanant abans el parer de les persones i de les institucions. I en aquest sentit continuarem actuant, tot i lamentar, certament, com he dit des del primer moment, que no s'hagi aconseguit aquest final de la cancel·lació del dret d'extraure gredes el 29 d'agost.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia estatal

El Sr. PRESIDENT: Finalment, la interpellació al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia estatal, que formularà el Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El senyor Alay té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 11 de setembre, com tots vostès saben, es va celebrar una manifestació reivindicativa que va ser convocada per diversos partits polítics per commemorar la Diada Nacional de Catalunya, mentre uns altres partits celebraven una festa. He de dir que la manifestació reivindicativa es va produir sense cap mena d'incident, però, en canvi, poc després es van produir actuacions bastant desafortunades de les forces de seguretat de l'Estat, amb agressions injustificables que recordaven el més pur estil franquista, i això va ser després que es cometeren uns petits aldarulls que no tenien la importància ni justificaven de cap manera una repressió tan forta.

No m'agrada parlar per coses que m'hagin explicat, i menys encara quan es tracta de parlar des d'aquesta tribuna, i, per tant, he de dir que tot el que refereixo s'ajusta a la veritat i que jo mateix en vaig ser testimoni, perquè vaig estar a l'escenari dels fets. Concretament, a la cruïlla del passeig de Sant Joan amb Alí Bei hi ha un bar, en el mateix xamfrà, en el qual hi havia assegudes una trentena de persones que estaven prenent el seu refresc, la qual cosa és perfectament legítima, i la policia els va agredir sense cap mena de contemplacions, i es va produir gran trencadissa de vidres, taules per terra i més que un ensurt de tots els qui eren objecte d'aquella repressió.

Poc després, a la cruïlla de la ronda de Sant Pere amb el carrer Alí Bei i amb el carrer Girona, també l'interpellant va presenciar una càrrega feta per la policia nacional contra persones que eren allà passejant i que no tenien res a veure ni tan sols amb la manifestació. Havien anat senzillament a veure l'estàtua de Rafael de Casanova. Era gent d'edat, mainada acompanyats dels seus pares, no tenien res a veure amb qualsevol incident que s'hagués pogut produir, i, en canvi, la repressió, vaig poder constatar personalment, que va ser totalment

indiscriminada. Vaig haver d'intervenir en el sentit de demanar explicacions als comandaments d'aquella força per veure quina classe de consignes havien rebut. Naturalment, el «cumplimos órdenes» va ser la primera paraula, després n'hi va haver de molt menys correctes, que, naturalment, aquí no exposaré, però de tots són conegudes, poden ser imaginables, si més no. I bé, al final es va retirar la força pública, potser no perquè jo hi hagués intervingut, senzillament perquè els van avisar des de la Jefatura Superior que es retiressin d'aquell lloc, i he de dir que a partir d'aquell moment es va restablir la més absoluta normalitat, la qual cosa també és significativa.

Vull deixar constància que hi havia diversos escamots de provocadors, l'origen dels quals suposo que és imaginable de totes les senyores i senyors Diputats, que havien intervingut provocant i fent que la policia actués en contra de les persones que havien participat en la manifestació i d'altres que no hi tenien res a veure. També he de deixar constància que era palès que a l'edifici de Magistratura, en un dels balcons-finestra, hi havia una cambra de filmació i alguna cambra també fotogràfica amb teleobjectius per a identificar, per a identificar no sabem qui.

Jo voldria saber què sap el Consell Executiu de la Generalitat sobre la propietat d'aquella cambra de filmació, de qui era, què hi feien, de si és que només vigilaven els aspirants a mosso d'esquadra que estaven fent guàrdia davant del monument de Rafael de Casanova, o si també es dedicaven, com hauria estat el més adient, a vigilar i a identificar persones provocadores que és palès que hi eren, i això es va poder comprovar perfectament. I també, naturalment, vull saber quina informació té respecte a això el Govern de la Generalitat, perquè, tot i que l'ordre públic depèn, efectivament, de l'Estat, també la Generalitat té la responsabilitat, segons l'Estatut, de vetllar per les persones i béns a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Alay presenta un tema delicat perquè es pot entrar fàcilment en el que jo en dic la lluita entre Administracions i les acusacions entre Administracions. Com molt sovint, en aquesta lluita, ens hi trobem, és una lluita a vegades greu, a vegades ridícula, però ho és sobretot quan fa referència a temes de seguretat ciutadana, que tots ells són greus. Jo procuraré no entrar-hi, en aquesta lluita entre Administracions.

Sé que a alguns els agrada constantment d'entrar-hi, sé que alguns fins i tot la provoquen, però crec que és una bona actuació política no caure mai en les provocacions i contestar, sobretot en aquests temes, amb el màxim d'objectivitat i amb el màxim de serenitat. Per tant, no esperi el senyor Diputat de mi, i no crec que ho esperi, cap mena de lluita entre Administracions, que sempre és ridícula, sempre és greu, però ho és sobretot quan fa referència a la seguretat ciutadana. A més, el senyor Diputat sap perfectament que sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra o d'aspirants a Mosso d'Esquadra la tarda de l'11 de setembre va sortir un teletip d'EFE que deia que fonts policials —i no ha estat desmentit, que jo sàpiga— acusa-

ven els mossos d'esquadra d'una determinada actuació; que d'allò, se'n van fer ressò l'endemà certs mitjans d'informació, i que això ha provocat una petició d'investigació del Fiscal General de l'Estat, que ha passat al Fiscal Territorial. Per tant, el tema és encara més delicat, i s'ha de tractar amb tota la mesura, i, a més a més, d'aquest tema, jo aquí no en parlaré, perquè precisament està sota investigació, i el que està sota investigació, crec que tenim tots l'obligació de respectar-ho.

Per tant, contestaré al senyor Diputat amb la informació que jo tinc del que va passar sense fer-hi cap comentari ni cap connotació de tipus polític, si bé després contestaré a la pregunta que ell concretament formula, de quin serà el capteniment del Consell Executiu en el que fa referència als temes que ha plantejat el senyor Diputat.

Al matí hi va haver una manifestació que venia del Fossar de les Moreres, i que va arribar a les 14,52 a la ronda de Sant Pere, davant del monument, i és en aquell moment que es va cremar aquesta bandera que ha provocat l'incident del qual parlava. Efectivament, en aquell moment, des de l'edifici de la Magistratura del Treball, segons sembla, estaven essent filmats i retratats els manifestants per diverses persones, no identificades per nosaltres, de paisà, des de les finestres, i això va provocar un aldarull i un nerviosisme entre els manifestants que es va manifestar, aquest nerviosisme, al llarg del dia.

La manifestació de la tarda, a la qual més específicament feia referència el Diputat senyor Alay, va començar a les 5.23 de la tarda a la plaça de Catalunya amb ronda de Sant Pere, i la manifestació, segons les nostres informacions, va transcórrer sense cap incident fins al monument d'en Rafael de Casanova. A les 18,56 un grup reduït van cremar una bandera espanyola a la confluència de ronda de Sant Pere amb el carrer de Bailèn. A les 19,37 un grup va intentar, sense aconseguir-ho, treure una bandera espanyola de l'edifici, que precisament pertany a la Generalitat de Catalunya, en el passeig de Sant Joan, número 10, es tracta de la Direcció General de Promoció de la Salut.

Tot seguit, la policia, amb forces antiavalots, la Policia Nacional, els cossos i forces de seguretat de l'Estat, van ocupar tota la zona del passeig de Sant Joan, Lluís Companys, carrers de Girona, Bruc, Ronda de Sant Pere i voltants del monument, per espai d'una hora aproximadament, fent algunes càrregues a grups de persones que estaven dins de la zona, i que normalment eren participants de la manifestació acabada de la Diada o persones que anaven al monument de Rafael de Casanova. Per tant, durant aquests aldarulls i durant aquestes càrregues hi va haver situacions, efectivament, com les que descriu el Diputat interpellant.

Després de cercar la policia el monument de Rafael de Casanova, que va durar vint minuts el temps que la gent va quedar encerclada al voltant del monument, la policia va donar deu minuts per a desallotjar l'entorn del monument, i el públic es va dissoldre, i, tot seguit, la policia va marxar de la zona. Aquestes són les nostres informacions, les úniques informacions que puc donar al Diputat interpellant.

Capteniment. Primer: no caure en la lluita entre Administracions. Jo n'he viscut algun exemple en temes, per exemple, com el de les inundacions; Diputats que criticaven l'Administració d'UCD per la seva actuació i que l'endemà del canvi d'Administració passen a fer elogis de la nova Administració per la mateixa actuació. Per tant, tot això està ple d'actituds

partidistes i nosaltres n'hauríem de fugir. La guerra entre Administracions és ridícula, però més quan fa referència a la seguretat ciutadana —ho torno a repetir. El que hem de fer és coordinació entre la Generalitat i l'Administració central sobre aquest tema, i plantejar els temes amb tota la prudència allà on s'han de plantejar, que és a la Junta de Seguretat, i aquest organisme s'ha de reunir, ha de funcionar d'una manera normal, sense expectació, sense que a la sortida hi hagi declaracions exagerades, perquè els temes de seguretat ciutadana no volen tanta publicitat, i si es reuneix, per exemple, mensualment i tracta els temes corrents de seguretat ciutadana, l'expectació disminuirà i la Junta podrà fer la seva feina. I com que la Junta, que ha estat durant mesos bloquejada d'una manera totalment inútil i d'una manera incomprensible, finalment es reuneix el dimarts dia 18 —i per a mi és una satisfacció que es reuneixi—, jo crec que el capteniment del Consell Executiu —que vostè pregunta— sobre aquests temes serà, com en tots els temes que afectin la seguretat ciutadana, plantejar-los a la Junta de Seguretat, que és allà on els hem de plantejar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alay té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, volia aclarir a l'Honorable senyor Conseller de Governació que jo he esmentat exclusivament els Mossos d'Esquadra, millor dit, els aspirants, referint-me a si els cossos de seguretat de l'Estat quan estaven filmant des d'aquell edifici de Magistratura, o qui fos, era senzillament per a controlar-los, per a identificar-los, a ells, o si era per a controlar i identificar els veritables instigadors i provocadors, que hi eren.

A nosaltres tampoc no ens agraden els enfrontaments entre Administracions, i potser per això a nosaltres ens hauria agradat molt més que l'ordre públic hagués estat de la Generalitat, però també, ja que això no ha estat possible, no pas per culpa nostra, també ens hauria agradat que haguéssim tingut una policia autonòmica ja prou eficaç, prou nombrosa, en la qual cosa el Consell Executiu de la Generalitat no ha demostrat el menor interès a tenir, i, d'això, en faig aquí retret.

Referent als aldarulls que hi va haver davant l'edifici de la Delegació de Protecció de la Salut de la Generalitat al passeig de Sant Joan, he de dir-li que aquest edifici està gairebé tocant la Ronda de Sant Pere, i allà jo vaig presenciar durant mitja hora, evidentment, com la policia va començar a intervenir contra les persones que produïen l'aldarull, que aquest aldarull va consistir senzillament a tirar unes pedretes als vidres del balcó, i jo pensava: «Si no les tiren més grosses, no en petarà ni un», i, al final, va petar. Bé, i aleshores hi va haver la intervenció de la policia. Ara, el que jo no comprenc és que la policia de l'Estat gosi atacar una trentena de persones que estan assegudes en un bar, i això sota la més gran impunitat. Això és quelcom inadmissible per mi i hauria de ser quelcom també inadmissible per al Govern de la Generalitat.

A l'estàtua de Rafael de Casanova, en el monument de Rafael de Casanova, hi va haver el que vostè diu més o menys, però no ho ha dit tot. Ha dit que sí, que van donar l'ordre que en deu minuts es retiressin; hi va haver una retirada, i després resulta que hi va tornar a anar gent, molta gent —eren dels encerclats que encara no havien pogut ni sortir d'allà—, i, aleshores, hi va haver la càrrega, i aquesta càrrega va ser indiscrimina-

da. I entre tots aquells, entre els que patien la càrrega, hi havia gent innocent, gent que no tenia res a veure amb els aldarulls, que, a més a més, allà no se n'havia produït cap —això ha de constar ben clarament— i, a més a més, també hi havia alguns provocadors, que aquests sí que van anar-se'n abans que arribés la policia, perquè són els que tiren la pedra i amaguen la mà.

Però és que, a més a més, a mi el que em preocupa és què està fent la Direcció General de Seguretat Ciutadana, perquè quan hi ha una qüestió d'aquest tipus, que es pot produir en una manifestació o el que calgui, si les forces de seguretat de l'Estat són incapaces d'identificar els responsables de les provocacions o no tenen interès a identificar-los, o els identifiquen i després es guarden les proves a la butxaca, la Direcció General de Seguretat Ciutadana també hauria d'organitzar els seus mecanismes d'identificació, que no és demanar una gran tecnologia, és simplement càmeres fotogràfiques per a poder detectar quines són les persones que hi van intervenir; i jo, que no tinc ganes de fer de policia però aquell dia vaig fer el meu assaig, a veure si era possible identificar-los o no, i aquí tenen vostès una fotografia en la qual joestic d'esquena, i al davant hi ha els responsables de la provocació; una altra fotografia en la qual estan els responsables sols; una altra fotografia en la qual joestic entre els responsables —i no em confonguin (*riallés*), senzillament era perquè situant-me jo allà, d'aquesta manera, donava fe que allò s'havia produït al davant d'un número determinat del carrer Girona—, i aquesta altra fotografia, que està molt moguda perquè hi havia moviment, perquè aquests provocadors s'estaven escapant.

Bé, això són proves, i penso que valdria la pena que la Direcció General de Seguretat Ciutadana prengués les seves mesures d'identificació, perquè aquests senyors que són retratats aquí, algunes vegades amb mi, resulta que van ser seguits per mi mateix, i resulta que van entrar, com no podia ser d'una altra manera, en el local que té l'Alianza del Trabajo, al carrer de Girona, entre Àusias March i Casp. I aquestes fotografies van ser preses des de davant del Banc de Barcelona, a la cruïlla amb Ronda de Sant Pere, fins a l'entrada al local de l'Alianza del Trabajo.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no tinc gran cosa a afegir al que ha dit el senyor Alay, pels motius que he indicat al principi. Només volia deixar constància perquè no quedés enlaira la seva afirmació, que el Consell Executiu té tot l'interès —i ho està fent, i ho està demostrant— a crear la policia autonòmica, i el fet que hi hagi 280 aspirants que s'estan formant i que són precisament els que han estat implicats en aquest afer, i que n'hi hagi, de plantejats a la Junta de Seguretat, 220 més, segons el Pressupost de la Generalitat, senyor Alay, i que ja és un pla per a tenir-ne 1.000 —que al senyor Alay li semblarà suficient, i em sembla respectable que li sembli insuficient, però que això s'està fent, i això és l'inici de creació de la policia autonòmica. Jo no podia deixar passar aquesta afirmació sense puntualitzar la posició del Consell Executiu i la seva voluntat clara de creació de la policia autonòmica, creació que —al senyor Alay no se li escaparà amb la seva fina intuïció política— pot re-

presentar algun problema.

Les proves que ell ha ensenyat, les fotografies de lluny —jo tinc bona vista, però són difícils realment de poder apreciar—, però en tot cas li haig de dir que si té proves, que faci la denúncia i que és un tema de jutjat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyores i senyors Diputats, continuarem aquesta sessió demà al matí, a les deu.

Se suspèn la sessió.

(Són les nou i onze minuts del vespre.)